

॥ श्रीः ॥

“ एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा ”

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला-२५

सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसंग्रहः

(चतुर्थः अंशः)

ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா-25

ஸ்ர்வவேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரஸங்க்ரஹம்

(நான்காம் பகுதி)

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ்,

ஸ்ரீரங்கம்.

1971

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी वा स्थिता
तत्रैका हि तिरोबभूव विजने केदरनाथस्थले ।

अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धान्मना

सर्वत्रैव समुज्ज्वला विजयते तान्भ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

वस्तुत्वास्ति लघुप्रबन्धानिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा

तेषां द्राविडभाषयाऽनुबदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।

श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याश्रुता

विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितमर्वजगद्वन्द्वसारदापीठम् ।

शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवरचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।

शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पितसमितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।

शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

ப தி ப் பு ரை

ஸ்ரீ ஜகத்குரு கிரந்தமாலாஸில் இது 25-வது மலர். இதில் ஸர்வவேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரஸங்கிரஹத்தில் நான்காவது பகுதி (682-வது சுலோகம் முதல் 865-வது சுலோகம் முடிய) வழக்கம்போல் தேவநாகரியிலும் தமிழிலும் மூலத்துடனும் தமிழில் பதவுரை கருத்துரைகளுடனும் வெளிவந்துள்ளது.

இதில், ஆத்மா ஸுகருபம், ஆனந்தஸ்வரூப விசாரம், ஆத்மா ஸச்சிதானந்த ரூபம், ஆத்மா பேதாஹிதன், அக்யாரோபம், அபவாதம், தத் த்வர்பத வாச்சயார்த்த லக்ஷயார்த்த நிருபணம், லக்ஷண விசாரம், ஜீவப்ராஹ்மைக்யப்ராதிபாதனம், அகண்டாகாரச்ருத்தி, அதிகாரிபேதம், ஸமாதி முதலான பல விஷயங்கள் நன்கு விளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வழக்கம்போல் இதற்குத் தமிழில் கருத்துரை எழுதித்தந்த ஸ்ரீ ஞானானந்தபாரதி ஸ்வாமிகளுக்கு நம் ஸமீதியின் சார்பில் வந்தனங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதற்கு பதவுரை எழுதிக்கொடுத்து அச்சுக்குத் தயார்செய்து திருத்தி உதவிய ஸ்ரீ K. S. வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் (ஸ்ரீ சங்கர கிருபா உதவி ஆசிரியர்) அவர்களுக்கும், இதை அழகியமுறையில் அச்சிட்டுத் தந்த ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ வான் லிலாஸம் அச்சகத்தாருக்கும் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

K. V. சுப்பரத்னம் அய்யர்,
பொதுக்காரியதரிசி,
அகிலபாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி.

ஆத்மா ஸுருபன் என்பதில் சிஷ்யனின் கேள்வி ...	377
குருவின் பதில் ...	378
ஆனந்தசூரப விசாரம் ...	381
ஆனந்தபேதத்திற்குக் காரணம் ...	386
வைஷ்ணிகானந்தம் ஹேயம் ...	387
ஆத்மானந்த வர்ணனம்	390
ஆத்மா ஸச்சிதானந்தரூபம் ...	398
ஆத்மாவில் பேதமில்லை ...	401
அபவாத நிரூபணம் ...	402
ஆத்மா விஜாதீயபேதரஹிதன் ...	410
,, ஸஜாதீயபேதரஹிதன் ...	411
தத் த்வம் பதார்த்த விஷயமாக சிஷ்யனின் கேள்வி ...	415
குருவின் பதில் ...	416
தத்பத வாச்யார்த்தம் ...	419
வாக்யார்த்த விதேதம் ...	422
த்வம்பத வாச்யார்த்தம் ...	426
ஐக்யத்தில் ச்ருதிக்கு தாத்பர்யம் ...	429
லக்ஷணங்கீகாரம் ...	433
ஜஹல் லக்ஷண ...	434
அஜஹல் லக்ஷண ...	437
பாகலக்ஷண ...	443
இதில் திருஷ்டாந்தம்	444
தத்த்வம்பத லக்ஷ்யார்த்தம் ...	446

பாகலக்ஷணையில் விரோதமில்லை	... 448
உபாதி ஸ்வப்னம்போல் மித்யை	... 449
தத்த்வமஸி உபதேசம்	... 456
சிஷ்யனின் கேள்வி	... 470
குருவின் ஸமாதானம்	... 471
சிரவணத்தில் முக்யாதிகாரி	... ,,
அகண்டாகார விருத்தி	... 473
அகண்டாகாரவிருத்தியின் பயன்	... 474
விருத்தி நாசம்	... 475
விருத்திவ்யாப்தி	... 477
பலவ்யாப்தி	... 478
கௌணாதிகாரிக்கு மனனாதிகள்	... 480
சிரவணமனனாந்யானலக்ஷணம்	... 482
இவைகளையனுஷ்டித்த காலம்	... 484
ஸமாதி இருவிதம்	... 488
ஸவிகல்ப ஸமாதி லக்ஷணம்	... ,,
நிர்விகல்ப ஸமாதி லக்ஷணம்	... 490
ஸமாதிக்கும் தூக்கத்திற்கும் வித்யாஸம்	... 492
ஸமாதியின் பலன்கள்	... 493
ஸவிகல்ப ஸமாதி இருவிதம்	... ,,
தருச்யானுவித்த ஸவிகல்ப ஸமாதி லக்ஷணம்	... 494
இதன் பலன்	... 501
ஆத்மஞான நிஷ்டை	... 504
ஞானநிஷ்டைனுக்கு கர்மா ஸம்பவியாத்	... 507
ஞானநிஷ்டைக்கும் கர்மநிஷ்டைக்கும் விரோதம்	... ,,
ஞானநிஷ்டைனுடைய கர்மாக்கள்	... 509
தருச்யானுவித்த ஸமாதியின் உபஸம்ஹாரம்	... 514

(அ) இவ்விதம் குருவானவர் ஆத்மா ஆனத்தஸ்வரூபம் என்று நிர்வசனம் செய்ததினால்தான் ஆனத்தம் வேறு, ஆனத்தத்தை அனுபவிக்கிறவன் வேறு, என்றிருந்தால்தானே ஆனத்தத்தை அனுபவிக்கமுடியும். கல்கண்டு வேறு அதை ருசிப்பவன் வேறு, என்றிருந்தால் தானே கல்கண்டை ருசிக்க முடியும் என்று சிஷ்யனுக்குத் தோன்றி, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமே ஆனத்தமாயிருந்தால் ஆனத்தத்தின் அனுபவம் ஆத்மாவிற்கு எப்படி வரும். கல்கண்டு தித்திப்பாயிருக்கிற தென்றூல் அந்த ருசியை கல்கண்டே எப்படி அனுபவிக்க முடியும் என்று ஆகுஞ்ஞிடம் தன் ஸந்தேகத்தைத் தெரிவித்து தெளிவுபடுத்த வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறான்:—

शिष्यः —

अपरः क्रियते प्रश्नो मयाऽयं क्षम्यतां प्रभो ।

अज्ञवाक् अपराधाय कल्पते न महात्मनाम् ॥ ६३२ ॥

சிஷ்ய:—

அபர: க்ரியதே ப்ரச்னோ மயா:யம் க்ஷம்யதாம் ப்ரபோ ।
அக்ஞவாகபராதாய கல்பதே ந மஹாத்மநாம் ॥

प्रभो प्रपुन्ये, अपरः—வேறொரு அய்-இந்த, प्रश्नः—கேள்வி, मया—என்னால், क्रियते—செய்யப்படுகிறது. क्षम्यतां—பொறுத்துக் கொள்ளவேணும், अज्ञवाक्—அறிமாதவனின் வார்த்தை, महात्मनां—பெரியோர்கள் விஷயமான, अपराधाय—அபராதத்தின் பொருட்டு, न कल्पते—ஸமர்த்தமாகாது.

வேறு ஒரு இந்தக் கேள்வி என்னால் கேட்கப்படுகிறது. ஹே பிரபோ, மனைக்கவேண்டும். விஷயம் தெரியாதவனுடைய வார்த்தை பெரியோர்களின் அபராதத்தின்பொருட்டு ஏற்படாது.

(682)

आत्मान्यः सुखं अन्यच्च नात्मनः सुखरूपता ।

आत्मनः सुखं आशास्यं यतते सकलो जनः ॥ ६३३ ॥

आत्मनः सुखरूपत्वे प्रयत्नः किमु देहिनाम् ।

एष मे संशयः स्वामिन् कृपयैव निरस्यताम् ॥ ६३४ ॥

கிறான், சிவந்-தெரிந்துகொண்ட, வுய: கஷித் து-புத்திசாலி
ஒருவன் கூட, ந-முயற்சிக்கமாட்டான்.

ஆத்மாவை ஆனந்த ஸ்வரூபமாக அறியாததினாலேயே
ஸாமான்ய ஜனங்கள் வெளியில் ஸுகத்தின் பொருட்டு
பிரயத்தினம் செய்கிறார்கள். ஷீஷ்யம் தெரிந்த அறிவாளி
யாகும் பிரயத்தினம் செய்வதில்லை. (835)

अज्ञानैव हि निक्षेपं भिक्षामदति दुर्मतिः ।

स्ववेशमनि निधिं ज्ञात्वा कोनु भिक्षामदेत् सुधीः ॥ ६३६ ॥

அக்ஞாத்வைவ ஹி நிக்ஷேபம் பிக்ஷாமடதி துர்மதி: |
ஸ்வவேச்மனி நிதிம் ஞாத்வா கோநு பிக்ஷாமடேத்
ஸுதீ: ||

நிஷேப்-புதைதயலை, அஜ்நாவேவ-அறியாமலே தான், துர்மதி:-
புத்திகெட்டவன், பிக்ஷா அடதி-பிக்ஷாடனம் செய்கிறான்,
ஸ்வவேசமனி-தன் வீட்டில், நிதி-புதைதயலை, ஜ்நா-அறிந்து,
சுதீ:-நல்ல புத்தியுள்ள, கோநு-எவன் தான், பிக்ஷா அடேத்-
பிக்ஷாடனம் செய்வான் ?

புதைதயலிருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலிருப்பதினால்
தான் புத்திகெட்டு பிச்சையெடுக்க ஆகுகிறான். தன் வீட்டில்
நிதி இருக்கிறதென்று தெரிந்து, நல்ல புத்தியுள்ளவன்
எவனாவது பிச்சையெடுக்க ஆகுவானா ? (836)

स्थूलं च सूक्ष्मं च वपुः स्वभावतो

दुःखात्मकं स्वात्मतया गृहीत्वा ।

विस्मृत्य च स्वं सुखरूपं आत्मनः

दुःखप्रदेभ्यः सुखं अज्ञ इच्छति ॥ ६३७ ॥

ஸ்தூலம் ச ஸூக்ஷ்மம் ச வபு: ஸ்வபாவதோ
துக்காத்மகம் ஸ்வாத்மதயா க்ருஹித்வா |
விஸ்மருத்ய ச ஸ்வம் ஸுகரூபமாத்மந:
துக்கப்ரதேப்ய: ஸுகமஜ்ஞ இச்சதி ||

स्वभावतः-இயற்கையாகவே, दुःखात्मकं-துக்க ஸ்வரூபமான, स्थूलं च सूक्ष्मं च वपुः-ஸ்தூல சரீரத்தையும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும், स्वामनया-சனது ஆத்மாவாக, गृहीत्वा-எண்ணிக்கொண்டும், सुखरूपं-ஸுகரூபமான, आत्मनः-ஆத்மாவின், एवं-ஸ்வரூபத்தை, विस्मृत्य च-மறந்தும், अङ्गः-அறிவில்லாதவன், दुःखप्रदेश्यः-துக்கத்தைக் கொடுக்கும் பொருள்களிலிருந்து, सुखं-ஸுகத்தை, इच्छति-விரும்புகிறான்

இயற்கையாகவே துக்க ஸ்வரூபமாகிருக்கும் ஸ்தூல சரீரத்தையும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும் தன் ஆத்மாவாக நினைத்துக்கொண்டு, ஸுகரூபமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை மறந்துவிட்டு துக்கத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய பதார்த்தங்களிலிருந்து ஸுகத்தையடைப ஞானமில்லாதவன் விரும்புகிறான்.

न हि दुःखप्रदं वस्तु सुखं दातुं समर्हति ।

किं विपं पिवतो जन्तोः अमृतत्वं प्रयच्छति ॥ ६३८ ॥

நஹி துக்கப்ரதம் வஸ்து ஸுகம் தாதும் ஸமர்ஹதி ।
கிம் விஷம் பிபீதா ஜந்தோரம் நுதத்வம் ப்ரயச்சதி ॥

दुःखप्रदं-துக்கத்தைக் கொடுக்கிற, वस्तु-பொருள், सुखं-ஸுகத்தை, दातुं-கொடுப்பதற்கு, नहि समर्हति-தகுதியுள்ளதாகாதல்லவா! विपं-விஷமானது, पिवतो-குடிக்கிற, जन्तोः-பிராணிக்கு, अमृतत्वं-சாகாததன்மையை, किं प्रयच्छति-கொடுக்கிறதா? (இலக்.)

துக்கத்தைக்கொடுக்கும் வஸ்து ஸுகத்தைக் கொடுக்க போக்கியதைப்பற்றதல்லவா? விஷத்தை சாப்பிடும் பிராணிக்கு அந்த விஷம் சாகாததன்மையைக்கொடுக்குமா? (638)

आत्मान्यः सुखं अन्यच्चेत्येवं निथित्य पामरः ।

नहिः सुखाय यत्ने सत्यमेव न संशयः ॥ ६३९ ॥

ஆத்மாந்யஃ ஸுகமந்யச்சேத்யேவம் நிச்சித்ய பாமரஃ ।
பஹிஃ ஸுகாய யததே ஸத்யமேவ ந ஸம்சயஃ ॥

ஆத்மா வோ, சுவ்-ஸு-மர், அந்யத்-
வேறு, இவ்வ-என்று தீவ்வாற, நிஷிய-தீர்மானித்து,
பாப-பாபன், சுவா-ஸு-தத்தின் பொருட்டு, வஹி:-
வெளியிலே, யத-முபற்சிக்கிறான், சய-இது உண்மை
தான், ந-ஸ-ஸு:-ஸந்தேகமிடில்.

ஆத்மா வேறு, ஸு-கம் வேறு, என்றிவ்விதம் தீர்மானித்தாக்
கொண்டு பாபா ஜனம் ஸு-கத்திற்காக வெளியில் பிரயத்தனம்
செய்திருது (என்று நீ சொன்னது) வாஸ்தவம் தான், ஸந்தேக
மிடில். (689)

(அ) ஸுகஸாதனமென்று வெளியில் தேடியதைத்
விஷயங்களை அடைந்து அனுபவிக்கப்படும் ஸுகமும்
வாஸ்தவத்தில் வெளிப்பதாத்ததைச் சேர்ந்ததில்லை. அந்த
விஷயஸுகம் ஆத்ம ஆனந்தத்தின் பிரதிபிம்பம்தான்
என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்:—

इष्टस्य वस्तुनो ध्यानदर्शनाद्युपभुक्तिषु ।

प्रतीयते य आनन्दः सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ ६४० ॥

स वस्तुधर्मो नो यस्मान् मनस्येवोपलभ्यते ।

वस्तुधर्मस्य मनसि कथं स्यादुपलम्भनम् ॥ ६४१ ॥

இஷ்டஸ்ய வஸ்துநோ த்மாந தர்சனாத்யுபபுக்திஷு ।

ப்ரதீயதே ய ஆநந்த: ஸர்வேஷாமிஹ தேஹிநாம் ॥

ஸ வஸ்துதர்மோ நோ யஸ்மான் மநஸ்யேவோப

லப்யதே ।

வஸ்துதர்மஸ்ய மனஸி கதம் ஸ்யாதுபலம்பநம் ॥

இ-இங்கு, சர்வேய்-தேஹி-எல்லா பிராணிகளுக்கும்,
இஷ்ட-ஆசைப்பட்ட, வஸ்து:-பொருளின், ஧்யான-தர்சனா-அபு-
த்பானம், பார்த்தல் முதலிய போகங்களில், ய:-எந்த,
ஆநந்த:-ஆனந்தம், ப்ரதீயதே-தோன்றுகிறதோ, ச:-அது, நோ
வஸ்துதர்ம:-(அந்த) பொருளின் தர்மமல்ல, யஸாத்-ஏனெனில்,
மநஸ்யேவ-மனதில்தானே, உபலப்யதே-காணப்படுகிறது. வஸ்து-

धर्मस्य-வஸ்துவின் ஸ்வபாவக் கிற்க, मनसि-மனதில், उपलम्भन-தோன்றுதல், कथं स्यात्-எப்படி ஏற்படும்?

ஆசைப்படுகிற வஸ்து ஸம்பந்தமான தியானம், தர்சனம் முதலிய போகங்களில் எல்லா பிராணிகளுக்கும் இங்கே தெரிகிறதே, அந்த ஆனந்தம் அந்த வஸ்துவின் தர்மமில்லை, ஏனென்றால் அந்த ஆனந்தத்தில் உணர்ச்சி மனஸில் தான் காணப்படுகிறது. வஸ்துவின் தர்மத்திற்கு மனஸில் உணர்ச்சி எப்படி ஏற்படும்? (640-641)

अन्यत्र त्वन्यधर्माणां उपलम्भो न दृश्यते ।

तस्मात् न वस्तुधर्मोऽयं आनन्दस्तु कदाचन ॥ ६४२ ॥

அந்யத்ர த்வந்யதர்மானமுடலிப்போந தர்ச்யதே ।
தஸ்மாத் ந வஸ்துதர்மோ஽யமாநந்தஸ்து கதாசந ॥

अन्यधर्माणां-வேறென்றின் ஸ்வபாவங்களுக்க, अन्यत्र-வேறென்றி, उपलम्भः-தோன்றுவது, न दृश्यते-காணப்படுகிற தில்லை. तस्मात्-ஆகையால், अयं आनन्दः-இந்த ஆனந்தம் कदाचन-ஒருக்காலும், न वस्तुधर्मः-வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவமாகாது.

ஒரு வஸ்துவின் தர்மங்களுக்க வேறொரு வஸ்துவில் தோற்றம் காணப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் இந்த ஆனந்தம் ஒருக்காலும் வஸ்துவின் தர்மமாகாது. (642)

नाप्येष धर्मो मनसोऽसत्यं तददर्शनात् ।

अमति व्यञ्जके व्यङ्ग्यं नोदेतीति न मन्यताम् ॥ ६४३ ॥

सत्यंऽपि च नोदेति ह्यानन्दस्तूकलक्षणः ।

सत्यपि व्यञ्जके व्यङ्ग्यानुदयो नैव संमतः ॥ ६४४ ॥

நாப்யேஷ தர்மோ மனஸோ஽ஸத்யர்த்தே தததர்சனாத் ।
அமதி வ்யஞ்ஜகே வ்யங்க்யம் நோதேதீதி ந மந்யதாம் ॥
ஸத்யர்த்தேபி ச நோதேதி ஸ்யாநந்தஸ்து க்ந்தலக்ஷணஃ ।
ஸத்யபி வ்யஞ்ஜகே வ்யங்க்யாநுதயோ நைவ ஸம்மதஃ ॥

அய் அசதி-பொருள் இல்லாதபொழுது, ததர்ஷனா-அது காணப்படாததால், ஏவ-இது, நாபி மனசு ஏவ:-மனதின் தர்மமும் இல்லை. ஏவக் அசதி-வெளிப்படுத்துகிற வஸது இல்லாத காணத்தாம், ஏவ்ய-வெளிப்படுத்தப்படவேண்டிய பொருள், நோதி-உண்டாகவலை, இதி-என்று, ந மனயா-எண்ணவேண்டாம். அய் சத்யபி-பொருள் இருந்தும் கூட உகலஜா:-முன் சொல்லப்பட்ட வஸபாவமுள்ள, அனந்தஸு-ஆனந்தமோ வெளி, ந உதி-உண்டாவதலை, ஏவக் சத்யா-வெளிப்படுத்தும் பொருள் இருந்தும் கூட, ஏவ்யானுதய:-வெளிப்படுத்தப்படும் பொருள் உண்டாகாம லிருப்பது, நைவ சம்ச:-(ஒருவராலும்) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தல்ல.

வஸது இல்லாதபோது ஆனந்தம் தெரியாததினால், இது மனஸின் தர்மமும் ஆகாது, வெளிப்படுத்திக் காட்டும் பொருள் இல்லாததினால் காட்டப்பட வேண்டிய பார்த்தம் தெரியவில்லையென்று நினைத்துவிடக்கூடாது. விஷயம் இருக்கிற போதுகூட முன் சொன்ன லக்ஷணத்துடன் கூடின ஆனந்தம் ஏற்படுவதலை. காட்டுவது இருந்தும் கூட காட்டப்படுவது தெரியவில்லையென்று ஒப்புக்கொள்ளவே முடியாது.

[ஸூக ஸாதனமாகக் கருதப்படும் விஷயத்திற்கு உதா ஹரணமாக ஒரு பழத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அது பழுத் திருக்கிறது, தித்திப்பாயிருக்கிறது, என்பதுபோலவுள்ள தர்மங் கள் அந்த பழத்தைச் சேர்த்தவை. அதைப் பார்ப்பதினால் ஏற் படும் பிரதியோ, அதை தன்னுடையதாக ஆக்கிக்கொள்வதில் ஏற்படும் மோதமோ அதை புஜிப்பதனால் ஏற்படும் பிரமோ தமோ, இவையெல்லாம் ஆனந்தத்தின் அம்சங்களாக மனஸி லேயே தோன்றுவதால் இவை அப்பழத்தைச் சேர்ந்த தர்மங் களல்ல. இவை மனஸின் தர்மங்களாவென்று பார்த்தால், அப்படியுமில்லை, ஏனென்றால் பழமில்லாமல் மனஸ் மாத்திரம் இருக்கும்போது இந்த அனுபவம் ஏற்படுவதில்லை. ஆனந்தம் மனஸின் தர்மம்தான், ஆனால் வெளிக்காட்டுவதற்குப் பழம் இல்லாததால் வெளியில் தெரியவில்லையென்று சொல்லி விடலாமா என்று பார்த்தால், பழம் இருந்தாலும் மனஸில்

ஆனந்தம் ஏற்படாமலிருப்பதையும் பார்த்திருக்கீரோம். மனஸிலுள்ள ஆனந்த தர்மத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய பழம் இருந்தும் ஆனந்தமேற்படவில்லையென்பது யுத்திக்குப் பொருத்தானது.] (643-644)

(அ) மனஸில்தான் ஆனந்தம், அதை வெளிப்படுத்தக் கூடிய பழம் இருந்தும் வெளிப்படாமலிருப்பது துரதிருஷ்டம் (பாபம்) முதலான பிரதிபந்தங்களால் இருக்கலாம். எப்படி அக்னிக்கு எரிக்கும் சக்தி இருந்தும், எரியவேண்டிய பதார்த்தம் கூட விருந்தும், பச்சிலை, மந்திரம் முதலானவைகளால் அந்த சக்தி வெளிப்படாமல் இருந்து விடுகிறதோ, அப்படியிருக்கலாம், என்று சொல்வதற்கும் வழியில்லையென்று அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறார் :-

दुःख्यादिकं नात्र प्रतिबन्धः प्रकल्पताम् ।

प्रियस्य वस्तुनो लामे दुःखं न सिध्यति ॥ ६४५ ॥

துரத்ருஷ்டாதிகம் நாத்ர ப்ரதிபந்த: ப்ரகல்ப்யதாம் ।
ப்ரியஸ்ய வஸ்துனோ லாபே துரத்ருஷ்டம் ந ஸித்த்யதி ॥

அ-திட்டி, து:க்யாதி-துரத்ருஷ்டம் முதலியவை, ப்ரதிபந்த-ப்ரதிபந்தமாக (தடை செய்பவையாக), ந ப்ரகல்ப்யதி-கல்பிக்கக்கூடாது. ப்ரியஸ்ய வஸ்து: லாமே-பிரியமான வஸ்து கிடைத்ததிக்குத் தமபொழுது, து:க்ய-துரதிருஷ்டம், ந ஸித்த்யதி-ஸித்திக்காது.

இவ்விஷயத்தில் துரதிருஷ்டம் முதலியதை பிரதிபந்தம் (தடை) என்று கல்பிக்கக்கூடாது. பிரியமான வஸ்து கிடைத்திருப்பதுனாலேயே துரத்ருஷ்டம் இருக்காது. அதாவது, துரதிருஷ்டம் இருந்ததேயானால் பிரியமான வஸ்து கிடைத்தே யராது. (645)

तस्मात् न मानसो धर्मो निर्गुणत्वात् न चात्मनः ।

தஸ்மாத் ந மானஸோ தர்மோ நிர்குணத்வாத் ந சாத்மந: ।

தஸ்மாத்-ஆகையால், ந மானஸோ தர்ம:- (ஸூகம்) மனதைச் சேர்ந்ததான தர்மமல்ல. நிர்குணத்வாத்-குணமில்லாத தன்மையால், சாத்மநோ ந ச-ஆத்மாவனுடையதுமல்ல.

ஆகையால் விஷயத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஸுகம் மனஸின் தர்மம் இல்லை. ஆதமா எவ்வித குணமுமற்றதால் இது ஆத்மாவின் தர்மமுமில்லை.

(அ) இப்போதும் விஷய ஸுகம் விஷயத்தைச் சேர்ந்த தில்லை, மனஸைச் சேர்ந்ததும் இல்லை, ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததும் இல்லை, என்று சொல்லிவிட்டால், அது அனுபவிக்கப்படுகிற மட்டில் என்ன காரணத்தினால் எந்தப் பிரகாரமாகத் தோன்றுகிறதென்று சொல்லவேண்டாமா என்ற கேள்வி ஏற்படுவது நியாயமானதினால், அதற்கு பதில் மேலாகச் சொல்கிறார்:--

किं तु पुण्यस्य सांनिध्यात् इष्टस्यापि च वस्तुनः ॥ ६४६ ॥

सत्त्वप्रधाने चित्तेऽस्मिन्स्वात्मैव प्रतिबिम्बति ।

आनन्दलक्षणः स्वच्छे पयसीव सुधाकरः ॥ ६४७ ॥

கிந்து புண்யஸ்ய ஸாந்நித்யாதிஷ்டஸ்யாபி ச வஸ்துந: ॥

ஸத்வப்ரதானே சித்தேஸ்மிம் ஸத்வாத்மைவ ப்ரதி
பிம்பதி ।
ஆநந்தலக்ஷண: ஸ்வச்சே பயஸீவ ஸுதாகர: ॥

கிது-ஆனால், புண்ய-புண்யத்தினுடையவும், இஷ்ட-வஸ்துநஸ்யாபி - விரும்பிய பொருளினுடையவும், சா்நித்யா-ஸாநந்தியத்தால் (அருகில் இருப்பதால்) சத்வ-ஸத்வகுணத்தைப் ப்ரதானமாகக்கொண்ட, அஸிம்ந்-இந்த மனதில், சாந்ந்லக்ஷண:-ஆனந்த ஸ்வரூபமான, அத்மேவ-து-ஆத்மாவேதான், ஸ்வச்சே-தெளிவான, பயசி-தண்ணீரில், சுதா-சுதா-சந்திரன்போல, ப்ரதிபிம்பிக்கிறது.

ஆனால், புண்யம் (பலன் கொடுக்க) ஸமீபத்தில் வந்திருப்பதினாலும், விரும்பிய வஸ்துவும் கிடைத்திருப்பதினாலும், ஸத்வகுணப் பிரதானமான இந்த மனஸில், நல்ல தெளிவான ஜலத்தில் எப்படி சந்திரன் பிரதிபிம்பிக்கிறானோ அதேமாதிரியாக, ஆனந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மா பிரதிபிம்பிக்கிறது.

[ஆத்மாவின் ஆனந்தம் மனஸில் தோன்ற வேண்டுமானால் மனம் புண்ணியத்தினால் ஸத்வகுணம் மேலிட்டதாக இருக்கவேண்டும். அதே புண்ணியத்தினால் விரும்பிய பதார்த்தமும் கிடைத்திருக்கவேண்டும். இவ்விதம் மனஸில் தோன்றும் ஆத்ம பிரதிபிம்பமான ஆனந்தத்தான் விஷயஸுகம் என்று சொல்லப்படுகிறது.] (646-647)

सोऽयं आभास आनन्दः चित्ते यः प्रतिविम्बितः ।

पुण्योत्कर्षापकर्षाभ्यां भवत्युच्चावचः स्वयम् ॥ ६४८ ॥

ஸோயமாபாஸ ஆனந்தஸ் சித்தே ய: ப்ரதிபிம்பித: 1

புண்யோத்கர்ஷாபகர்ஷாப்யாம் பவத்யுச்சாவச:

ஸ்வயம் ||

ய:-அந்த ஆனந்தம், சித்-மனதில், ப்ரதிவிம்-பிரதிபிம்பித்ததோ, சோ:ய்-அந்த இந்த, ஆபாஸ ஆனந்-பிரதிபிம்ப ஆனந்தம், புண்யோத்கர்ஷாபகர்ஷாப்யா-புண்யத்தின் உயர்வு தாழ்வுகளால், சுவய்-தானே, உச்சாவச:-மேலானதாகவும் கீழானதாகவும், ப்ரதி-ஆகிறது.

மனஸில் எந்த ஆனந்தம் பிரதிபிம்பிக்கிறதோ, அந்த பிரதிபிம்ப ஆனந்தம் புண்ணியத்தின் அதிகம் குறைவு என்ற காரணத்தினால் தானே மேல்பட்டதாகவும் கீழ்ப்பட்டதாகவும் ஏற்படுகிறது. (648)

(அ) புண்ணியத்தின் தாரதமயத்தினால் தான் விஷயஸுகத்தில் தாரதமயம் ஏற்படுகிறதென்பதை வைத்து தைத் திரீய உபநிஷத்தில் ஆனந்த தாரதமயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், இந்த ஆனந்தம் புண்ணியத்தினால் ஏற்படுவதினால் புண்ணியம் செலவழித்தவுடன் நாசத்தையடைந்துவிடுமென்பதையும் சொல்கிறார் :-

सार्वभौमादिब्रह्मान्तं श्रुत्या यः प्रतिपादितः ।

स क्षयिणुः सातिशयः प्रक्षीणे कारणे लयम् ।

यात्येष विषयानन्दः यस्तु पुण्यैकसाधनः ॥ ६४९ ॥

ஸார்வபௌமாதி ப்ரஹ்மாந்தம் ச்ருத்யா ய: ப்ரதிபாதித:

ஸக்ஷயீஷ்ணு: ஸாதிசய: ப்ரக்ஷீணே காரணே லயம் 1
யாத்யேஷ விஷயாநந்தோ யஸ்து புண்யைக ஸாதந: ||

ய:-எந்த ஆனந்தம், சாவ்ஹீமாதிவ்ஹான்-ஸார்வபௌமர் முதல் ப்ரஹ்மாவரை, ஐத்யா-சுருதியால், ப்ரதிபாதித:-விளக்கப் பட்டிருக்கிறதோ. ச:-அது, ஐயிஷ்ணு:-குறைவடையும் ஸ்வபாவமுள்ளது சாதிசய:-மேலும் கீழுமாக உள்ளது ய:-எது, புண்யீகசாசன:-புண்யம் ஒன்றையே ஸாதனமாக உடையதோ, ஐஷ விஷயாநந்த:-இந்த விஷயானந்தம், காரணே-காரணமான புண்யம், ப்ரக்ஷீணே-அழிந்தவுடன், லயம் யாதி-நாசமடைகிறது.

பூமி பூராவும் ஆளும் சக்கிவர்த்தி முதல் நான்முக பிரஹ்மாவரையில் வேதத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது எதுவோ அந்த விஷயாநந்தம் குறையக்கூடியது, மேல் கீழ் உள்ளது, புண்ணியத்தினாலேயே ஏற்படுகிறதாய் எந்த ஆனந்தமிருக்கிறதோ, அது காரணமான புண்ணியம் தீர்ந்தவுடன் தானும் லயத்தை யடைந்துவிடும். (649)

ये तु वैषयिकानन्दं भुञ्जते पुण्यकारिणः ।

दुःखं च भोगकालेऽपि तेषां अन्ते महत्तरम् ॥ ६५० ॥

யே து வைஷயிகாநந்தம் பஞ்ஜதே புண்யகாரிண: 1
துக்கம் ச போககாலேபி தேஷாமந்தே மஹத்தரம் ||

புண்யகாரிண:-புண்யம் செய்த, யே து-எவர்கள், வைஷயிகாநந்-விஷயத்திலிருந்து ஏற்படும் ஆனந்தத்தை, பஞ்ஜதே-அனுபவிக்கிறார்களோ, தைஷா-அவர்களுக்கு, ப்ரோகாலேபி-அனுபவிக்கும் காலத்திலும், து:கம் ச-துக்கமும் உண்டு, அந்-முடிவில், மஹத்-மிக அதிகமான துக்கம் உண்டு.

புண்ணியம் செய்த எவர்கள் விஷயத்திலிருந்து ஏற்படும் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு அனுபவிக்கிற காலத்திலும் கூட துக்கம் உண்டு, முடிவில் வெகு அதிகமான துக்கம் உண்டு. (650)

सुखं विषयसंपृक्तं विषयसंपृक्तभक्तवत् ।

भोगकालेऽपि भोगान्ते दुःखमेव प्रयच्छति ॥ ६५१ ॥

ஸுகம் விஷய ஸம்ப்ருக்தம் விஷய ஸம்ப்ருக்த பக்தவத் ।
போக காலேபி போகாந்தே துக்கமேவ ப்ரயச்சதி ॥

விஷயசம்புக்-விஷயத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்ட, சுख்-ஸுகமானது, விषयसंपृक्तभक्तवत्-விஷயத்துடன் கலந்த அன்னம் போல, भोगकालेपि-அனுபவ ஸமயத்திலும், भोगान्ते-அனுபவத்தின் முடிவிலும், दुःखमेव-துக்கத்தையே, प्रयच्छति-கொடுக்கிறது.

விஷயத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்ட ஸுகமானது விஷயம் கலந்த அன்னம் போல, போக காலத்திலும் போகமுடிவிலும் துக்கத்தையே கொடுக்கிறது. (651)

सुखं उच्चावचत्वेन क्षयिष्णुत्वभयेन च ।

भोगकाले भवेत् नृणां ब्रह्मादिपदभाजिनाम् ॥ ६५२ ॥

ஸுகமுச்சாவசத்வேந க்ஷயிஷ்ணுத்வ பயேந ச ॥

போககாலே பவேத் ந்ருணாம் ப்ரஹ்மாதிபத பாஜினாம் ॥

उच्चावचत्वेन - மேலானதாகவும் கீழானதாகவுமிருப்பதாலும், क्षयिष्णुत्वभयेन च - குறைவடையும் தன்மையில் பயத்தாலும், ब्रह्मादिपदभाजिनां-ப்ரஹ்மா முதலியவர்களின் பதவியில் இருக்கும், नृणां-மனிதர்களுக்கு, सुखं-ஸுகமானது, भोगकाले-அனுபவக்கும் காலத்தில், भवेत्-(துக்கமாக) ஆகிவிடும்.

விஷய ஸுகமானது, மேல் கீழ் தன்மையுள்ளதாயிருப்பதாலும், குறைந்துவிடக்கூடிய தன்மையுடையதே என்ற பயத்தினாலும், ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுடைய பதவிகளில் இருக்கும் மனிதர்களுக்கு போக காலத்திலேயே (துக்கம்) இருக்கும். இங்கு 'भोगकाले भवेत् दुःखं' என்றும் 'सुखं' என்றும் பாடம் இருக்கலாம். (652)

राजस्थानप्रविष्टानां तारतम्यं मतं यथा ।

तथैव दुःखं जन्तूनां ब्रह्मादिपदभाजिनाम् ॥ ६५३ ॥

ராஜஸ்தான ப்ரவிஷ்டானாம் தாரதம்யம் மதம் யதா 1
ததைவ துக்கம் ஜந்தூநாம் ப்ரஹ்மாதி பதபாஜினாம் ॥

யதா-எப்படி, ராஜஸ்தானப்ரவிஷ்டானா-ராஜபதவியில் நுழைந்
தி ரு ப் ப வ ர் க ளு க் க, தாரதம்யம்-மேல்கீழ் தன்மை, மத்-
ஸம்மதமோ, ததேவ-அப்படியே, ப்ரஹ்மாதிபதபாஜினா-ப்ரஹ்மா
முதலானவர்களின் பதவிகளை அடைந்த, ஜந்தூநா-பிராணி
களுக்கு, து:கம்-துக்கம் உண்டு.

எப்படி ராஜபதவியில் இருப்பவர்களுக்குள் சிற்றரசன்,
அரசன், மஹாராஜா, சக்ரவர்த்தி, ஸம்ராட் என்று மேல்கீழ்
தன்மை உண்டோ அப்படியேதான் பிரஹ்மா முதலானவரின்
பதவியை யடைந்திருக்கும் பிராணிகளுக்கும் துக்கம் உண்டு.
இங்கு 'ததேவ சபீஜந்தூநா' என்ற பாடம் இருந்தால் 'எல்லா
பிராணிகளுக்கும் தாரதம்யம் உண்டு' என்று அர்த்தம்
கொள்ளலாம். (653)

न काङ्क्षणीयं विदुषा तस्मात् वैषयिकं सुखम् ॥ ६५४ ॥

ந காங்க்ஷணியம் விதுஷா தஸ்மாத் வைஷயிகம் ஸுகம் ।

தஸாத்-ஆகையால், விதுஷா-அறிவுள்ளவனால், வைஷயிகம்
சுதம்-விஷயங்களிலிருந்து கிடைக்கும் ஸுகம், ந காங்க்ஷணியம்-
விரும்பத்தக்கதல்ல.

ஆகையால் அறிவுள்ளவனால் விஷயத்திலிருந்து
கிடைக்கும் ஸுகம் ஆசைப்படத்தகுந்ததில்லை. (654)

(அ) அப்படியானால், ஆசைப்படத்தகுந்த ஸுகம் எது
என்று கேட்கத்தோன்றுமாதலால், எதன் பிரதிபிம்பமாக
விஷயானந்தம் ஏற்படுகிறதோ, அந்த பிம்பமான ஆத்மா
நந்தம் தான் தேடத்தக்கது என்று காட்டுகிறார்:—

यो विम्बभूत आनन्दः स आत्मानन्दलक्षणः ।

शाश्वतो निर्द्वयः पूर्णः नित्य एकोऽपि निर्मयः ॥ ६५५ ॥

लक्ष्यते प्रतिबिम्बेन आभासानन्देन बिम्बवत् ।

யோ பிம்பபூத ஆனந்த: ஸ ஆத்மநந்த லக்ஷண: |

சாச்வதோ நிர்த்வய: பூர்ணே நித்ய ஏகோபி நிர்பய: ||

லக்ஷ்யதே ப்ரதிபிம்போபாஸானந்தேந பிம்பவத் |

ய--எது, बिम्बभूतः आनन्दः-பிம்பமாக இருக்கும் ஆனந்தமோ, सः-அது, आत्मानन्दलक्षणः-ஆத்மானந்த ஸ்வரூபமாக உள்ளது. शाश्वतः-எப்பொழுதும் இருக்கக் கூடியது, निर्द्वयः-இரண்டற்றது, पूर्णः-நிறைந்தது, नित्यः-அழிவற்றது, एकोऽपि-ஒன்றாக இருந்தாலும், निर्मयः-பயமற்றது. प्रतिबिम्बेन-பிரதிபிம்பத்தால், बिम्बवत्-பிம்பம்போல் आभासानन्देन-கொஞ்சமாக விளங்கும் பிரதிபிம்பமானந்தத் தால் (பிம்பபூதமான ஆத்மநந்தம்) लक्ष्यते-அறியப் படுகிறது.

பிம்பமாயிருக்கும் ஆனந்தம் எதுவோ, அது ஆத்மானந்த ஸ்வரூபமாக உள்ளது அது மாறுதலற்றது, இரண்டற்றது, பூர்ணமாயுள்ளது, நித்யமாயுள்ளது, ஒன்றாகவே உள்ளது, பயமற்றது. பிரதிபிம்பத்தால் பிம்பம் காட்டப்படுவதுபோல, ஆபாஸ (பிரதிபிம்ப) ஆனந்தத்தினால் பிம்பமான ஆத்மானந்தம் காட்டப்படுகிறது.

प्रतिबिम्बो बिम्बमूलो विना बिम्बं न सिध्यति ॥ ६५६ ॥

यत् ततो बिम्ब आनन्दः प्रतिबिम्बेन लक्ष्यते ।

युक्त्यैव पण्डितजनैः, न कदाऽप्यनुभूयते ॥ ६५७ ॥

ப்ரதிபிம்போ பிம்பமூலோ விநா பிம்பம் ந ஸித்யதி ||

யத் ததோ பிம்ப ஆனந்த: பிரதிபிம்பேந லக்ஷ்யதே |

யுத்த்யைவ பண்டிதஜனair ந கதாப்யநு பூயதே ||

யத்-எந்தக்காரணத்தால், बिम्बमूलः-பிம்பத்தைக் காரணமாக உடைய, प्रतिबिम्बः-பிரதிபிம்பமானது, बिम्बं

வினா-பிம்பம் இல்லாமல், ந சிவ்யதி-ஏற்படாதோ, தத:-
ஆகையால், ப்ஷிதஜன:-கவிமார்களான ஜனங்களால்,
யுக்யைவ-யுக்தியாலேயே, ப்ஷிதஜன-பிரதிபிம்பத்தைக்
கொண்டு, விவ் ஆனந்த:-பிம்பமான ஆனந்தமானது, உத்யை-
விவ்விக்கப்படுகிறது, கத்யை-ஒரு பொழுதும், ந அநுபூயை-
(தேரில்) அநுபவிக்கப்படுகிறதில்லை.

பிரதிபிம்பமானது பிம்பத்தை மூலமாயுடையது பிம்பம்
இல்லையானால் பிரதிபிம்பம் ஏற்படாது. இவ்விதமிருப்பதால்,
பிம்பமாயிருக்கிற ஆனந்தம் யுக்தியினாலேயே பிரதி
பிம்பத்தைக்கொண்டு அறிவாளி ஜனங்களால் அறியவேண்டி-
யிருக்கிறது. அந்த ஆனந்தம் ஒரு பொழுதும் (தேரில்
விஷயங்கள் போல) அநுபவிக்கப்படுவதில்லை. (856-857)

अविद्याकार्यकरणसंघातेषु पुरोदितः ।

आत्मा जाग्रत्यपि स्वप्ने न भवत्येष गोचरः ॥ ६५८ ॥

அவித்யா கார்ய கரண ஸங்காதேஷு புரோதித: ।

ஆத்மா ஜாக்ரத்யபி ஸ்வப்னே ந பவத்யேஷ கோசர: ॥

புரா உதித:-முன்சொல்லப்பட்ட, எஷ: ஆத்மா-இந்த
ஆத்மாவானது, அவித்யாகார்யகரணசங்காதேஷு-அக்ஞானம், சரீரம்,
இந்திரியங்கள் முதலியவைகளின் கூட்டான தேஹங்களில்,
ஜாக்ரத்யபி-ஜாக்ரத் நிலையிலும், எவ்-கனவிலும், கோசரோ ந
பவதி-ஞானத்திற்கு விஷயமாக ஆகிறதில்லை.

முன் சொல்லப்பட்ட இந்த ஆத்மா அக்ஞானம், சரீரம்,
இந்திரியங்கள் சேர்ந்த கூட்டங்களில் ஜாக்ரத காலத்
திலாவது ஸ்வப்னத்திலாவது ஞானத்திற்கு விஷயமாகிற்
தில்லை. (858)

स्थूलस्यापि च सूक्ष्मस्य दुःखरूपस्य वर्णनः ।

लये सुषुप्तौ स्फुरति प्रत्यक् आनन्दलक्षणः ॥ ६५९ ॥

ஸ்தூலஸ்யாபி ச ஸூக்ஷ்மஸ்ய து:கருபஸ்ய வர்ஷ்மண: ।
லயே ஸுஷுப்தௌ ஸ்புரதி ப்ரத்யகாநந்த லக்ஷண: ॥

து:खरूपस्य-துக்கஸ்வரூபமான, स्थूलस्यापि-ஸ்தூலசரீரத் திற்கும், सूक्ष्मस्य वर्ष्मणश्च-ஸுக்ஷ்மசரீரத்திற்கும், लघे-லடம் ஏற்பட்டபொழுது, सुषुप्तौ-ஸுஷுப்தியில், आनन्दक्षणः-ஆனந்தஸ்வரூபமான, प्रत्यक्-பிரத்யகாத்மா, स्फुरति-பிரகாசிக்கிறது.

துக்கரூபமாயிருக்கும் ஸ்தூலசரீரமும் ஸுக்ஷ்மசரீரமும் லயமடைந்திருக்கும்போது, ஸுஷுப்தியில் ஆனந்தஸ்வரூபமான உன்னிருக்கும் ஆத்மா விளங்குகிறது, (659)

न ह्यत्र विषयः कश्चित् नापि बुद्ध्यादि किंचन ।

आत्मैव केवलानन्दमात्रः तिष्ठति निर्द्वयः ॥ ६६० ॥

ந ஹ்யத்ர விஷய: கச்சித் நாபி புத்த்யாதி கிஞ்சந ।

ஆத்மைவ கேவலானந்த மாத்ரஸ் திஷ்டதி நிர்த்வய: ॥

अत्र-இந்த ஸுஷுப்தியில், कश्चित् विषय:-ஒரு விஷயமும், नहि-இல்லை யல்லவா ! बुद्ध्याद्यपि किंचन-புத்தி முதலியவை ஒன்றும், न-இல்லை. निर्द्वय:-இரண்டாவதற்றதான, आत्मैव-ஆத்மாதான், केवलानन्दमात्र:-சுத்தமான ஆனந்தஸ்வரூபமாகவே, तिष्ठति-இருக்கிறது

இங்கே (ஸுஷுப்தியில்) எவ்வித விஷயமும் கிடையாது. புத்தி முதலானது எதுவும்கூடக் கிடையாது. ஆத்மாதான் சுத்தமான ஆனந்தமாத்ரனாய் இரண்டற்றவனாக இருக்கிறான். (660)

प्रत्यभिज्ञायते सर्वैरेष सुप्तोत्थितैर्जनैः ।

सुखमात्रतया नात्र संशयं कर्तुमर्हसि ॥ ६६१ ॥

ப்ரத்யபிக்ஞாயதே ஸர்வைரேஷ ஸுப்தோத்திதைர்ஜனै: ஸுகமாத்ரதயா நாத்ர ஸம்சயம் கர்த்துமர்ஹஸி ॥

सुप्तोत्थितै:-தூங்கி எழுந்திருந்த, सर्वै: जनै:-எல்லா ஜனங்களாலும், एष:-இந்த ஆத்மா, सुखमात्रतया-கேவல ஸுகஸ்வரூபமாக, प्रत्यभिज्ञायते-நினைத்துப் பார்க்கப்படுகிறது. अत्र:

இவ்விஷயத்தில், संशयं कर्तु-ஸந்தேஹத்தைச் செய்வதற்கு
नर्हासि-தக்கவனாக இடையே.

தூங்கி எழுந்திருந்த எல்லா ஜனங்களினாலும் கேவல
ஸுகஸ்வரூபமாகவே இருந்தோமென்று நினைத்துப் பார்க்கப்
படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் நீ ஸந்தேகப்படுவது உசிதமில்லை.

स्वयाऽपि प्रत्यभिज्ञात् सुखमात्रत्वं आत्मनः ।

सुषुप्तादुत्थितवता सुखमस्वाप्समित्यनु ॥ ६६२ ॥

த்வயாபி ப்ரத்யபிக்ஞாதம் ஸுகமாத்ரத்வமாத்மநஃ ।
ஸுஷுப்தாதுத்தித்வதா ஸுகமஸ்வாபஸமித்யநு ॥

சுஸுப்த-தூக்கத்திலிருந்து, उत्थितवता-எழுந்திருந்த,
स्वयापि-உன்னாலும்கூட, सुखमस्वाप्समिति-ஸுகமாகத்
தூங்கினேன் என்று, आत्मनः-ஆத்மாவின், सुखमात्रत्वं-ஸுக
ஸ்வரூபமாக மட்டும் இருக்கும் தன்மை, अनुप्रत्यभिज्ञात्-
அநுபவத்தை அனுஸரித்து ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளப்
பட்டிருக்கிறது.

தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருக்கும் உன்னால்கூட “நான்
ஸுகமாய்த் தூங்கினேன்” என்று மின்னல் ஆத்மாவின்
ஸுகமாதிரத்தன்மை ஞாபகமாக நினைக்கப்படுகிறது. (662)

दुःखाभावः सुखमिति यदुक्तं पूर्ववादिना ।

अनाघ्रातोपनिषदा तदसारं सूत्रा वचः ॥ ६६३ ॥

துக்காபாவஃ ஸுகமிதி யதுக்தம் பூர்வவாதிநா ।
அநாக்ராதோபநிஷதா ததஸாரம் மருஷா வசஃ ॥

அநாஶ்ராதோபநிஷதா-உபநிஷத்தை முகர்ந்துகூடபார்க்காத,
पूर्ववादिना - பூர்வபக்ஷியினால், दुःखाभावः - துக்கமில்லாமை,
सुखमिति-ஸுகமென்று, यत् वचः-எந்த வார்த்தை, उक्तं-
சொல்லப்பட்டதோ, तद्-அந்த வார்த்தை, असारं-ஸார
மற்றது, सूत्रा-பொய்,

துக்கமில்லாமைதான் ஸுகம் என்று உபநிஷத்தை முகர்ந்துகூடப் பார்க்காத அதன் வாஸனையைக்கூட அறியாத அதாவது உபநிஷத்தின் கருத்தைச் சிறிதும் அறிந்து கொள்ளாத பூர்வபகையினால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை ஸாரமற்றது, பொய். (663)

दुःखाभावस्तु लोष्टादौ विद्यते नानुभूयते ।

सुखलेशोऽपि सर्वेषां प्रत्यक्षं तदिदं खलु ॥ ६६४ ॥

துக்காபாவஸ்து லோஷ்டாதௌ வித்யதே நானுபூயதே ।
ஸுகலேசோபி ஸர்வேஷாம் ப்ரத்யக்ஷம் ததிதம் கலு ॥

दुःखाभावः - து க் க மி ன் னை ம், लोष्टादौ - மண் கட்டி முதலியவற்றில், विद्यते-இருக்கிறது. तु-ஆனால் सुखलेशोऽपि - சிறிது ஸுகம்கூட, नानुभूयते - அனுபவக்கப்படுகிறதில்லை. तदिदं-அந்த இது, सर्वेषां-எல்லோருக்கும், प्रत्यक्षं खलु-நேரில் தெரிந்ததல்லவா !

துக்கமில்லாமை மண்கட்டி முதலிய ஆனால் ஸுகலேசம்கூட அனுபவக்கப்படுவதில்லை. இது எல்லாருக்கும் நேரில் தெரிந்த ஊஷயமே. (664)

सत् अयं ह्येष एवेति प्रप्तुन्य वदति श्रुतिः ।

सद्वनोऽयं चिद्वनोऽयं आनन्दघन इत्यापि ॥ ६६५ ॥

आनन्दघनतामस्य स्वरूपं प्रत्यगात्मनः ।

ஸதயம் ஹ்யேஷ ஏவேதி ப்ரஸ்துத்ய வததி ச்ருதி: ।
ஸத்கனோயம சித்கனோயமாநந்தகன இத்யபி ॥

ஆனந்தகநதாமஸ்ய ஸ்வரூபம் ப்ரத்யகாத்மந: ।

‘सत्’ - ஸத, ‘अयं’ - அயம் (இது) ‘एष ह्येष’ - ஏஷ ஹ்யேவ (இதுதான்), इति-என்றும், अयं-இது, सदनः-முழுவதும் ஸத்ஸ்வரூபம் अयं-இது, चिदनः-முழுவதும் சித்ஸ்வரூபம், आनन्दघनोऽपि - முழுவதும் ஆனந்த ஸ்வரூப

மாகவும் உள்ளது, இதி-என்றும், ப்ஸுத்ய-ஆரம்பித்து, யுதி:- உபநிஷத், அனந்ததனமா - ஆனந்தகனமாக இருக்கும் தன்மையை, அஸ்ய - இந்த, ப்ஸ்யகாந்ஸ:-பிரத்யகாத்பாஸின், ஸ்வரூப்-ஸ்வரூபமாக, வததி-சொல்கிறது.

‘ஸத்’ என்றும் ‘அயம்’ என்றும் ‘ஏஷ ஹ்யேவ’ என்றும் இது ஸத்தகனம், இது சித்தகனம் ஆனந்தகனமும் கூட என்றும் ஆரம்பித்து உபநிஷத் இந்த ப்ரத்யகாத்பாஸின் ஸ்வரூபம் ஆனந்தகனம் என்று கூறுகிறது. (சதேவ சோமேதமயா அசித், அயமாதுவா ப்ரஹ்ம ஏவ ஹ்வானந்தயதி இதுமுதலான சுருதிகள்)

(அ) வேதம் சொல்வதுமாத்திரமே. பெரியோர்களின் அனுபவமும் அப்படியேயிருக்கிறதென்பதையும் காட்டுகிறது:-

धन्यैः महात्मभिः धीरैः ब्रह्मविद्भिः सदुत्तमैः ॥ ६६६ ॥

अपरोक्षतयैवात्मा समाधौ अनुभूयते ।

केवलानन्दमात्रत्वेन एवमत्र न संशयः ॥ ६६७ ॥

தன்மையர் மஹாத்மபிரீ தீரார் ப்ரஹ்மவித்பிரீ: ஸதுத்தமை: ॥ அபரோக்ஷதயைவாத்மா ஸமாதாவநுபூயதே ।

கேவலானந்தமாத்ரத்வேநைவமத்ர ந ஸம்சய: ॥

धन्यै:-பாக்யச:லினும், महात्मभि: மஹான்களும், धीरै:- புத்திமான்களும், सदुत्तमै:-சிறந்த ஸாதாக்களுமான, ब्रह्मविद्भि: ப்ரஹ்மவித்துக்களால், समाधौ - ஸமாதிநிலையில், आत्मा - ஆத்மவானது, केवलानन्दमात्रत्वेन - சுத்தமான ஆனந்த ஸ்வரூபமாகவே, एवं-இவ்வாறு, अपरोक्षतयैव-நேரிலேயே, अनुभूयते - அனுபவிக்கப்படுகிறது. अत्र - இவ்விஷயத்தில், न संशय:-ஸந்தேஹமில்லை.

தன்மையர்களையும், பெரியோர்களையும், நல்ல சுத்தமான புத்தியுள்ளவர்களையும், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களையுமுள்ள ஸது சிரேஷ்டர்களால் ஸமாதி தஸையில் தனித்து ஆனந்த மாத்ரிமாக ஆத்மா நேரில் பிரத்யக்ஷமாகவே அனுபவிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேகமில்லை.

(அ) பிரஹ்மசித்துக்களின் அனுபவமிருக்கட்டும். ஸர்வ பிராணிதன் அனுபவிப்பதும் அந்த ஆனந்தமேதானாகும் என்று விவரிக்கிறார் :—

स्वस्वोपाध्यनुरूपेण ब्रह्माद्याः सर्वजन्तवः ।

उपजीवन्त्यसुख्यैव मात्रां आनन्दलक्षणाम् ॥ ६६८ ॥

ஸ்வஸ்வோபாத்யனுரூபேண ப்ரஹ்மாத்யா: ஸர்வஜந்தவ: உபஜீவந்த்யமுஷ்யைவ மாத்ராமாநந்தலக்ஷணம் ॥

ब्रह्माद्याः—ப்ரஹ்மா முதலான, सर्वजन्तवः—எல்லா பிராணி களுந், स्वस्वोपाध्यनुरूपेण—தன் தன் உபாசிக்குத் தகுந்ததாக அமுக்ய - இந்த ஆத்மாவின், आनन्दलक्षणां - ஆனந்த ஸ்வரூபமான, मात्रायेव—லேசத்தையே, उपजीवन्ति—அடைந்து வாழ்கிறார்கள்.

பிரஹ்மா முதலான எல்லா ஜக்துக்களும் இதனுடைய ஆனந்த லக்ஷணமான அப்சத்தையே தங்கள் தங்கள் உபாதி களுக்கத் தக்கபடி எடுத்துக்கொண்டு ஜீவித்திருக்கிறார்கள். "एतस्यैवानन्दस्य अन्यानि भूतानि मात्रासुपजीवन्ति"

आस्वाद्यते यो भक्ष्येषु सुखकृत् मधुरो रसः ।

स गुडस्यैव नो तेषां माधुर्यं विद्यते क्वचित् ॥ ६६९ ॥

ஆஸ்வாத்யதே யோ பக்ஷ்யேஷு ஸுகக்ருந் மதுரோ ரஸ: | ஸ குடஸ்யைவ நோ தேஷாம் மாதூர்யம் வித்யதே க்வசித் ॥

भक्ष्येषु - தின்பண்டங்களில், सुखकृत् - ஆனந்தத்தைத் தருகின்ற, यः—எந்த, मधुरो रसः—தித்திப்பு கவை, आस्वाद्यते—ருசிக்குப்படுகிறதோ, सः—அது, गुडस्यैव—வெல்லத்தி னுடையதுதான். तेषां—அந்த தின்பண்டங்களுக்கு, क्वचित्—ஒரு ஸமயத்திலுந், माधुर्यं—(தனியாக) இனிப்பு, नो विद्यते—இல்லை,

பக்ஷணங்களில் ஸுகத்தைக்கொடுக்கும் எந்த தித்திப்பு
ரஸம் ருசிக்ஷப் படுகிறதோ, அது வெவ்வுலத்தினுடையதேதான்.
அந்த பக்ஷணங்களுக்குத்தனியாக எக்காலத்திலும் தித்திக்கும்
தன்மை கிடையாது. (669)

तत्तद्विषयमांनिध्यात् आनन्दो यः प्रतीयते ।

विम्वानन्दांशविस्फूर्तिरेवासौ न जडात्मनाम् ॥ ६७० ॥

தத்தக் விஷய ஸாபநித்யாதாநந்தோ ய: ப்ரதீயதே ।
பிம்பாநந்தாந்ச விஸ்பூர்த்திரேவாஸௌ ந ஜடாத்மநாம் ॥

तत्तद्विषयमांनिध्यात्-அந்தந்த விஷயங்கள் அருகிலிருப்
பதால், ய:-எந்த, ஆனந்த: - ஆனந்தம். ப்ரதீயதே - அறியப்
படுகிறதோ, அசௌ-அது, விம्वானந்நாஸிவிஸ்பூர்திரேவ-பிம்பமான
ஆத்மானந்தத்தினுடைய லேசத்தின் தோற்றமேயாகும்.
ந ஜடாத்மநா-ஜடரூபமான விஷயங்களுடையது அல்ல.

அந்தந்த விஷயங்களின் ஸகீனிதி ஏற்படும்போது எந்த
ஆனந்தம் தெரிகிறதோ, அது பிம்பமாயுள்ள ஆத்மாவின்
ஆனந்தத்தினுடைய அபிசத்தின் வெளித்தோற்றமேயாகும்.
ஜடஸ்வரூபமான அந்த விஷயங்களைச் சேர்ந்ததாகாது. (670)

यस कस्यापि योगेन यत् कुत्रापि दृश्यते ।

आनन्दः स परस्यैव ब्रह्मणः स्फूर्तिलक्षणः ॥ ६७१ ॥

யஸ்ய கஸ்யாபி யோகேந யத் குத்ராபி த்ருச்யதே ।
ஆநந்த: ஸ பரஸ்யைவ ப்ரஹ்மண: ஸ்பூர்த்திலக்ஷண: ॥

यस कस्यापि-ஏதாவது ஒரு வஸ்துவின், யோகே-சேர்க்
கையால், யத் குத்ராபி-எங்கேயாவது, ஆனந்த:-ஆனந்தம்,
दृश्यते-காணப்படுகிறதேயானால், स:-அது, परस्य ब्रह्मण:-
பரப்ரஹ்மத்தின், स्फूर्तिलक्षणः एव-பிரகாசத்தையே ஸ்வரூப
மாக உடையது.

ஏதாவது ஒரு வஸ்துவின் சேர்க்கையினால் எங்கேயாவது
ஆனந்தம் காணப்பட்டால் அது பரப்ரஹ்மத்தின் பிரகாசத்
தையே லக்ஷணமாக உடையது. (671)

यथा कुवल्योऽस्त्रायः चन्द्रस्यैव प्रसादतः ।

तथाऽऽनन्दोदयोऽप्येषां स्फुरणादेव वस्तुनः ॥ ६७२ ॥

யதா குவலயோல்லாஸ: சந்த்ரஸ்யைவ ப்ரஸாதத: |
ததாநந்தோதயோப்யேஷாம் ஸ்புரணாதேவ வஸ்துந: ||

யதா-எப்படி, குவலயோஸ:-குவலய மலரின் மலர்ச்சி
चन्द्रस्यैव प्रसादतः-சந்திரனின் பிரஸாதத்தினாலேயே ஏற்படு
கிறதோ, तथा-அப்படி, एषां-இந்த விஷயங்களுக்கு, आनन्दो-
दयोपि-ஆனந்தம் ஏற்படுவதும், वस्तुनः-ஆத்ம வஸ்துவின்,
स्फुरणादेव-பிரகாசத்தால்தான்.

குவலய புஷ்பத்தின் மலர்தல் எப்படி சந்திரனுடைய
பிரஸாதத்தினாலேயே ஏற்படுகிறதோ, அப்படியே இந்த
விஷயங்களுக்கு ஆனந்தத்தன்மை ஏற்படுவதும் வஸ்துவான
(ஆனந்தஸ்வரூபனான) ஆத்மாவின் ஸ்புரணத்தினால்தான்.
இங்கு 'चन्द्रस्यैव प्रकाशतः' என்று பாடம் இருக்கலாம்.

(அ) இதுவரை ஆத்மா ஸக என்று 612 முதல் 617
சுலோகங்களிலும் சித் என்று 618 முதல் 622 சுலோகங்
களிலும் 623 முதல் 672 சுலோகங்களில் ஆனந்தம் என்றும்
சொல்லி, இவை மூன்றும் ஆத்மாவின் லக்ஷணம் என்று 610
வது சுலோகத்தில் கண்டிருப்பதையனுசரித்து அவை
ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைச் சேர்ந்தவைகளே தவிர சணங்கள்
என்று நினைத்து விடக்கூடாது என்பதை இப்பொழுது
வற்புறுத்துகிறார்:—

सत्त्वं चित्तं तथाऽऽनन्दः स्वरूपं परमात्मनः ।

निर्गुणस्य गुणयोगात् गुणास्तु न भवन्ति ते ॥ ६७३ ॥

ஸத்த்வம் சித்த்வம் ததாநந்த: ஸ்வரூபம் பரமாத்மந: |
நிர்குணஸ்ய குணயோகாத் குணஸ்து ந பவந்தி தே ||

சர்த்-ஸத்தாக (முக்காலத்திலும் அழியாததாக)
இருக்கும் தன்மை, चित्तं-சித்தாக (அறிவாக) இருக்கும்
தன்மை, तथा-அப்படியே, आनन्द:-ஆனந்தம் (இவை),

பரமாத்மன: - பரப்ரஹ்மாத்தின், ஸ்வரூப் - ஸ்வரூபமாகும், து-
ஆனால், நிர்గుணஸ்ய-குணமற்ற வஸ்துவிற்கு, குணாயோகா-குணம்
சேராததால், தை-அவை, குணா:-குணங்களாக, ந ஸ்வந்தி-
ஆகிறதில்லை.

ஸத்தாயிதூக்கும் தன்மை, சித்தாயிதூக்கும் தன்மை,
ஆனந்தமாயிதூக்கும் தன்மை, இவை பரமாத்மாவின்
ஸ்வரூபமேயாகும். குணமற்ற வஸ்துவிற்கு குணத்தின்
சேர்க்கை கிடையாததால் இவை குணங்களாகா. (678)

विशेषणं तु व्यावृच्यै भवेत् द्रव्यान्तरे सति ॥ ६७४ ॥

परमात्माऽद्वितीयोऽयं प्रपञ्चस्य सृष्टात्वतः ।

वस्त्वन्तरस्याभावेन न व्यावृत्यः कदाचन ॥ ६७५ ॥

விசேஷணம் து வ்யாவ்ருத்த்யை பவேத் த்ரவ்யாந்தரே
ஸதி ।

பரமாத்மாஃத்விதீயோஃயம் ப்ரபஞ்சஸ்ய ம்ருஷாத்வத: ।

வஸ்த்வந்தரஸ்யாபாவேன ந வ்யாவர்த்ய: கதாசந ॥

द्रव्यान्तरे सति - வேறு பொருள் இருக்கும்பொழுது
व्यावृच्यै - (அதை) விலக்குவதற்காக, विशेषणं तु-
விசேஷணமோவெனில், भवेत्-இருக்கும், प्रपञ्चस्य-பிரபஞ்சம்
सृष्टात्वतः - பொய்யாக இருப்பதால், अयं परमात्मा - இந்த
பரமாத்மா, अद्वितीयः-இரண்டாவது பொருள் அற்றது.
वस्त्वन्तरस्य अभावेन-வேறு பொருள் இல்லாததால், व्यावृत्यः-
விலக்கத்தக்கது कदाचन-ஒருக்காலும், न-இல்லை.

விசேஷணம் (அடைமொழி) என்பது வேறு பதார்த்த
மிருந்தால் அதிலிருந்து பிரித்துக்காட்டுவதற்கு வேண்டி
யிருக்கும். ஜகத் பொய்யாயிருப்பதினால், இந்த ஆத்மா
அதனீதீயம், இரண்டாவது பொருளற்றது. இதைக்காட்டிலும்
வேறு வஸ்து இல்லாததால் விலக்கத்தகுந்தது ஒருக்காலு
மில்லை. வெறாப்பு நிறமாயும் கருப்பு நிறமாயும் பல மாடுகள்
இருக்குமிடத்தில் கருப்பு நிறமுள்ள மாட்டை விலக்குவதற்காக
அதாவது அந்த மாட்டை கொண்டுவராமலிருப்பதற்காக
வெள்ளை மாட்டை கொண்டு வா என்று சொல்கிறான். இங்கு

வெள்ளை என்பது விசேஷணம், இது கருப்புநிறமுள்ள மாட்டை விலக்குகிறது. வேறு பொருள் இருந்தால்தான் அதை விலக்குவதற்காக விசேஷணம் தேவைப்படும். இங்கு பிரபஞ்சம் பொய்யானதாலும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயானதாலும் விசேஷணத்தால் விலக்குவதற்கு வேறு வஸ்து ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் ஸத்வம், சித்வம், ஆனந்தம் இவை விசேஷணம் அல்ல. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம்தான். (674-675)

केवलो निर्गुणश्चेति निर्गुणत्वं निरुच्यते ।

श्रुत्यैव न ततस्तेषां गुणत्वं उपपद्यते ॥ ६७६ ॥

கேவலோ நிர்குணஸ்சேதி நிர்குணத்வம் நிருச்யதே |
ச்ருத்தையவ ந ததஸ் தேஷாம் குணத்வமுபபத்ததே ॥

கேவல:-தனித்து இருப்பது, நிர்குண-குணமற்றது, इति-என்று, श्रुत्यैव-சுருதியாலேயே, निर्गुणत्वं-குணமில்லாத தன்மை, निरुच्यते-சொல்லப்படுகிறது. ततः-ஆகையால், तेषां-அவைகளுக்கு, गुणत्वं-குணத்தன்மை, न उपपद्यते-பொருந்தாது.

வேதத்தினாலேயே “தனித்தது, குணமற்றது” என்று நிர்குணத் தன்மை தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஸத், சித், ஆனந்தம் ஆகிய அவைகளுக்கு குணமாக இருக்கும் தன்மை ஒவ்வாது. ‘साक्षी चेन्न केवलो निर्गुणश्च’

उष्णत्वं च प्रकाशश्च यथा वन्हेः तथाऽऽत्मनः ।

सत्त्वचिच्चानन्दतादि स्वरूपमिति निश्चितम् ॥ ६७७ ॥

உஷ்ணத்வம் ச ப்ரகாசஸ் ச யதா வஹ்நேஸ் ததாத்மந: |
ஸதவசித்வாநந்ததாதி ஸ்வரூபமிதி நிச்சிதம் ॥

வஹ்:-நெருப்பிற்கு, उष्णत्वं च-உஷ்ணமாயிருக்கும் தன்மையும், प्रकाशश्च-பிரகாசமும், यथा-அப்படியோ, तथा-அப்படி, सत्त्वचिच्चानन्दतादि-ஸத்வம் சைதன்யம் ஆனந்தத் தன்மை முதலானது, आत्मनः-ஆத்மாவின்னுடைய, स्वरूपं-ஸ்வரூபம், इति-என்று, निश्चितं-தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உண்ணமாயிருக்கும் தன்மையும் பிரகாசமும் எப்படி ஆகியும் ஸ்வரூபமோ, அப்படியே ஸத் தன்மை, சித் தன்மை, ஆனந்தத் தன்மை முதலானது ஆத்மாவின் ஸ்வரூப மென்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (677)

अथ एव सजातीयविजातीयादिलक्षणः ।

सैश न विद्यते वस्तुनि अद्वितीये परात्मनि ॥ ६७८ ॥

அத ஏவ ஸஜாதீய விஜாதீயாதி லக்ஷணः ।

பேதோ ந வித்யதே வஸ்துந்யத்விதீயே பராத்மனி ॥

அத ஏவ - ஆகையாலேயே, வஸ்துநி - உண்மைப் பொருளாயி, அद्वितीये-இரண்டற்றதாயும் உள்ள, परात्मनि-பரமாத்மாவில் சஜாதீயவிஜாதீயாदिलक्षणः - ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் முதலானவை ரூபமான, सैश:-வேற்றுமை, न-வித்யதே-இல்லை.

ஸத்வம், சித்வம், ஆனந்தத்தன்மை ஆத்மாவின் ஸ்வரூப மாயிருப்பதால் ஸஜாதீயம் (ஸமமான இனத்தைச் சேர்ந்தது), விஜாதீயம் (வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தது), முதலிய லக்ஷணங் களோடு கூடிய வேற்றுமையானது வஸ்துவாய் இரண்டற்ற தாயிருக்கும் பரமாத்மாவில் கிடையாது. (678)

(அ) வேற்றுமை என்பது மூன்றுவிதம் எனப்பார்க்கள். மரம் என்கிற முறையில் மாமரமும் வேப்பமரமும் ஒரே இன மாயிருந்தாலும் வெவ்வேறுதான். அப்படியே ஒரு மாமர மும் மற்றொரு மாமரமும் இரண்டும் மாமரமாகவே ஒரே இன மாக இருந்தபோதிலும் வெவ்வேறுதான். இந்த வேற்று மையை ஸஜாதீயபேதம் எனப்பார்க்கள். மரமும் கல்லும் வெவ்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்திருப்பதால் அவைகளுக்கும் இதுக்கும் வேற்றுமை விஜாதீய பேதம் எனப்படும். ஒரே மரத்திற்குள்ளேயே யோ, களை, இலை, பூ, காய், பழம் என்றிருக்கிற வேற்றுமை ஸ்வகத பேதம் எனப்படும். ஆத்மா ஒன்றையானபடியால் பல ஆத்மாக்களில்லாததால் அதுவும் இன்னொன்றும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்ததென்று சொல்வதற் கில்லை. அதைவிட வேறு இரண்டாவது பதார்த்தமே கிடையாததினால், விஜாதீய பேதத்திற்குமிடமில்லை. ஆத்மா ஏகரூபமாய் அவயவங்களற்று இருப்பதால், அதற்குள் பேதம்

இருப்பதாகச் சொல்லவும் முடியாது. இவ்விதமாக ஆத்மா விஷயத்தில் எவ்வித பேதத்திற்குமிடமில்லை. இவ்விதம் சொல்லிவிட்டால், ஆத்மாவின் லக்ஷணத்திற்கு நேர்விரோதமான லக்ஷணத்தையுடைய அனாத்மாவாகிய ஜகத் வேருகவே தெரிவதால் விஜாதீய பேதமில்லையென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? பரமாத்மாவின் லக்ஷணமான சைதன்யம் ஜீவர்களிடத்திலும் காணப்படுவதாலும் ஜீவர்கள் பலவாக இருப்பதாலும் விஜாதீய பேதமில்லையென்றுதான் எப்படிச் சொல்லமுடியும்? ஜகத்தை ஸ்ரூஷ்டிபண்ணுவதற்கு முக்குணங்களுள்ள மாயையை பரமாத்மா தனக்கு உதவியாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதாலும், முன்னால் ஆவர் தன் சைதன்யம்சத்தினால் ஜகத்திற்கு குயவண்மோல நிமித்த காரணம் என்றும், அக்ஞான அசத்தினால் மண்போல உபாதான காரணம் என்றும் சொல்லியிருப்பதினாலும், தனக்குள் பேதம் கிடையாது என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? என்றெல்லாம் ஸந்தேகங்கள் ஏற்படக்கூடியதே. இவைகளுக்கு ஸமாதானம் ஜகத் வெறும் தோற்றமானதினால் அது தனிப் பதார்த்தமாகாது என்றும், ஜீவன் பிரஹ்ம சைதன்யத்தைத் தவிர வேறில்லை என்றும், ஜீவர்களுக்கும் ஸங்குபத்தில் பேதமில்லை என்றும், மாயை அந்த சைதன்யத்தை விட்டு தனியாய் இருக்கவோ, சைதன்யத்திற்குள் பேதத்தை உண்டாக்கக்கூடியதோ இல்லை என்றும் கூறி முன்னுவித் வேற்றுமைகளும் ஆத்மாவில் இல்லை என்று காட்டுவதற்காக சூம்த் ஆசார்யர் ஆரம்பிக்கிறார் :—

प्रपञ्चस्यापवादेन विजातीयकृता मिदा ।

नैष्यते तत्प्रकारं ते वक्ष्यामि शृणु सादरम् ॥ ६७९ ॥

ப்ரபஞ்சஸ்யாபவாதேந விஜாதீயக்ருதா மிதா ।

நேஷ்யதே தத்ப்ரகாரம் தே வக்ஷ்யாமி ச்ருணு ஸாதரம் ॥

प्रपञ्चस्य - பிரபஞ்சத்தின், अपवादेन - அபவாதத்தால், विजातीयकृता-விஜாதீயம் மூலமாக ஏற்பட்ட, मिदा-வேற்றுமை, नैष्यते-ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லை. तत्प्रकारं-அதன் ப்ரகாரத்தை, ते-உனக்கு, वक्ष्यामि - சொல்கிறேன் सादरं-ஆதரவுடன், शृणु-கேள்.

ஐகத்தை அபவாதம் செய்வதால் வேறு இனத்தைச் சேர்ந்த வஸ்துவின் மூலம் ஏற்படக்கூடிய பேதம் ஆத்மாவிடம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதில்லை. அது எப்படி என்கிற முறையை உனக்குச் சொல்கிறேன், கவனமாகக் கேள். (679)

அஹே: குணவिवर्तस्य गुणमात्रत्ववत् सतः ।

विवर्तस्यास्य जगतः सन्मात्रत्वेन दर्शनम् ।

अपवाद इति प्राहुः अद्वैतब्रह्मदर्शिनः ॥ ६८० ॥

அஹேர் குணவிவர்த்தஸ்ய குணமாத்ரத்வவத் ஸத: ।

விவர்த்தஸ்யாஸ்ய ஜகத: ஸந்மாத்ரத்வேந தர்சநம் ।

அபவாத இதி ப்ராஹுரத்வைத ப்ரஹ்மதர்சின: ॥

குணவिवर्तस्य-கயிற்றின்விவர்த்தமான, அஹே:-பாம்பிற்கு, குणमात्रत्ववत्-கயிருகவே இநக்கும் தன்மைபோல, सत:-ஸத்ரூபமான ப்ரஹ்மத்தின், विवर्तस्य-விவர்த்தமான (தோற்றமான), अस्य जगत:-இந்த பிரபஞ்சத்தை, सन्मात्रत्वेन ஸத்தான ப்ரஹ்மமாகவே, दर्शनम्-அறிவது, अपवाद:-அபவாதம், इति-என்று, अद्वैतब्रह्मदर्शिनः - இரண்டற்ற ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்தாக அறிந்தவர்கள், प्राहुः-சொல்கிறார்கள்.

கயிற்றின் விவர்த்தமான (வெறும் தோற்றமான) ஸர்பத் திற்கு கயிறு மாத் திரமாயிருக்கும் தன்மைபோல ஸத் (வாஸ்தவ மாயிருக்கிற பிரஹ்மத்) தின் விவர்த்தமான (வெறும் தோற்ற மான) இந்த ஐகத்திற்கு ஸத் (பிரஹ்ம) மாத் திரமாயிருக்கும் தன்மைதான் என்று அறிவது அபவாதம் என்று இரண்டற்ற பிரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். (680)

(அ) இதை எப்படி அறிகிறதென்றால், முன்னால் அத்யா ரோபம் என்ற ரீதியில் சுத்த சைதன்யத்திலிருந்து படிப்படியாக ஸ்தூல சரீரம் வரை ஸ்ரூஷ்டி சொல்லப்பட்டது. அதற்கு நேர்மாறாயுள்ள ரீதியில் ஸ்தூல சரீரத்தில் ஆரம்பித்து படிப்படியாக ஒவ்வொன்றின் தத்வத்தை விசாரித்தால் எல்லாம் அந்த சைதன்யத்தைத் தவிர வேறில்லை என்பது தெரியும் என்கிறார்:-

व्युत्क्रमेण तदुत्पत्तेः द्रष्टव्यं सूक्ष्मबुद्धिभिः ।

प्रतीतस्यास्य जगतः सन्मातृत्वं सुयुक्तिभिः ॥ ६८१ ॥

வ்யுத்த்க்ரமேண ததுத்பத்தேர் த்ரஷ்டவ்யம் ஸுலக்ஷ்ம

புத்திபி: ।

ப்ரதீதஸ்யாஸ்ய ஜகத: ஸன்மாத்த்ரத்வம் ஸுயுக்திபி: ॥

सूक्ष्मबुद्धिभिः-ஸுலக்ஷ்மமான புத்தி உடையவர்களால்
सुयुक्तिभिः-நல்லயுக்திகளால், **तदुत्पत्तेः**-அந்த ஜகத்தின்
ஸிநஷ்டியைக்காட்டிலும், **व्युत्क्रमेण**-தேர் எதிரிடையான
க்ரமமாக, **प्रतीतस्य**-தோன்றுகின்ற, **अस्य जगतः**-இந்த
பிரபஞ்சத்தின், **सन्मातृत्वं**-அத் ஸ்வரூபமாகவே இருக்கும்
தன்மை ,**द्रष्टव्यम्**-காணத்தக்கது.

அந்த ஜாத்தின் உத்பத்தி எந்த கிரமத்தில் ஏற்பட்டதோ,
அதற்கு தேர் விபரீதமான கிரமத்தில் ஸுலக்ஷ்மமான புத்தி
யுள்ளவர்களால் நல்ல யுக்திகளைக்கொண்டு கொண்டு
கொண்டிருக்கும் இந்த ஜகத் ஸத்(பிரஹ்ம சைதன்யம்)
மாத்ரிதான் என்று பார்க்கப்படவேண்டும். (681)

(அ) அந்த விபரீத கிரமத்தையும் மேலால் படிப்படி
யாக எடுத்துக்காட்டுகிறார் :—

चतुर्विधं स्थूलशरीरजातं तद्द्रोष्यं अवादि तदाश्रयादि ।

ब्रह्माण्डमेतत् सकलं स्थविष्ठं ईक्षेत पञ्चीकृतभूतमात्रम् ॥

சதுர்விதம் ஸ்தூலசரீரஜாதம்

தத்போஜ்யமந்நாதி ததாச்ரயாதி ।

ப்ரஹ்மாண்டமேதத் ஸ்கலம் ஸ்தவிஷ்டம்

ஈக்ஷேத பஞ்சீக்ருதபூதமாத்ரம் ॥

चतुर्विधं-நான்குவிதமான, **स्थूलशरीरजातं**-ஸ்தூலசரீர
ஸமுஹம், **तद्द्रोष्यं**-அவைகளுக்கு உணவான, **अवादि**-
அந்நம் முதலியவை, **तदाश्रयादि**-அவைகளின் இருப்பிடம்
முதலியவை ஆகிய, **स्थविष्ठं**-மிக்கஸ்தூலமான, **एतत् ब्रह्माण्डं**

சகல-இந்த பிரஹ்மாண்டம் எல்லாம், ரக்ஷிதபூதமாத்-பஞ்சீ
கரணம் செய்யப்பட்ட பூதங்களாகவே, இஃத-பார்க்க
வேண்டும்.

ஐராயதும், அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜஜம் என்கிற
நான்குவிதமான ஸ்தூல சரீரங்கள் எல்லாம், அவைகளுக்கு
ஆஹாரமாயுள்ள அன்னம் முதலானது, இவைகளுக்கு
இருப்பிடமான உலகங்கள் அடங்கிய இந்த பிரஹ்மாண்டம்
ஆவிய மிக ஸ்தூலமான எல்லாவற்றையும் அவைகளின்
காரணமாகிய பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட பூதங்களாகவே
பார்க்கவேண்டும். (பஞ்சீகரணத்தைப்பற்றி 398-400 சுலோ
கங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது) (682)

यत्कार्यरूपेण यदीक्ष्यते तत् तन्मालमेवात्र विचार्यमाणे ।

सृष्ट्याभूतं कलशादि सम्यक् विचारितं सत् न मृदो विभिद्यते ॥

யத்கார்யரூபேண யதீக்ஷ்யதே தத்

தன்மாத்த்ரமேவாத்ர விசார்யமானே ।

ம்ருத்கார்யபூதம் சலசாதி ஸம்யக்

விசாரிதம் ஸத் ந ம்ருதோ விபித்யதே ॥

ஐத-இந்த பிரபஞ்சத்தில், யத் - எது, யத்கார்யரூபேண-
எதனுடைய கார்ய ஸ்வரூபமாக, இக்ஷ்யதேபார்க்கப்படுகிறதோ
தத்-அது, விசார்யமானே-ஆராய்ந்து பார்க்கப்படும் பொழுது,
தன்மாலமே-அந்தக் காரண ஸ்வரூபம் தான், சூக்ஷ்ம-
மண்ணின் கார்யமாக உள்ள, கலாஷாதி-குடம் முதலியவை
சமயக்-நன்கு, விசாரிதம் சத்-ஆராயப்பட்டதாய்க் கொண்டு,
மூ:-மண்ணைக்காட்டிலும், ந விபித்யதே-வேறுபடுகிறதில்லை.

எதனுடைய கார்யரூபமாக எது பார்க்கப்படுகிறதோ,
அது நன்கு விசாரித்துப் பார்த்தால் அதுவேதான். மண்ணின்
கார்யமாயிருக்கும் குடம் முதலியவை நன்கு விசாரிக்கப்பட்டால்
மண்ணிலிருந்து வேறு ஆகாது. (683)

अन्तर्बहिर्वापि मृदेव दृश्यते मृदो न भिन्नं कलशादि किंचन ।

ग्रीवादिसत् यत् कलशं तदित्थं न वाच्यं एतच्च मृदेव नान्यत् ॥

அந்தர் பஹிஸ்சாபி ம்ருதேவ த்ருச்யதே
 ம்ருதோ ந பிந்நம் கலசாதி கிஞ்சந |
 க்ரீவாதிமத் யத் கலசம் ததித்தம்
 ந வாச்யமேதச்ச ம்ருதேவ நான்யத் ||

அந்த:-உள்ளும், பஹிஷாபி-வெளியிலும், மூதேவ-மண் தான்
 பஹிஷாபி-காணப்படுகிறது, கலசாதி கிஞ்சந-சுடம் முதலான
 வை ஒன்றும், மூதேவ-மண்ணைக்காட்டிலும், பிஞ்சு-வேருனதாக
 ந-இல்லை. யத்-எது, க்ரீவாதிமத்-கழுத்து முதலியவை
 களுடன் கூடியதே தா, தத்-அது, கலசம்-சுடம், இத்-
 இவ்வாறு, ந வாச்யம்-சொல்லக் கூடாது. எதச்ச-இதுவும்,
 மூதேவ-மண் தான், நான்யத்-வேறு அல்ல.

உள்ளேயும் வெளியிலும் மண்தான் தெரிகிறது. சூடம்
 முதலியது ஒன்றும் மண்ணைத்தவிர வேருனதாக இல்லை.
 “கழுத்து முதலானதுடன் கூடியது எதுவோ அது சூடம்”
 என்று சொல்லக்கூடாது. அதுவும் மண்தான் வேறு இல்லை.

स्वरूपतः तत् कलशादिनाम्ना मृदेव मूढैः अभिधीयते ततः ।
 नाम्नो हि भेदो न तु वस्तुभेदः प्रदृश्यते तत्र विचार्यमाणे ॥६८५॥

ஸ்வரூபதஸ்தத் கலசாதி நாம்நா
 ம்ருதேவ மூடைரபிதீயதே தத: |
 நாம்நோ ஹி பேதோ நது வஸ்துபேத:
 ப்ரத்ருச்யதே தத்ர விசார்யமானே ||

स्वरूपतः-ஸ்வரூபத்தில், तत्-அந்த, मृदेव-மண் தான்
 मूढैः-மூடர்களால், कलशादिनाम्ना-கலசம் முதலான பெயரால்,
 अभिधीयते-சொல்லப்படுகிறது, ततः-ஆகையால், नाम्नो हि
 भेदः-பெயருக்குத்தான் வித்யாஸம், विचार्यमाणे-விசாரிக்கப்
 படும் பொழுது, तत्र-அங்கு, वस्तुभेदः-வஸ்துவின் பேதம்,
 न तु प्रदृश्यते-காணப்படுகிறதில்லை.

வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தில் மண்தான் சூடம் முதலான
 பெயரினால் மூடர்களால் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால்

பெயரில்தான் வித்யாஸம், அங்கு விசாரிக்கையில் வஸ்துவில்
பேதம் இல்லவே இல்லை. (685)

तस्माद्भि कार्यं न कदाऽपि भिन्नं स्वकारणात् अस्ति यतस्ततोऽङ्ग ।
यत् भौतिकं सर्वमिदं तथैव तद्भूतमात्रं न ततो विभिन्नम् ॥ ६८६ ॥

தஸ்மாத்தி கார்யம் ந கதாபி பிந்நம்
ஸ்வகாரணாதஸ்தி யதஸ் ததோஹங்க ।
யத் பெளதிகம் ஸர்வமிதம் ததைவ
தத் பூதமாத்ரம் ந ததோஹபி பிந்நம் ॥

तस्मात्-ஆகையால், कार्यं-காரியமானது, स्वकारणात्-
தன் காரணத்திலிருந்து, कदापि-ஒரு போதும், भिन्नं-வேறு
பட்டதாக, नास्ति-இல்லை என்பது, यतः-எதனாலோ, ततः-
ஆகையால், अङ्ग-அப்பா ! यत् भौतिकं-எதுபூதங்களி
லிருந்து உண்டானதோ. इदं सर्वं-இது எல்லாம், तथैव-
அப்படியே, तद्भूतमात्रं-அந்த பூதமேதான், ततः-அதைக்
காட்டிலும், विभिन्नं-வேறுபட்டதாக ન-;

ஆகையால் காரியமானது தன்னுடைய காரணத்திற்கு
வேறுக எப்பொழுதும் இல்லையென்பதினால் இது எல்லாம்
பூதங்களிலிருந்து ஏற்பட்டிருப்பதினால் அப்படியே பூதங்களே
தான். பூதங்களிலிருந்து வேறுபட்டதல்ல. (686)

तच्चापि पञ्चीकृतभूतजातं शब्दादिभिः स्वस्वगुणैश्च सार्धम् ।
वपूषि सूक्ष्माणि च सर्वमेतत् भवत्यपञ्चीकृतभूतमात्रम् ॥ ६८७ ॥

தச்சாபி பஞ்சீக்ருத பூதஜாதம்
சப்தாதிபி: ஸ்வஸ்வகுணைஸச ஸார்த்தம் ।
வபூமஷி ஸூக்ஷ்மாணி ச ஸர்வமேதத்
பவத்யபஞ்சீக்ருத பூதமாத்ரம் ॥

शब्दादिभिः-சப்தம் முதலான, स्वस्वगुणैश्च सार्धं-தன் தன்
குணங்களுடன் கூட, तच्चापि पञ्चीकृतभूतजातं-அந்த எல்லா
பஞ்சீக்ருத பூதங்களும், सूक्ष्माणि वपूषि च-ஸூக்ஷ்ம சரீரங்

களும், சயீ எனத்-இது எல்லாம், அபஞ்சிதபூதமாவ் பஞ்சீ
கரணம் ஆகாத பூதமாகவே, भवति-இருக்கிறது.

தன் தன் குணங்களாகிய சப்தம் முதலியவைகளுடன்கூட,
அந்த பஞ்சீக்ருதமான பூதங்கள் எல்லாமும், ஸலக்ஷ்ம சரீரங்
களும், இது எல்லாம் பஞ்சீகரணமாகாத பூதங்கள்தான்
ஆகும். (687)

तदप्यपञ्चीकृतभूतजातं रजस्तमःसत्त्वगुणैश्च सार्धम् ।

अव्यक्तमात्रं भवति स्वरूपतः साभासं अव्यक्तं इदं स्वयं च ॥६८८॥

आधारभूतं यदखण्डं आद्यं शुद्धं परं ब्रह्म सदैकरूपम् ।

सन्मात्रमेवास्ति अयं नो विकल्पः सतः परं केवलमेव वस्तु ॥६८९॥

தத்ப்யபஞ்சீக்ருத பூதஜாதம்

ரஜஸ தமஸ அத்வகுணைஸ்ச ஸார்த்தம் ।

அவ்யக்த மாத்ரம் பவதி ஸ்வரூபத்:

ஸாபாஸமவ்யக்தமிதம் ஸ்வயம் ச ॥

ஆதாரபூதம் யதஃண்டமாத்யம்

சுததம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸதைகருபம் ।

ஸந்மாத்ரமேவாஸ்தயத நோ விகல்ப:

ஸத: பரம் கேவலமேவ வஸ்து ॥

तत्-அந்த, அபஞ்சிதபூதஜாதமபி - பஞ்சீகரணமாகாத
எல்லா பூதமும், रजस्तमःसत्त्वगुणैश्च सार्ध-ரஜஸ, தமஸ,
ஸதனம் என்ற குணங்களாகிடு கூட, स्वरूपतः-ஸ்வரூபத்தில்,
अव्यक्तमात्रं भवति-அவ்யக்தமாகவே ஆகிறது, साभासं-
சைதன்ய ப்ரதிபிம்பத்துடன் கூடிய, इदं-இந்த, अव्यक्तं च-
அவ்யக்தமும், स्वयं-தான், आधारभूतं-ஆதாரமாக உள்ள
தாயும், अखण्डं-பிரிவு இல்லாததாயும், आद्यं-முதன்மையான
தாயும், शुद्धं-தேர்ஷ்மற்றதாயும், सदा एकरूपं-எப்பொழுதும்
ஒரே ஸ்வரூபமாக இருப்பதாயும், सन्मात्रं-ஸதமாகவே
இருக்கிறதாயுமுள்ளது, यत्-எதுவோ (அந்த) परं ब्रह्मैव-

பரப்ரஹ்மமாகவே, அஸ்தி-இருக்கிறது. அய-பிறகு, சத: பர-ஸத்வஸ்துவுக்கு மேல், நோ விகரப:-வேற்றுமை இல்லை, கெவஞ்-மீவ வரபு-(அது) தனித்தே இருக்கும் வஸ்து.

அந்த அபஞ்சிக்குத முதங்கள் எல்லாம், ரஜஸ் தமஸ் ஸத்வ குணங்களோடு சேர்ந்து ஸ்வரூபத்தில் அவ்யக்த மாத்திரம்தான் ஆகும். இந்த அவ்யக்தமும் தானும் தன்னிடம் பிரதிபிம்பித்திருக்கிற சைதன்யத் தோற்றமுன்பட, இவைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயும் பரிபூர்ணமாயும் எல்லா வற்றிற்கும் முதலாயும் சுத்தமாயும் மேலானதாயும் எப்பொழுதும் ஒரே ஸ்வரூபத்துடன் (மாறுதலடையாமல்) இருப்பதாயும் ஸத் (இருப்பு) மாத்திரமாயுள்ள பிரஹ்மமாகவே இருக்கிறது இதற்குப் பிறகு ஸத் பதார்த்தத்திற்கு மேலாக ஸ்கல்பம் செய்ய இடமில்லை. அது தனித்து வாஸ்தவமாய் இருக்கும் வஸ்து. (688-689)

एकब्रह्म: सद्वितीयो यथा स्यात् दृष्टदोषादेव पुंसः तथैकम् ।

ब्रह्मास्त्येतत् बुद्धिदोषेण नाना दोषे नष्टे भाति वस्त्वैकमेव ॥ ६९० ॥

ஏகஸ் சந்த்ர: ஸத்விதீயோ யதா ஸ்யாத்

த்ருஷ்டேர் தோஷாதேவ பும்ஸஸ் ததைகம் ।

ப்ரஹ்மாஸ்த்யேதத் புத்திதோஷேண நாநா

தோஷே நஷ்டே பாத வஸ்த்வேகமேவ ॥

யயா-அப்படி, புंस:-புருஷனுடைய, दृष्ट: दोषादेव-கண்ணின் தோஷத்தாலேயே, एक: ब्रह्म:-ஒரு சந்திரன், सद्वितीय:-இரண்டாவது சந்திரனுடன் கூடியவனாக, स्यात्-ஆவானோ, तथा-அப்படி, एतत्-இந்த, एकं ब्रह्म-ஒரு ப்ரஹ்மம் बुद्धिदोषेण-புத்தியின் தோஷத்தால், नाना अस्ति-பலவாக இருக்கிறது, दोषे नष्टे-தோஷம் நீங்கியவுடன், वस्तु-வஸ்து, एकमेव-ஒன்றாகிய, भाति-வளங்குகிறது.

ஒன்றாகவே இருக்கிற சந்திரன் புருஷனுடைய கண்ணின் தோஷத்தினாலேதான் எப்படி இரண்டாவது சந்திரனுடன் இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதோ, அப்படியேதான் ஒன்றாக

இருக்கும் இந்த பிரஹ்மம் புத்தியின் தோஷத்தினால் பலவாகத் தோன்றுகிறது. தோஷம் நிகிருத்தியாகிவிட்டால், ஒரே வஸ்துவதான் பிரகாசிக்கும். (690)

रज्जोः स्वरूपाधिगमेन सर्पधीः रज्ज्वां विलीना तु यथा तथैव ।
ब्रह्मावगत्या तु जगत्प्रतीतिः तत्रैव लीना तु सह भ्रमेण ॥ ६९१ ॥

ரஜ்ஜோ: ஸ்வரூபாதிகமேன ஸர்பதீ:

ரஜ்ஜ்வாம் விலீனா து யதா ததைவ ।

ப்ரஹ்மாவகத்யா து ஜகத் ப்ரதீதீஸ்

தத்ரைவ லீனா து ஸஹ ப்ரமேண ॥

யதா-எப்படி, ரஜ்ஜோ:-கயிற்றின், स्वरूपाधिगमेन-ஸ்வரூபத்தை அறிவதால், सर्पधी:-பாம்பின் தோற்றம், रज्ज्वां-கயிற்றில், विलीना-மறைந்து விடுகிறதோ, तथैव-அப்படியே, ब्रह्मावगत्या तु-ப்ரஹ்ம ஞானத்தால், जगत्प्रतीतिः-பிரபஞ்சத் தோற்றம், भ्रमेण सह-ப்ரமத்தியுடன் கூடவே, तत्रैव-அங்கேயே, लीना-மறைந்து விடுகிறது.

கயிற்றின் ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துகொள்வதினால் ஸர்ப்பம் என்கிற எண்ணம் எப்படி கயிற்றிலேயே மறைந்துவிடுகிறதோ அப்படியே பிரஹ்மத்தை அறிவதினால் ஜாதகின் தோற்றம் பிராந்தியுடன் கூட அந்த பிரஹ்மத்திலேயே லயமடைந்து விடும். (691)

आन्त्योदितद्वैतमतिप्रशान्त्या सदेकमेवास्ति सदाऽद्वितीयम् ।
ततो विजातीयकृतोऽत्र भेदो न विद्यते ब्रह्मणि निर्विकल्पे ॥ ६९२ ॥

ப்ராந்த்யோதித த்வைதமதி ப்ரசாந்த்யா

ஸதேகமேவாஸ்தி ஸதாஃதவிதீயம் ।

ததோ விஜாதீய க்ருதோஃதர பேதோ

ந வித்யதே ப்ரஹ்மணி நிர்விகல்பே ॥

ஆன்யா-ப்ரமத்தால், उदित-உண்டான, द्वैतमति प्रशान्त्या-வேற்றுமைத் தோற்றம் அடங்கிவிடுவதால், सदा-எப்பொழுது

தும், **ஐதீதீய்**-இரண்டாவதற்றதான. **சத்** **ஏகமேவ**-ஸத் வஸ்து ஒன்றுதான், **அஸ்தி** இருக்கிறது. **தத்**-ஆகையால், **நிர்விகல்பே**-விகல்பமற்றதான, **அவ்** **வ்ஹ்னி** இந்தப் ப்ரஹ்மத்தில், **விஜாதீயகூத**:-வேறு இனத்தைச் சேர்ந்த வஸ்துவால் ஏற்பட்ட, **மேத**:-வேற்றுமை, **ந** **வித்யை**-இல்லை.

பிராந்தியினால் உண்டான வேற்றுமை எண்ணம் நன்கு அடங்கியிருவதால் ஸத் பதார்த்தம் ஒன்றுதான் எப்பொழுதும் இரண்டாவதற்றதாக இருக்கும். ஆகையால் விகல்பத்திற்கு இடமில்லாத இந்தப் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விஜாதீய பதார்த்தத்தினால் ஏற்படும் பேதம் கிடையாது. (692)

யதா஽ஸ்யுபாதி: ததமிந் **ஆத்மா** **ததா** **ஸஜாதீய** **இவாவபாதி** |

ஸமார்த்தவத் **தஸ்ய** **மூபாட்மகத்வாத்** **ததப்ரதீதௌ** **ஸ்வயமேஷ** **ஆத்மா** |

வ்ஹ்னிகூதமேதி **புதக்** **ந** **பாதி** **தத்** **ஸஜாதீய** **க்ருதோ** **ந** **பேத:** || 693 ||

யதாஸ்த்யுபாதிஸ் ததபிந்ந ஆத்மா

ததா ஸஜாதீய இவாவபாதி |

ஸ்வப்நார்த்தவத் தஸ்ய ம்ருஷாத்மகத்வாத்

ததப்ரதீதௌ ஸ்வயமேஷ ஆத்மா ||

ப்ரஹ்மைகதாமேதி ப்ருதக் ந பாதி

தத்: ஸஜாதீய க்ருதோ ந பேத: ||

யதா-எப்பொழுது, **உபாதி**:-உபாதி, **அஸ்தி**-இருக்கிறதோ, **ததா**-அப்பொழுது, **ததமிந்** **ஆத்மா**-அதனுடன் ஒன்றாகக் கலந்துள்ள ஆத்மா, **ஸஜாதீய** **இவ**-ஸஜாதீயம்போல, **அவ** **பாதி**-தோன்றுகிறது, **ஸமார்த்தவத்** -ஸ்வப்னப் பொருள்போல, **தஸ்ய** **மூபாட்மகத்வாத்** -அது பொய்யான ஸ்வரூபத்தையுடையதால், **ததப்ரதீதௌ** -அது தோன்றுபொழுது, **ஏவ** **ஆத்மா**-இந்த ஆத்மா **ஸ்வய**-தானே, **வ்ஹ்னிகூதமேதி** -ப்ரஹ்மத்துடன் ஐக்கியத்தை அடைகிறது. **புதக்** -வேறாக, **ந** **பாதி**-தோன்றுகிறது. **தத்**:-ஆகையால், **ஸஜாதீயகூத**:-ஸஜாதீய வஸ்துவால் ஏற்பட்ட, **மேத**:- வேற்றுமை, **ந**-இல்லை,

உபாதி எப்பொழுது இருக்கிறதோ அப்பொழுது உபாதி யுடன் ஒன்றாகக் கலந்துள்ள ஆத்மா ஸஜாதீயம் போலத் தோன்றுகிறது. அது ஸ்வப்ன பதார்த்தம்போலவே பொய்த் தன்மையுடையதால், அந்த உபாதி தெரியாமலிருக்கும்போது இந்த ஆத்மா தானாகவே பிரஹ்மத்துடன் ஐக்யத்தை அடைந்துவிடுகிறது. தனியாக பிரகாசிக்கிறதில்லை. ஆகையால் ஸஜாதீயத்தினால் ஏற்படும் பேதமும் இல்லை (889)

घटाभावे घटाकाशो महाकाशो यथा तथा ।

उपाध्यभावे त्वात्मैव स्वयं ब्रह्मैव केवलम् ॥ ६९४ ॥

கடாபாவே கடாகாசோ மஹாகாசோ யதா ததா ।

உபாத்யபாவே த்வாத்மேவ ஸ்வயம் ப்ரஹ்மைவ

கேவலம் ॥

யதா-எப்படி, घटाभावे குடமில்லாதபோனால், घटाकाशः-கடாகாசம், महाकाशः-மஹாகாசமாக ஆகிறதோ, तथा-அப்படியே, उपाध्यभावे உ-உபாதி இல்லாவிட்டால், एव-ஆகையால், त्वात्मै-இந்த ஆத்மா, स्वयं-தான், ब्रह्मैव केवलं-தனியாக உள்ள ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கும்.

குடம் இல்லாமல் போனால் குடத்தில் உள்ள ஆகாசம் எப்படி மஹாகாசமாகவே இருக்கிறதோ அப்படியே உபாதி யில்லாமல் போனால் இந்த ஆத்மாதானே தனித்த பிரஹ்ம மாகவே இருக்கும். (894)

पूर्ण एव सदाऽऽकाशो घटे सत्यप्यसत्यपि ।

नित्यपूर्णस्य नभसो विच्छेदः केन सिध्यति ॥ ६९५ ॥

பூர்ண ஏவ ஸதாஃஃகாசோ கடே ஸத்யப்யஸத்யபி ।

நித்யபூர்ணஸ்ய நபஸோ விச்சேத: கேந ஸித்யதி ॥

घटे सत्यपि-குடம் இருந்தாலும், असत्यपि-இல்லாவிட்டாலும், आकाशः-ஆகாசம், सदा-எப்பொழுதும், पूर्ण एव-எங்கும் நிறைந்ததாகவே இருக்கிறது, नित्यपूर्णस्य-எப்பொழுதும் நிறைந்துள்ள, नभसः-ஆகாசத்திற்கு, केन-எதனால், विच्छेदः-பிரிவு, सिध्यति-ஏற்படும் ?

குடம் இருந்தாலும் இல்லாமல் போனாலும் ஆகாசம் எப்பொழுதும் நிறைந்ததாகவே இருக்கிறது எப்பொழுதும் நிறைந்ததாயிருக்கிற ஆகாசத்திற்கு எதைக்கொண்டு பிளவு ஏற்படும்? (695)

अच्छिन्नः छिन्नवत् भाति पामराणां घटादिना ।

ग्रामक्षेत्राद्यवधिभिः मित्रेव वसुधा यथा ॥ ६९६ ॥

அச்சிர்நஸ் சிர்நவத் பாதி பாமராணாம் கடாதிநா ।
க்ராமக்ஷேத்ராடியவதிபிர் பிர்நேவ வஸுதா யதா ॥

யதா-எப்படி, வசுधा-பூமி, ग्रामक्षेत्राद्यवधिभिः-கிராமம், வயல் முதலான எல்லைகளால், मित्रेव-வேறுபட்டதுபோல் காண்கிறதோ (அப்படியே), अच्छिन्नः-பிரிவுபடாத ஆகாசம் पामराणां-பாமரர்களுக்கு, घटादिना-குடம் முதலியவற்றால், छिन्नवत्-பிரிந்ததுபோல், भाति-தோன்றுகிறது.

கிராமம், வயல் முதலான வரம்புகளினால் பூமி எப்படி பிரிக்கப்பட்டதுபோல் தோன்றுகிறதோ, அப்படியே ஆகாசம், குடம் முதலானதுகளால் பிரிக்கப்பட்டதுபோல் பாமர ஜனங்களுக்குத் தோன்றுகிறது. (696)

तथैव परमं ब्रह्म महतां च महत्तमम् ।

परिच्छिन्नमिवाभाति भ्रान्त्या कल्पितवस्तुना ।

ததைவ பரமம் ப்ரஹ்ம மஹதாம் ச மஹத்தமம் ।

பரிச்சிர்நமிவாபாதி ப்ராந்த்யா கல்பித வஸ்துநா ।

तथैव-அப்படியே. महतां பெரியவைகளுக்கும், महत्तमं-மிகப்பெரியதான, परमं ब्रह्म-பரப்ரஹ்மம், भ्रान्त्या-ப்ரமத்தால், कल्पितवस्तुना-கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துவினால், परिच्छिन्नमिव-எல்லைக்குட்பட்டதுபோல், आभाति-தோன்றுகிறது.

அப்படியேதான் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய் பெரிதுகளுக்கெல்லாம் மிகப் பெரிதாயுள்ள பிரஹ்மம் பிராந்தியினால் கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துவினால் வரம்பிற்கு உட்பட்டதுபோல் தோன்றுகிறது.

तस्मात् ब्रह्मात्मनोः भेदः कल्पितो न तु वास्तवः ॥ ६९७ ॥

தஸ்மாத் ப்ரஹ்மாத்மனோர் பேத: கல்பிதோ நது
வாஸ்தவ: ॥

तस्मात् - ஆகையால், ब्रह्मात्मनो:-ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மா
விற்கும், भेद:-வேற்றுமை, कल्पित:-கல்பிக்கப்பட்டது, न तु
वास्तव:-உண்மையானதல்ல.

ஆகையினால் பிரஹ்மத்திற்கும் பிரத்யக் ஆத்மாவிற்கும்
உள்ள பேதம் கல்பிதமே தவிர வாஸ்தவமில்லை. (697)

अत एव सुहुः श्रुत्याऽप्येकत्वं प्रतिपाद्यते ।

ब्रह्मात्मनोः तत्त्वं असि इत्यद्वयत्वोपपत्तये ॥ ६९८ ॥

அத ஏவ முஹு: ச்ருத்யாப்யேகத்வம் ப்ரதிபாத்யதே ।
ப்ரஹ்மாத்மனோர் தத்த்வமஸி த்யத்வயத்தோபபத்தயே॥

अत एव-ஆகையால்தான், श्रुत्यापि-உபநிஷத்தாலும்,
अद्वयत्वोपपत्तये-அத்வைதம் பொருந்துவதற்காக, सुहु:-திருப்
பித்திருப்பி, तत्त्वं असि-தத்த்வம் அஸி (அதுவாக இருக்
கியும்), इति-என்று ब्रह्मात्मनो -ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கு
ம், एकत्वं-ஒன்றுயிருக்கும் தன்மை, प्रतिपाद्यते-விளக்கப்
படுகிறது.

அதனால்தான் வேதத்தினாலும், அத்வைதம் பொருந்து
வதற்காக “தத்த்வம் அஸி” என்று திருப்பித்திருப்பி பிரஹ்
மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் ஒன்றுயிருக்கும் தன்மை
விளக்கப்படுகிறது. (698)

प्रत्यक्षादिविरेधेन वाच्योः नोपपद्यते ।

तत्त्वंपदार्थयोः ऐक्यं लक्ष्ययोरेव सिध्यति ॥ ६९९ ॥

ப்ரத்யக்ஷாதி விரோதேந வாச்யயோர் நோபபத்தயதே ।
தத்த்வம்பதார்த்தயோரைக்யம் லக்ஷ்யயோரேவ ஸித்தயதி॥

प्रत्यभादिविरोधेन-பிரத்யக்ஷம் முதலான பிரமாணங்
களுக்கு விரோதம் ஏற்படுவதால், **वाच्योः**-வாச்யங்களான,
तत्त्वपदार्थयोः-தத்வம் இந்த இரு பதங்களின் பொருள்
களுக்கு, **एक्यं**-அபேதம், **नोपपद्यते**-பொருந்துவதில்லை,
लक्ष्योरेव-லக்ஷ்யங்களான அர்த்தங்களுக்குத்தான்,
सिध्यति-ஸித்திக்கிறது.

தத், த்வம், இந்த இருபதங்களுக்கும் சக்தியால் கிடைக்கக்
கூடிய வாச்யமான இரு அர்த்தங்களுக்கும் ஐக்யம்
பொருந்தாது. ஏனெனில் இது ப்ரத்யக்ஷம் முதலான
பிரமாணங்களுக்கு விரூத்தம். ஆகையால் லக்ஷணையால்
கிடைக்கக்கூடிய இரு பதங்களின் லக்ஷ்யார்த்தங்களுக்கும்
ஐக்யம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரத்யக்ஷாதி விரோதமில்லாத
தால் இது பொருந்துகிறது. (699)

शिव्यः —

स्यात् तत्त्वपदयोः स्वामिन् अर्थः कतिविधो मतः ।

पदयोः को नु वाच्यार्थो लक्ष्यार्थ उभयोश्च कः ॥ ७०० ॥

சிவ்ய : —

ஸ்யாத் தத்வம் பதயோ: ஸ்வாமிந்நர்த்த:

கதிவிதோ மத:

பதயோ: கோநு வாச்யார்த்தோ லக்ஷ்யார்த்த

உபயோஸ்ச க: ॥

स्वामिन् -ஸ்வாமியே, **तत्त्व पदयोः**-தத் த்வம் பதங்களுக்கு
कतिविधः-எத்தனைவிதமான, **अर्थः**-பொருள், **मतः स्यात्**-
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகும், **उभयोः पदयोश्च**-இரண்டு பதங்
களுக்கு, **को नु वाच्यार्थः**-எது வாச்யமான பொருள்?
लक्ष्यार्थः-லக்ஷ்யமான பொருள், **कः**-அது?

ஹே ஸ்வாமிந், தத் த்வம் என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கு
எத்தனைவிதமான பொருள் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது? அப்
பதங்களுக்கு வாச்யார்த்தம் (நேராக சொல்லப்படும் பொருள்)
என்ன? அவ்விண்ணிடிற்கும் லக்ஷ்யார்த்தம் (குறிக்கப்படும்
பொருள்) என்ன? (700)

वाच्यैकत्वविवक्षायां विरोधः कः प्रतीयते ।

लक्ष्यार्थयोः अभिन्नत्वे स कथं विनिवर्तते ॥ ७०१ ॥

வாச்யைகத்வ விவக்ஷாயாம் விரோத: க: ப்ரதீயதே ।

லக்ஷ்யார்த்தயோரபிந்நத்வே ஸ கதம் விநிவர்த்ததே ॥

वाच्यैकत्वविवक्षायां-வாச்யமான அர்த்தங்களுக்கு அபேதம் சொல்ல நினைத்தால், को विरोधः-என்ன விரோதம் प्रतीयते-தோன்றுகிறது? लक्ष्यार्थयोः-லக்ஷ்யமான அர்த்தங்களுக்கு, अभिन्नत्वे-ஐகயத்தில், सः-அந்த விரோதம், कथं विनिवर्तते-எப்படி நீங்குகிறது?

வாச்யார்த்தங்களுக்குள் ஒன்றுயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று சொல்ல நினைத்தால், என்ன விரோதம் தெரிகிறது? லக்ஷ்யார்த்தங்களுக்குள் வேற்றுமையில்லாத தன்மையென்றால் அந்த விரோதம் எப்படி நிவிர்த்தியாகிறது?

एकत्वकथने का वा लक्षणाऽत्रोरीकृता ।

एतत् सर्वं कथयता सम्यक् त्वं प्रतिपादय ॥ ७०२ ॥

ஏகத்வ கதநே கா வா லக்ஷணாத்ரோரீக்ருதா ।

ஏதத ஸர்வம் கருணயா ஸமயக் த்வம் ப்ரதிபாதய ॥

एकत्वकथने-அபேதம் சொல்வதில், अत्र-இங்கு, का वा लक्षणा-எந்த லக்ஷணை, उरीकृता-ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது, एतत् सर्वं-இது எல்லாவற்றையும், कथयता-தயவானால், त्वं-நீங்கள், सम्यक्-நன்றாக, प्रतिपादय-உளக்கக் கூறவேண்டும்.

(லக்ஷ்யார்த்தங்களுக்குள் ஒன்றுயிருக்கும் தன்மையை சொல்லும் விஷயத்தில் எந்த கதமான லக்ஷணை இங்கு அங்கீகரிக்கப்படுகிறது? இது எல்லாவற்றையும் கருணையுடன் தாங்கள் நன்றாக எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். (702)

श्रीगुरुः —

मृगुणावहितो विद्वन् अद्य ते फलितं तपः ।

वाक्यार्थश्रुतिमात्रेण सम्यग्ज्ञानं भविष्यति ॥ ७०३ ॥

ஸ்ரீ குரு:—

ச்ருணுஷ்வாவஹிதோ வித்வன்னத்ய தே பஸிதம் தப: |
வாக்யார்த்த ச்ருதிமாத்ரேண ஸம்யக் ஞானம் பவிஷ்யதி ||

விதந் - அறிவுள்ளவனே. அவஹித: - கவன முள்ளவனாக,
சுருணுவ-கேள். அய-இப்பொழுது, தே தப:-உனது தவம்,
பஸிதம் - பஸித்து விட்டது, வாக்யாஸ்துதிமாநே - வாக்யத்தின்
அர்த்தத்தை கேட்டமாத்ரத்தினாலேயே, சம்யக்ஞானம் - நல்ல
ஞானம், பவிஷ்யதி - ஏற்படும்.

ஹே வித்வன், கவனமாகக் கேள். இப்பொழுது உன்
ஐய தபஸ் எல்லாம் ஸபலமாய் விட்டது. மஹாவாக்யத்
தின் அர்த்தத்தைக் கேட்பதினாலேயே நல்ல ஞானம் (ஜீவ
ப்ரஹ்மைக்ய ஞானம்) ஏற்பட்டுவிடும். (703)

यावन्न तत्त्वंपदयोरर्थः सम्यक् विचार्यते ।

तावदेव नृणां बन्धो मृत्युसंसारलक्षणः ॥ ७०४ ॥

யாவத் த தத்வம்பதயோரர்த்த: ஸம்யக் விசார்யதே |
தாவதேவ ந்ருணம் பந்தோ ம்ருத்யு ஸம்ஸார லக்ஷண: ||

யாவத் - எதுவரை, தத்வம்பதयो: - தத், த்வம் இந்த இரு பதங்
களின், அர்த்த:-பொருள், சம்யக்-நன்றாக, ந விचार्यते - விசாரிக்
கப்படவில்லையோ, தாவதேவ - அதுவரைதான், நுணா - மனிதர்
களுக்கு, மृत्यுसंसार लक्षण: - மரணஜன்மரூபமான, बन्ध:-
பந்தம் இருக்கும்.

தத், த்வம் என்ற இரு பதங்களுடைய அர்த்தம் எதுவரை
நன்றாக விசாரிக்கப்படவில்லையோ, அதுவரைதான் மனிதர்
களுக்கு மரணம் ஸம்ஸாரம் இவைகளை லக்ஷணமாயுடைய
பந்தம் (கட்டு) இருக்கும், (704)

अवस्था सच्चिदानन्दाखण्डैकरसरूपिणी ।

मोक्षः सिध्यति वाक्यार्थापरोक्षज्ञानतः सताम् ॥ ७०५ ॥

I. xxv 6

அவஸ்த்தா ஸச்சிதாநந்தாகண்டைக ரஸரூபிணீ ।

மோக்ஷ: ஸித்யதி வாக்யார்த்தாபரோக்ஷ ஞானநத: ஸதாம் ॥

சதா-ஸாதுக்களுக்கு, வாக்யார்த்தபரோக்ஷஜானநத:-வாக்யார்த்தத்தை நேரில் தெரிந்துகொள்வதால், சच्चिदानन्दाखण्डैकरस-ரூபிணி-ஸச்சிதாநந்த பரிபூர்ணரஸம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாக உடைய அவஸ்தா-நிலையாகிற, மோக்ஷ:-மோக்ஷம், சித்யதி ஸித்திக்கிறது.

ஸத்தாய், சித்தாய், ஆனந்தமாய், பரிபூர்ண ரஸஸ்வரூபமாகவே இருக்கும் நிலைதான் மோக்ஷம். இது தத்த்வமஸி மஹாவாக்யத்தினுடைய அர்த்தத்தை நேராக அனுபவித்து அறிவதினால் ஸாதுக்களுக்கு ஏற்படுகிறது. (705)

वाक्यार्थ एव ज्ञातव्यो मुमुक्षोः भवमुक्तये ।

तस्मात् अवहितो भूत्वा शृणु वक्ष्ये समासतः ॥ ७०६ ॥

வாக்யார்த்த ஏவ ஜாதவ்யோ முமுக்ஷோர் பவமுக்தயே ।
தஸ்மாதவஹிதோ பூத்வா ஸ்ருணு வக்ஷ்யே ஸமாஸத:॥

முமுக்ஷோ:-மோக்ஷம் அடைய விரும்புவவனுக்கு, பவமுக்தயே-ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலையிடுவதற்காக, வாக்யார்த்தேவ-மஹாவாக்யத்தின் அர்த்தம்தான், ஜாதவ்ய:- அறியத்தக்கது. தஸ்மா-ஆகையால், அவஹிதோ பூத்வா-கவனமுள்ளவனாக இருந்து ஸ்ருணு-கேள். சமாஸத: சுருக்கமாக, வக்ஷ்யே-சொல்கிறேன்.

முமுக்ஷுநிற்கு ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலையடைவதற்கு வாக்யார்த்தம்தான் அறியப்படவேண்டியது. ஆகையால் கவனமாயிருந்துகொண்டு கேள். சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்.

अर्था बहुविधाः प्रोक्ता वाक्यानां पण्डितोक्तैः ।

वाच्यलक्ष्यादिभेदेन प्रस्तुतं श्रूयतां त्वया ॥ ७०७ ॥

அர்த்தா பஹுவிதா: ப்ரோக்தா வாக்யாநாம்

பண்டிதோத்தமை:

வாச்ய லக்ஷ்யாதி பேதேந ப்ரஸ்துதம் ஸ்ருயதாம் த்வயா ॥

புண்டிதமஃ:-உ த்த ம மான பண்டிதர்சனாஸ், வாச்ய-
லக்ஷ்யாதிமேதேன-வாச்யம் லக்ஷ்யம் முதலான பேதத்தால்,
வாக்யானா் அர்த்தா:-வாக்யங்களின் அர்த்தங்கள், बहुविधा:-பல
விதமாக, प्रोक्ता:-சொல்லப்பட்டுள்ளன. प्रस्तुत-பிரகருத
மானது, र्वया-உன்னால், श्रुता-கேட்கப்பட்டும்.

வாச்யம் லக்ஷ்யம் முதலிய வேறுபாட்டால் வாக்கியங்
களின் அர்த்தங்கள் பலவிதமென்று, பண்டித சிரேஷ்டர்
களால், சொல்லப்படுகின்றன. (அவைகளில் இப்பொழுது)
பிரஸ்தாவிக்கப்படுவதைக் கேள். (707)

वाक्ये तत् त्वं असि इत्यत्र विद्यते यत् पदत्रयम् ।

तत्रादौ विद्यमानस्य तत्-पदस्य निगद्यते ॥ ७०८ ॥

வாக்யே தத் த்வமஸி த்யத்ர வித்யதே யத் பதத்யம் |
தத்ராதௌ வித்யமானஸ்ய தத்பதஸ்ய நிகத்யதே ||

तत्रवमसीत्यत्र वाक्ये-‘ தத்த்வமஸி ’ என்ற இந்த வாக்யத்
தில், यत्-யாதொரு, पदत्रय-‘தத்’ ‘த்வம்’ ‘அஸி’ என்ற)
மூன்று பதங்கள் விद्यते-உள்ளதோ, तत्र-அவற்றில், आदौ
विद्यमानस्य-முதலில் இருக்கிற, तत्पदस्य-‘தத்’ என்ற
பதத்திற்கு, निगद्यते-(பொருள்) சொல்லப்படுகிறது.

“ அதாக நீ இருக்கிறாய் ” என்ற வாக்கியத்தில் உள்ள
மூன்று பதங்களில் முதலில் இருக்கிற “ அது ” என்கிற பதத்
திற்குப் பொருள் சொல்லப்படுகிறது. (708)

शास्त्रार्थकोविदैः अर्थो वाच्यो लक्ष्य इति द्विधा ।

वाच्यार्थं ते प्रवक्ष्यामि पुण्डितैर्य उदीरितः ॥ ७०९ ॥

சாஸ்த்ரார்த்த கோவிதைரர்த்தோ வாச்யோ லக்ஷ்ய
இதி த்விதா |
வாச்யார்த்தம் தே ப்ரவக்ஷ்யாமி பண்டிதைர்ய உதீரித: ||

शास्त्रार्थकोविदैः-சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தத்தை நன்கு
அறிந்தவர்களால், वाच्य:-வாச்யம், लक्ष्य-லக்ஷ்யம், इति-

என்று, அயீ:- அர்த்தம், த்விதா-இரண்டுவிதமாக (சொல்லப் படுகிறது). ய:-எது, பண்டிதீ:-பண்டிதர்களால், உதிரித: சொல்லப்பட்டதோ (அந்த), வாச்யாரீ:-வாச்யமான அர்த்தத்தை, தை-உனக்கு, ப்ரவக்ஷாம்-சொல்லப்போகிறேன்.

சாஸ்திரங்களின் தாத்பர்யத்தை அறிந்தவர்களால் வாச்யம் என்றும் லக்ஷபம் என்றும் அர்த்தம் இருவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. பண்டிதர்களால் சொல்லப்பட்ட வாச்யார்த்தத்தை உனக்குச் சொல்கிறேன். (709)

(அ) இவ்விதமாக விஷயத்தின் கௌரவத்தை எடுத்துச் சொல்லி, சிஷ்யனை நன்கு கவனிக்கும்படி செய்தபிறகு, குரு மூன்று கலோகங்களால் தத் (அது) என்ற வார்த்தையினால் நேரே சொல்லப்படும் அதாவது சக்தியால் கிடைக்கும் வாச்யார்த்தம் எது என்பதை விஸ்தாரமாகச் சொல்கிறார்.—

समष्टिरूपं अज्ञानं साभासं सत्त्वृंहितम् ।

वियदादिविराडन्तस्वकार्येण समन्वितम् ॥ ७१० ॥

चैतन्यं तदवच्छिन्नं सत्यज्ञानादिलक्षणम् ।

सर्वज्ञत्वेश्वरत्वान्तर्यामित्वादiguणैर्युतम् ॥ ७११ ॥

जगत्स्रष्टृत्वपातृत्वसंहर्तृत्वादिधर्मकम् ।

सर्वात्मना भासमानं यत् अमेयं गुणैश्च तत् ।

अव्यक्तं अपरं ब्रह्म वाच्यार्थ इति कथ्यते ॥ ७१२ ॥

எமஷ்டிருபமக்ஞானம் ஸாபாஸம் ஸத்வ்ருஹிதம் ।

வியதாதி விராடந்த ஸ்வகார்யேண ஸமன்விதம் ॥

சைதன்யம் ததவச்சின்னம் ஸத்யஞானாதி லக்ஷணம் ।

ஸர்வக்ருத்வேச்வர த்வாந்தர்யாமித்வாதி குணையுதம் ॥

ஜகத் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ பாத்ருத்வ ஸம்ஹர்த்ருத்வாதி

தர்மகம் ।

ஸர்வாத்மநா பாஸமானம் யதமேயம் குணைச்ச தத் ।

அவ்யக்தமபரம் ப்ரஹ்ம வாச்யார்த்த இதி கத்யதே ॥

சாமாஸீ-பிரதிபிம்பத்துடன் கூடியதும், சரவஹித்-
ஸத்வரணம் மேலிட்டதும், வியாதிவிராடஸ்கார்யேண சமநிவத்-
ஆகாசம் முதல் விராட்வையிலுள்ள தன் கார்யத்துடன்
கூடியதுமான, சமஹிரூப ஜ்ஞானம்-ஸமஷ்டியான அக்ஞானம்
அதாவது மாயை, தத்வஞ்ச-அந்த மாயையால் வரையறுக்கப்
பட்ட, சைதன்யம்-சைதன்யம் (அகாவது) சயஜ்ஞாநாதிஷ்ண-
ஸச்சிதானந்த ரூபமாயும், சர்வஜ்வேஷ்வரவ்யாந்தர்யாமிவாதிமுனீ: யுத்-
ஸர்வஞ்ஞத்வம், ஈசவரத்வம், அந்தர்யாமித்வம் முதலான
குணங்களுடன் கூடியதும், ஜாத்ஸ்யதூஷ-ஐகத்தைப்படைக்கும்
தன்மை, பாத்ஸ்வ-நாக்கும் தன்மை, சந்த்ரத்வாதிஷ்மக்-சுழிக்கும்
தன்மை முதலானவற்றை தர்மமாக உடையதும், சர்வாத்மநா-
ஸல்லோருக்கும் ஆத்மாவாக, ஸாமாஸீ-விளங்குவதும், முனீ:
அமேய்-ச-குணங்களால் அளவிடமுடியாததும், அவ்யக்-
ஸ்பஷ்டமாக புலப்படாததுமான, யத் அபர் ப்ரஹ்-அந்த அபர
ப்ரஹ்மமுண்டோ, தத்-அது வாச்யாஸீ இதி-தத்பதத்தின்
வாச்யமான அர்த்தம் என்று, கஃயதே-சொல்லப்படுகிறது

ஸத்வரணம் மேலிட்டு சைதன்யத் தோற்றத்துடன்
கூடியதும் ஆகாசம் முதல் விராட்பர்யந்தமான தன் கார்யங்
களோடு கூடியதுமான ஸமஷ்டி அக்ஞானத்தால் அதாவது
மாயையால் வரையறுக்கப்பட்ட சைதன்யம் அதாவது
ஸச்சிதானந்த ரூபமாயும் எல்லாவற்றையும் அறிகிறதாயும்
ஈசவரனாயும் எல்லாவற்றிலும் உள்ளிருந்து நியமனம் செய்
கிறதாயும் உலகை ஆக்கிக் காத்து அழிக்கிறதாயும் எல்லாருக்
கும் ஆத்மாவாக விளங்குவதாயும் அளவற்ற குணங்களுடன்
கூடியதாயும் இந்திரியங்கள் மனம் இவற்றிற்கு புலப்படாத
படி ஸுலக்ஷணமாயும் உள்ள அபரப்ரஹ்மசைதன்யம் அதாவது
ஈசவர ஸ்வரூபம் தத்பதத்திற்கு வாச்யார்த்தம் சக்தியால்
நேரிடையாகக்கிடைக்கும் பொருள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

[சுருக்கமாக முன் 811, 812 சுலோகங்களில் “அவ்யா
க்ருதம்”, “அவ்யக்தம்”, “ஈசவரன்” என்று சொல்லி
யிருக்கும் தத்வம்தான் வாச்யார்த்தம். சுத்த சைதன்யம்
இதில் மாயையினால் வரையறுக்கப்பட்டிருப்பதினால் இதைக்
கீழ்ப்பட்ட ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

பிரஹ்மம் வாஸ்தவத்தில் மேல்பட்டது, கீழ்ப்பட்டது என்ற வித்தியாஸத்துடன் பலவகையாகக் கிடையாது. ஆனாலும் விஷயம் தெளிவுபடவேண்டியதற்காக அவ்வித வித்தியாஸம் இருப்பதுபோல் வியவஹரிக்கவேண்டியிருக்கிறது. (710-712)

(அ) இந்த வாச்சியார்த்தத்தை அப்படியே எடுத்துக் கொண்டால் வாக்கியத்தின் அர்த்தம் சரியாக வராதென்று முன் சொன்னதற்குள்ள காரணத்தை இங்கு நன்கு தெளிவு படுத்துகிறார் :—

‘நிலं उत्पलं’ इत्यत्र यथा वाक्यार्थसंगतिः ।

तथा ‘तत् त्वं असि’ इत्यत्र नास्ति वाक्यार्थसंगतिः ॥ ७१३॥

நிலமுத்பலமித்யத்ர யதா வாக்யார்த்த ஸங்கதி: ।

ததா தத்க்வமஸீத்யத்ர நாஸ்தி வாக்யார்த்த ஸங்கதி: ॥

யதா-அப்படி, நிலம் உற்பலம்-நீலநிறமுள்ள ஆர்பல், इत्यत्र-என்னுமிங்கு, वाक्यार्थ संगतिः-வாக்யத்தின் அர்த்தத்திற்குப் பொருத்தம் உள்ளதோ, तथा-அப்படி, तत् त्वं असि-நீ அதுவாக இருக்கிறாய், इत्यत्र-என்னுமிங்கு, वाक्यार्थसंगतिः-வாக்யத்தின் அர்த்தத்திற்குப் பொருத்தம், नास्ति-இல்லை.

“ஆம்பல் நீலமாயிருக்கிறது” என்ற வாக்கியத்தில் எப்படி அர்த்தமானது வாச்சியார்த்தத்தை அப்படியே எடுத்துக்கொண்டால் பொருத்தமாயிருக்கின்றதோ, அவ்விதம் “நீ பிரஹ்மமாய் இருக்கிறாய்” என்ற வாக்கியத்தில் அர்த்தம் பொருத்தக்கூடியதில்லை. (713)

पटात् व्यावर्तते नीलः उत्पलेन विशेषितः ।

शौक्यात् व्यावर्तते नीलेन उत्पलं तु विशेषितम् ॥ ७१४ ॥

படாத் வ்யாவர்த்ததே நீல உத்பலேன விசேஷித: ।

சௌகல்யாத் வ்யாவர்த்ததே நீலேநோத்பலம் து விசேஷிதம் ॥

उत्पलेन-உத்பலம், (ஆம்பல்) என்ற சொல்லால், विशेषितः-சுட்டிக்கூட்டப்பட்ட, नील-நீலநிறமுள்ளவஸ்து,

படாந்-வஸ்திரத்திலிருந்து. வ்யாவர்த்தே-விலகிவிடுகிறது. நிஸேவ-நீலம் என்ற வார்த்தையால், விசேஷித-சுட்டிக்காட்டப்பட்ட, உத்பலம்-உத்பலமோவெனில், ஶௌரியாந்-வெண்மையிலிருந்து, வ்யாவர்த்தே-விலகிவிடுகிறது.

நீலம் (கருப்பு நிறமுள்ளது) என்று மட்டும் சொன்னால் இது கருப்பு வஸ்திரத்தையும் குறிக்கும். நீலம் என்பதுடன் உத்பலம் என்பதைச் சேர்த்துவிட்டால் வஸ்திரத்தை விலக்கி நீலோத்பலத்தைத்தான் குறிக்கும். இதுபோல் உத்பலம் என்று மட்டும் சொன்னால் வெளுப்பான உத்பலத்தையும் குறிக்கும். அதற்காக நீலம் என்பதைச் சேர்த்தால் வெண்மையை விலக்கி நீலமான உத்பலத்தையே குறிக்கிறது.

[ஒரு பதத்தின் அர்த்தமாகிய பொருளைத் தனித்துக் காட்டுவதற்காக உபயோகப்படும் இன்னொரு பதம் விசேஷணம் என்றும், அதினால் தனித்துக்காட்டப்படும் பொருள் விசேஷயம் என்றும், சொல்வார்கள். தனித்துக் காட்டுவது என்றாலே வேறு பொருளிலிருந்து இதைப் பிரித்து சுட்டிக்காட்டுவதுதான் ஆகும் இவ்விதமாக நீலம் என்பதால் வேறு நிறமிடையென்றும், ஆம்பல் என்பதால் வேறு பொருள் இடையென்றும் சொல்லி, இரண்டு பதங்களும் சேர்த்து எது நீலமாயும் ஆம்பலாயும் இருக்கிறதோ அப் பொருளையே குறிக்கின்றன. இந்த இரண்டு பதங்களுக்குள் இருக்கும் ஸம்பந்தம் விசேஷண-விசேஷயத்தன்மை என்று சொல்லப்படுகிறது.] (714)

इत्थं अन्योन्यभेदस्य व्यावर्तकतया तयोः ।

विशेषणविशेष्यत्वसंसर्गस्य इतरस्य वा ॥ ७१५ ॥

वाक्यार्थत्वे प्रमाणान्तरविरोधो न विद्यते ।

अतः संगच्छते सम्यक् वाक्यार्थो बाधवर्जितः ॥ ७१६ ॥

இத்தமந்யோந்யபேதஸ்ய வ்யாவர்த்தகதயா தயோஃ ।

விசேஷண விசேஷ்யத்வ ஸம்ஸர்கஸ்யேதரஸ்ய வா ॥

வாக்யார்த்தத்வே ப்ரமாணாந்தர விரோதோ ந வித்யதே ।

அதஃ ஸங்கச்சதே ஸம்யக் வாக்யார்த்தோ பாதவரஜிதஃ ॥

इत्थं-இவ்வாறு, अन्योन्यमेदस्य-ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமையை, व्यावर्तकतया-வலக்குவதாக இருப்பதால், तयोः-அவ்விரண்டிற்கும் (நீலம் உத்பலம் இரண்டிற்கும்) विशेषणविशेष्यत्वसंसर्गस्य-விசேஷண விசேஷ்யபாவம் என்ற ஸம்பந்தமோ, इतरस्य वा-வேறு ஸம்பந்தமோ, वाक्यार्थत्वे-வாக்யார்த்தமாவதல், प्रमाणान्तरविरोध-வேறு பிரமாணங்களின் விரோதம், न विद्यते-இல்லை. अतः-ஆகையால், वाक्यार्थः-வாக்யார்த்தமானது, बाधवर्जितः-பாதமில்லாமல், सत्यम्-நன்றாக, संग्रहते-பொருந்துகிறது.

இவ்வாறு அந்த நீலம், உத்பலம் என்ற இரண்டு பதங்களும் சேர்ந்து அந்யோந்ய பேதத்தை (ஒன்றுக்கொன்று பேதத்தை) விலக்கிறது. அதாவது, நீலநிறமுள்ள உத்பலம் என்று சொல்லும் பொழுது நீலநிற முள்ளது உத்பலம்தான். உத்பலத்தைக் காட்டிலும் வேறல்லவென்றும், உத்பலம் நீல நிறமுள்ளதுதான் வேறு அல்லவென்றும் கூறுவதன் மூலம் விசேஷண - விசேஷ்யத்தன்மையுள்ள ஸம்பந்தம் அல்லது வேறுபிதமாக ஸம்பந்தம் என்று வைத்துக்கொண்டாலும் இரண்டு பதங்களையும் சேர்த்து ஏற்பட்டிருக்கும் வாக்கியத்திற்கு அப்பதங்களின் நேர் உச்சியார்த்தங்களை வைத்துக் கொண்டு அர்த்தமாவதில் வேறு எந்த பிரமாணத்திற்கும் விரோதம் கிடையாது. ஆகையால் இங்கே எவ்வித தடையும்கூடியில் வாக்கியத்தின் அர்த்தம் நன்கு பொருத்தமாக சேருகிறது.

(715 716)

एवं तत् त्वं असि इत्यत्र वाक्यार्थो न समञ्जसः ॥ ७१७ ॥

ஏவம் தத்த்வமஸீத்யத்ர வாக்யார்த்தோ ந ஸமஞ்ஜஸஃ ।

एवं-இம்மாதிரி, तत् त्वं असि-நீ அதுவாக இருக்கிறாய், इत्यत्र-அன்றிடத்தின், वाक्यार्थः-வாக்யார்த்தம், न समञ्जसः-பொருத்தமாக இல்லை.

“அது நீ” என்கிற விடத்தில் இதே மாதிரி வாக்யத்தின் அர்த்தம் பொருத்தமாக இராது.

(717)

(அ) ஏன் பொருந்தாது என்பதை மேலால் காட்டுகிறார்:

तदर्थस्य परोक्षत्वादिविशिष्टचितेरपि ।

त्वमर्थस्यापरोक्षत्वादिविशिष्टचितेरपि ॥ ७१८ ॥

तथैवान्योन्यमेदस्य व्यावर्तकतया तयोः ।

विशेषणविशेष्यत्वसंसर्गस्य इतरस्य वा ॥ ७१९ ॥

वाक्यार्थत्वे विरोधोऽस्ति प्रत्यक्षादिकृतः ततः ।

संगच्छते न वाक्यार्थः तद्विरोधं च वच्मि ते ॥ ७२० ॥

ததர்த்தஸ்ய பரோக்ஷத்வாதி விசிஷ்ட சிதேரபி ।

த்வமர்த்தஸ்யாபரோக்ஷத்வாதி விசிஷ்ட சிதேரபி ॥

ததைவாந்யோந்ய பேதஸ்ய வ்யாவர்த்தகதயா தயோ: ।

விசேஷண விசேஷ்யத்வ ஸம்பந்தஸ்யேதரஸ்ய வா ॥

வாக்யார்த்தத்வே விரோதோஸ்தி ப்ரத்யக்ஷாதி

க்ருதஸ் தத: ।

ஸங்கச்சதே ந வாக்யார்த்தஸ் தத்விரோதம் ச வச்மி தே ॥

तदर्थस्य-‘தத்’ பதத்தின் வாச்யார்த்தமான, परोक्षत्वादि-
विशिष्टचितेरपि-பரோக்ஷத்வம் (நேரில் அறியப்படாத
தன்மை) முதலானவைகளுடன் கூடிய சைதன்யத்திற்கும்,
त्वमर्थस्य-‘த்வம்’ பதத்தின் வாச்யார்த்தமான, अपरोक्षत्वादि-
विशिष्टचितेरपि-நேரில் அறியப்படும் தன்மை முதலானவை
களுடன் கூடிய சைதன்யத்திற்கும், तथैव-அதுபோலவே,
अन्योन्यमेदस्य-ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமையை, व्यावर्तकतया-
வில்க்குவதன்மூலம், तयोः-அவ்விருண்டிற்கும், विशेषण-
विशेष्यत्वसंसर्गस्य-விசேஷண விசேஷ்ய பாவருபமான
ஸம்பந்தமோ, इतरस्य वा-வேறு ஸம்பந்தமோ, वाक्यार्थत्वे-
தத்த்வமஸி வாக்யார்த்தத்திற்கு அர்த்தமாகுமானால்,
प्रत्यक्षादिकृतः-ப்ரத்யக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களால் ஏற்
பட்ட, विरोधः-விவிரோதம், अस्ति-இருக்கிறது. ततः-
ஆகையால், वाक्यार्थः-வாக்யார்த்தம், न संगच्छते-பொருந்தா

கிறதில்லை. तद्विरोधं च- அதன் விரோதத்தை. ते-உனக்கு, वचिम्-சொல்கிறேன்.

‘தேரில் தெரியாமலிருக்கும் தன்மை முதலிய தனித் தன்மைகளுடன் கூடிய சைதன்யம்’ என்ற தத் (அது) என்கிற பதத்தின் வாச்சியமான அர்த்தத்திற்கும், தேரில் தெரியும் தன்மை முதலிய தனித் தன்மைகளுடன் கூடிய சைதன்யம் என்ற த்வம் (நீ) என்கிற பதத்தின் வாச்சியமான அர்த்தத்திற்கும், நீல ஆம்பல் என்ற விடத்தில் சொன்னதுபோல ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமையை விலக்குவதன்மூலம், தத்பத வாச்சியார்த்தத்தைக் காட்டிலும் த்வம்பத வாச்சியார்த்தம் வேறு அல்ல, த்வம்பத வாச்சியார்த்தத்தைக் காட்டிலும் தத்பத வாச்சியார்த்தம் வேறு அல்ல என்று கூறும் முறையில் விசேஷண-விசேஷ்ய பாவ ஸம்பந்தம் அல்லது வேறுவிதமான ஸம்பந்தம் வாக்கியத்திற்கு அர்த்தம் என்றால் பிரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களுக்கு விரோதமாகும். ஆகையால் அவ்வித வாக்கியார்த்தம் பொருத்தம் காது. அந்த விரோதம் எப்படி என்று உனக்குச் சொல்கிறேன்.

सर्वेश्वत्त्वतन्त्रत्वसर्वज्ञत्वादिभिः गुणैः ।

सर्वोत्तमः सत्यकामः सत्यसंकरः ईश्वरः ॥ ७२१ ॥

तत्पदार्थः, त्वमर्थस्तु किञ्चिज्ज्ञो दुःखजीवनः ।

संसारी अयं तद्वतिको जीवः प्राकृतलक्षणः ॥ ७२२ ॥

ஸர்வேசத்வ ஸ்வதந்த்ரத்வ ஸர்வக்ருத்வாதிபிர்குணை: ॥

ஸர்வோத்தம: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப ஈச்வர: ॥

தத்பதார்த்தஸ் த்வமர்த்தஸ்து கிஞ்சிஜ்ஞோ துக்கஜீவந: ॥
ஸம்ஸார்யயம் தத்கதிகோ ஜீவ: பராக்ருதலக்ஷண: ॥

सर्वेश्व-எல்லாவற்றையும் ஆளுதன்மை, स्वतन्त्रत्व-ஸ்வதந்த்ரமாக இருக்கும் தன்மை, सर्वज्ञत्वादिभिः-எல்லாவற்றையும் அறிகிறவராக இருக்கும் தன்மை முதலான, गुणैः-குணங்களால், सर्वोत्तमः-எல்லோருக்கும் மேலானவராயும், सत्यकामः-ஸத்யமான காமங்களை உடையவராயும்,

சத்யஸ்க்ஷ:-ஸத்யமான ஸங்கல்பத்தை உடையவராயும், உள்ள, ईश्वर:-ஈசுவரன், तत्पदार्थ:-‘தத்’ என்ற பதத்தின் வாச்சம்மான பொருள். त्वमर्थस्तु:-‘த்வம்’ என்ற பதத்தின் வாச்சம்மான பொருளோவெனில், किञ्चिदज्ञ:-கெஞ்சமான அறிவுள்ளவனும், दुःखजीवन:-கஷ்டமான வாழ்க்கை உள்ளவனும், संसारी-ஸம்ஸாரியாயும், तद्वृत्ति-அந்த ஈசுவரனையே புகலிடமாகக் கொண்டவனும், प्राकृतसंक्षणा:-ப்ரக்ருதிக்கு (மாயைக்கு) உட்பட்ட ஸ்வபாவமுள்ளவனாயும் இருக்கும், अयं जीव:-இந்த ஜீவன்,

எல்லாவற்றையும் ஆளுபவராயிருக்கும் தன்மை பிறருக்கும் கட்டுப்படாமல் ஸ்வதந்திரராயிருக்கும் தன்மை, எல்லாம் அறிந்தவராயிருக்கும் தன்மை முதலான குணங்களினால், எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவராயும், விரும்புவதையெல்லாம் நிறைவேற்றக்கூடியவராயும், எண்ணுவதையெல்லாம் நடத்தக் கூடியவராயும், இருக்கும் ஈசுவரர் தத் என்ற பதத்தின் வாச்சம்மான பொருள். மிக அகம்பமாக அறிந்தவன், துக்கத்துடன் ஜீவிப்பவன், பிறனி மரணமுள்ளவன் அந்த ஈசுவரனையே கதியாயுடையவன் ப்ரக்ருதிக்குட்பட்ட ஸ்வபாவமுடையவன், இத்தகைய இந்த ஜீவன் த்வம் பதத்தின் பொருள். (721-722)

कथं एकत्वं अनयोः घटते विपरीतयोः ।

प्रत्यक्षेण विरोधोऽयं उभयोः उपलभ्यते ॥ ७२३ ॥

கதமேகத்வமநயோர் கடதே விபரீதயோ: ।

ப்ரத்யக்ஷேண விரோதோயமுபயோருபலப்பயதே ॥

उभयो:-ஜீவன் ஈசுவரன் இருவருக்கும், अयं विरोध:-இந்த விரோதம், प्रत्यक्षेण-நேரில், उपलभ्यते-அறிப்பப் படுகிறது. विपरीतयो:-விருத்தமான தர்மங்களுடன் கூடிய, अनयो:-இவ் இருவருக்கும், एकत्वं-ஒன்றுயிருக்கும் தன்மை, कथं घटते-எப்படிப் பொருந்தும?

இவ்விதம் தத் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமான ஈசுவரனுக்கும் த்வம் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமான ஜீவனுக்கும் இரு

வருக்கும் இந்த விரோதம் பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறது. அப்படி விபரீதத் தன்மையோடு இருக்கும் இவ்விருவருக்கும் ஒன்று இருக்கும் தன்மை எப்படி முடியும்? (728)

विरुद्धमक्रान्तत्वात् परस्परविलक्षणौ ।

जीवेशौ वह्निहिनाविव शब्दार्थतोऽपि च ॥ ७२४ ॥

விருத்த தர்மாக்ராந்தத்வாத் பரஸ்பர விலக்ஷணௌ ।
ஜீவேசௌ வஹ்நி தஹிநாவிவ சப்தார் த்ததோபி ச ॥

விருத்தமக்ரான்த்வாத்-விருத்தமான தர்மங்களுடன் கூடியுள்ளதால், ஜிவேசௌ ஜீவனும் ஈசுவானும், வஹ்நிஹிவிவ-நெருப்பும் பனியும் போல, ஷப்தார் த்ததோபி ச-சொல்லிலும் பொருளிலும், பரஸ்பரவிலக்ஷணௌ-ஒருவருக்கொருவர் விலக்ஷணமானவர்கள்.

விருத்தமான தர்மங்களுடையவைகளாயிருப்பதால், ஜீவனும் ஈசுவரனும், அக்தியும் பனியும்போல, வார்த்தையிலும் அதனால் சொல்லப்படும் பொருளிலும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட லக்ஷணங்களோடு கூடியவர்கள். (724)

प्रत्यक्षादिविरोधः स्यात् इति ऐक्ये तयोः परित्यक्ते ।

भ्रुतिवचनविरोधो भवति महान् स्मृतिवचनविरोधश्च ॥७२५॥

ப்ரத்யக்ஷாதி விரோத: ஸ்யாதி த்தயையக்யே தயோ:

பரித்யக்தே ।

ச்ருதிவசநவிரோதோ பவதி மஹான் ஸ்மிருதிவசந

விரோதச்ச ॥

ப்ரத்யக்ஷாதிவிரோத: ஸ்யாத்-பிரத்யக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களுடன் விரோதம் ஏற்படும், இதி-என்ற காரணத்தால், தயோ-அந்த ஜீவன் ஈசுவரன் இருவருக்கும், ऐक्ये-அபேதம், परित्यक्ते-கைவிடப்பட்ட பொழுது, महान्-பெரிய, भ्रुतिवचन-விரோத: - வேதவாக்கியங்களின் விரோதமும், स्मृतिवचन-விரோதश्च-ஸ்மிருதி வாக்கியங்களின் விரோதமும், भवति-ஏற்படுகிறது.

ஜீவனும் ஈசுவரனும் ஒன்று என்றால் பிரத்யக்ஷம் முகலான பிரமாணங்களுக்கு விரோதம் ஏற்படுமேயென்று, அவ்விரண்டிற்கும் ஐக்கியத்தை விட்டுவிட்டால் ஜீவனும் ஈசுவரனும் ஒன்று என்று கூறும் வேத வாக்கியங்களுக்கும் ஸ்மிருதி வாக்கியங்களுக்கும் பெரிதான விரோதம் ஏற்படுகிறது. (725)

श्रुत्याऽप्येकत्वं अनयोः तात्पर्येण निगद्यते ।

सुहुः तत् त्वं असि इति अस्मात् अङ्गीकार्यं श्रुतेर्वचः ॥७२६॥

ச்ருத்யாப்யேகத்வமநயோஸ் தாத்பர்யேண நிகத்யதே ।
முஹுஸ் தத்த்வமஸீத்யஸ்மாதங்கீகார்யம் ச்ருதேர் வசஃ ॥

श्रुत्यापि-வேதத்தாலோவெனில், सुहुः-அடிக்கடி, तत् त्वं असि-நீ அதுவாக இருக்கிறாய், इति-என்று, तात्पर्येण-கருத்துடன், अनयोः-இவ்விரண்டிற்கும், एकत्वं-ஒன்றுயிருக்கும் தன்மை, निगद्यते-சொல்லப்படுகிறது, अस्मात् - இதனால், श्रुतेर्वचः-வேதத்தின் வார்த்தை, अङ्गीकार्यं-ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.

வேதத்தாலோ திரும்பத் திரும்ப 'தத்த்வம் அஸி' (நீ அதுவாக இருக்கிறாய்) என்று, கருத்துடன் ஜீவன் ஈசுவரன் இவ்விருவருக்கும் அபேதம் சொல்லப்படுகிறது. இந்தக் காரணத்தினால், வேதத்தின் வார்த்தை அங்கீகரிக்க வேண்டியதே. (726)

वाक्यार्थत्वे विशिष्टस्य संसर्गस्य च वा पुनः ।

अयथार्थतया सोऽयं वाक्यार्थो न मतः श्रुतेः ॥ ७२७ ॥

வாக்யார்த்தத்வே விசிஷ்டஸ்ய ஸம்ஸர்கஸ்ய ச வா புனஃ ।
அயதார்த்ததயா ஸோயம் வாக்யார்த்தோ ந மதஃ ச்ருதேஃ॥

विशिष्टस्य-விசேஷணத்துடன் கூடியதோ, संसर्गस्य च वा पुनः-வேறு ஸம்பந்தமோ, वाक्यार्थत्वे-வாக்யார்த்தமானால், अयथार्थतया-யதார்த்தமில்லாததால், सोऽयं वाक्यार्थः-அந்த இந்த வாக்யார்த்தம், श्रुतेः न मतः-வேதத்திற்கு ஸம்மதமில்லை,

இவ்விதம் விசேஷணத்துடன் கூடியதையோ வேறு ஸம்பந்தத்தையோ வாக்யவார்த்தமாகச் சொன்னால் அது பாதிதமாகிறபடியால் அது வாஸ்தவமான வாக்யார்த்தமாகாது. ஆகையால் அது வேத ஸம்மதமல்ல. (727)

अखण्डैकसत्वेन वाक्यार्थः श्रुतिसंमतः ॥ ७२८ ॥

அகண்டைகரஸத்வேன வாக்யார்த்த: ச்ருதி ஸம்மத: ॥

अखण्डैकसत्वेन-பிரிவு இல்லாத ஒரே எவ்ருபமாக (சொல்லும்) वाक्यार्थः-வாக்யத்தின் அர்த்தம், श्रुतिसंमतः-வேதத்திற்கு ஸம்மதமானது.

வேற்றுமையற்று ஏகரஸத் தன்மையுடன் சொல்லப்படும் வாக்யார்த்தம்தான் வேதத்திற்குப் பொருத்தமாகும். (728)

(அ) ஏகரஸத் தன்மை என்பது என்னவென்பதை மேலால் தெரிவிப்படுத்துகிறார்:—

सूक्ष्ममनसस्य सन्मात्रत्वं पुनः पुनः ।

दर्शयित्वा, सुप्तसौ सद्रूपमिदं आत्मनः ॥ ७२९ ॥

उपपाद्य, सदेकत्वं प्रदर्शयितुमिच्छया ।

एतदात्म्यं इदं सर्वं इ-युक्तैव, सदात्मनोः ।

ब्रवीति श्रुतिः एकत्वं ब्रह्मणोऽद्वैतसिद्धये ॥ ७३० ॥

ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸன் மாத்ரத்வம் புன: புன: ।

தர்சயித்வா ஸுஷுப்தௌ ஸத் ப்ரஹ்மாபிநந்தவ

மாத்மந: ॥

உபபாத்ய ஸீதகத்வம் ப்ரதர்சயிதுமிச்சயா ।

ஐகதாதம்யமிதம் ஸர்வம் இக்யக்த்வைவ ஸதாத்மநோ: ।

ப்ரவீதி ச்ருதிரேகத்வம் ப்ரஹ்மணோ: ட்வைவத எரித்தயே ॥

श्रुति:-உபபாதித்தானது, सदेकत्वं-ஸத்வஸ்துவின் ஏகத் தன்மையை, प्रदर्शयितुं-காட்டுவதற்கு, इच्छया-விருப்பத்தால்,

स्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चस्य-ஸ்தூல பிரபஞ்சத்திற்கும் ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்திற்கும், सम्माश्रित्व-ஸத ஸ்வரூபமாகவே இருக்கும் தன்மையை, पुनः पुनः-அடிக்கடி, दर्शयित्वा-காட்டி, सुषुप्तौ-ஸூஷுப்தியில், आत्मनः-ஆத்மாவிற்கு, सद्ब्रह्माभिन्नत्वं--ஸத்ரூபமான பிரஹ்மத்துடன் வேறுபடாத தன்மையை, उपपाद्य-விளக்கி ऐतद्भूतस्य इदं सर्वं-இந்த பிரபஞ்சமெல்லாம் இந்த ஸத்ரூபம்தான், इति उक्तैश्च-என்று சொல்லிவிட்டு, ब्रह्मणः-பிரஹ்மத்திற்கு, अद्वैतसिद्धये-அத்வைதம் (இரண்டாவது பெருளற்றது என்பது) ஸித்திப்பதற்காக, सद्भूतानोः-ஸத் வஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவுக்கும், एकत्वं-ஐக்கியத்தை, ब्रवीति-சொல்கிறது.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஸத் வஸ்து ஒன்றே உள்ளது என்று காட்டுவதற்காக ஸ்தூல பிரபஞ்சமும் ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சமும் ஸத் ஸ்வரூபமாகவே உள்ளது என்பதை அடிக்கடி காட்டி, ஸூஷுப்தியில் ஆத்மா பிரஹ்மத்துடன் வேறாக இல்லாமலிருப்பதை விளக்கி இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் இந்த ஸத் ஸ்வரூபம்தான் என்று சொல்லி பிரஹ்மம் அத்வைதம், இரண்டாவது பெருளிட்டலை என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காக ஸத் என்ற பிரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று தான் என்று கூறுகிறது.

[இங்கு ஸ்ரீமத் ஆசார்யர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் 6-வது அத்யாயத்தில் உத்தாலகர் சுவேதகேதுவிற்கு உபதேசித்த ஷஷ்யம் பூராவையும் ஸங்கிரஹித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இதை விவரிக்கிறதானால் அந்த அத்யாயத்தில் கண்ட ஷஷ்யங்கள் யாவற்றையும் எடுத்துச்சொல்லவேண்டியவரும். பிரபஞ்சம் பூராவும் பிரஹ்மத்தின் கார்யமாயிருப்பதினால் பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறல்ல. ஆத்மாவும் சைதன்யமாயிருப்பதினால் பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறல்ல, ஆகையால் பிரஹ்மத்தைத் தவிர பிரபஞ்சமோ ஜீவனோ தனித்து வேறுபட்ட பதார்த்தமல்லாததினால் பிரஹ்மம் ஒன்றுதான் ஸத், இருக்கிற பதார்த்தம் என்பது அதன் சுருக்கம்.]

(729-730)

(அ) அவ்விரண்டும் வேறாக இருந்துவிட்டால் பிரஹ்மத்திற்கு பிரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மையே போய்விடும். அது

பிரஹ்மமாயிருப்பது இரண்டற்ற தன்மையினுல்தான் எங்
பதை மேலாகக் காட்டுகிறார் :—

सति प्रपञ्च जीवे वाऽद्वैतत्वं ब्रह्मणः कुतः ।

अतः तयोः अखण्डत्वं एकत्वं श्रुतिसंमतम् ॥ ७३१ ॥

ஸதி ப்ரபஞ்சே ஜீவே வா஽த்வைதத்வம்

ப்ரஹ்மண: குத: ।

அதஸ் தயோரகண்டத்வமேகத்வம் ச்ருதி ஸம்மதம் ॥

प्रपञ्च-பிரபஞ்சமோ, जीवे वा-ஜீவனோ, सति.-இருக்குமே
யானால், ब्रह्मणः-பிரஹ்மத்திற்கு, अद्वैतत्वं-இரண்டற்ற
தன்மை, कुतः-எப்படி இருக்கும்? अतः-ஆகையால், तयोः-
அந்த (ஜீவன், ப்ரஹ்மம்) இரண்டிற்கும், अखण्डत्वं-பிரிவற்றி
ருக்கும் தன்மை, एकत्वं-ஒன்றுயிருக்கும் தன்மை, श्रुति संमतम्-
வேதத்திற்கு ஸம்மதமானது.

பிரபஞ்சமோ ஜீவனோ வாஸ்தவமாகத் தனித்து இருக்கு
மேயானால், பிரஹ்மத்திற்கு இரண்டற்ற தன்மை எப்படி
இருக்கும்? ஆகையால் அந்த ஜீவன் பிரஹ்மம் இரண்டிற்கும்
பிரிவற்றிருக்கும் தன்மை, ஒன்றுயிருக்கும் தன்மை வேதத்
தினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. (781)

(அ) வேதத்தின் தாத்பர்யம் ஐக்யத்தில் ஒன்றுயிருக்கும்
தன்மையில் இதுக்கலாம். ஆனாலும் அது உபயோகத்
திருக்கும் வார்த்தைகளின் நேர் ஆர்த்தங்களைக் கவனிக்கும்
போது அத்தன்மை எதிர்க்காதுபோலிருக்கிறதேயென்றால்
அது எதிர்நிப்பதற்குள்ள முறையைக் காட்டுகிறார் :—

विरुद्धांशपरित्यागात् प्रत्यक्षादिः न बाधते ।

अविरुद्धांशग्रहणात् न श्रुत्याऽपि विरुध्यते ॥ ७३२ ॥

விருத்தாம்ச பரித்யாகாத் ப்ரத்யக்ஷாதிர் ந பாததே ।

அவிருத்தாம்ச க்ரஹணாத் ந ச்ருத்யாபி விருத்யதே ॥

विरुद्धांशपरित्यागात्-விருத்தமான அம்சங்களை விட்டு
விடுவதால், प्रत्यक्षादिः-ப்ரத்யக்ஷம் முதலானது, न बाधते-

பாதிக்கிறதில்லை, அவிரூஷாங்கா-விருத்தமில்லாத அம்சங்களைக் க்ரஹிப்பதனால், ஐயாபி-உபநிஷத்தோடும், ந விரஹ்யதே-விரோதப்படுகிறதில்லை.

விருத்தமான அம்சங்களை விட்டுவிடுவதினால், பிரத்யக்ஷம் முதலானது பாதிக்காது. விருத்தமில்லாத அம்சங்களை வைத்துக்கொள்வதினால் வேதத்துடனும் விரோதமில்லை. (782)

लक्षणा ह्युपगन्तव्या ततो वाक्यार्थसिद्धये ॥ ७३३ ॥

லக்ஷண ஹ்யுபகந்தவ்யா ததோ வாக்யார்த்த எடுத்தயே ॥

தத.-ஆகையால், வாக்கியार्थசிद्धये-வாக்யத்தின் அர்த்தம் எடுத்திப்பதற்காக, लक्षणा ॥ - லக்ஷணைதான், उपगन्तव्या-ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.

ஆகையால் (பதங்களின் வாச்சியார்த்தங்களை எடுத்துக் கொண்டால் வாக்கியார்த்தம் சரியாக ஏற்படாததினால்) வாக்கியத்தின் அர்த்தம் எடுத்திப்பதற்காக லக்ஷணைதான் அங்கீகரிக்கவேண்டியிருக்கிறது. (783)

(அ) அந்த லக்ஷணை என்பது எப்பொழுது அவசியப்படுமும், அது எத்தனை விதம், இங்கு எத்தனை லக்ஷணையை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதையெல்லாம் விஸ்தாரமாக 784 முதல் 782 வரை உள்ள சுலோகங்களில் நிர்வசனம் செய்கிறார் :-

वाक्यार्थानुपपत्त्यैव लक्षणाऽभ्युपगम्यते ।

संबन्धोऽनुपपत्त्या च लक्षणेति जगुः बुधाः ॥ ७३४ ॥

வாச்சியார்த்தாநுபபத்த்யைவ லக்ஷணா஽ப்யுபகம்யதே ।

ஸம்பந்தோநுபபத்த்யா ச லக்ஷணேதி ஜகுர் புதாஃ ॥

वाक्यार्थानुपपत्त्यैव - வாச்ச்யமான (சொல்லிலிருந்து கிடைக்கும்) அர்த்தம் பொருந்தாததால் தான், लक्षणा-லக்ஷணை என்றும் விருத்தியானது, अभ्युपगम्यते-ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது अनुपपत्त्या-வாச்ச்யமான அர்த்தத்தின் அன்வயம் பொருந்தாததால், संबन्धः-வாச்ச்யமான அர்த்தத்

தின் தொடர்பு, லக்ஷணா இதி-லக்ஷணை என்று, வுதா:-வித்வான் கன், ஐயு:-சொல்கிறார்கள்.

பதத்தின் வாச்யமான அர்த்தத்தின் அந்வயம் பொருத் தாததாதான் லக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ர்ஜாயா வோ: என்ற இடத்தில் கங்கா பதத்தின் வாச்சியார்த்தமான பிரவாஹத்துடன் வோ பதார்த்தத்திற்கு அந்வயம் பொருத் தாததால் வாச்சியார்த்தத்தை விட்டுவிட்டு வச்சியார்த்த மான பிரவாஹத்துடன் ஸம்பந்தமுள்ள 'தீரம்' (கரை) என்ப தில் கங்கா பதத்திற்கு லக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. வாச்சியார்த்தம் பொருத்தாத காரணத்தால் வாச்சியார்த்தத்தின் ஸம்பந்தத்தைக் குறிப்பது என்பதை லக்ஷணையின் லக்ஷண மாக வித்வான்கள் சொல்கிறார்கள். வாச்சியார்த்தத்தின் ஸம்பந்தம் எதில் உள்ளதோ அது லக்ஷணையால் கிரஹிக்கப் படுகிறது. லக்ஷணா ஐயு:ஸ்வஸ்தாத்யாயினுபபாதி: என்பது காரியாவளி.

[வாச்சியார்த்தம் பூராவையும் விட்டுவிட்டு வேறு அர்த்தம் சொன்னால் "ஜஹத் லக்ஷணை" என்றும், வாச்சி யார்த்தம் பூராவையும் விட்டுவிட்டு வேறு அர்த்தமும் சொன்னால் "அஜஹத் லக்ஷணை" என்றும், வாச்சியார்த தத்தில் ஒரு பாகத்தை விட்டுவிட்டு ஒரு பாகத்தை வைத்துக் கொண்டு அர்த்தம் சொன்னால் "ஜஹத் அஜஹத் லக்ஷணை" அல்லது 'பாக லக்ஷணை' என்றும் சொல்வார்கள். இவை களுக்குள்ள உத்தாஹரணங்களை நாம் ஆசார்யாரே அறிந்த இடங்களில் சொல்கிறார்.] (734)

‘गङ्गायां वीथः’ इत्यादौ या जहल्लक्षणा मता ।

न सा तत्त्वमिति इत्यत्र वाक्य एवा प्रवर्तते ॥ ७३५ ॥

கங்காயாம் கோஷ இதயாதிதள யா ஜஹல் லக்ஷணை மதா ।
ந ஸா தத்வமஸித்யத்ர வாக்ய ஏவா பரவர்த்ததே ॥

गङ्गायां-கங்காநதயில், வீத: - இடைச்சேரி, இயா-இ-
என்பது முதலான இடத்தில், தா-என்ற, ஜஹல்க்ஷணா-ஜஹல்
லக்ஷணையானது, மதா - ஒப்புக்கொள்ளப்படமுக்கூற்றதோ,
சா ஏயா-அந்த இது, தத்வமஸித்ய இதி அत्र वाक्य-தத தவம் அஸி
என்ற இந்த வாக்யத்தில், ந प्रवर्तते-வராதது.

“கங்கையிலி இடைச்சேரி” என்பதுபோல உள்ள இடத்தில் எந்த “ஐஹதிலக்ஷணை” எண்ணப்படுகிறதோ, அந்த லக்ஷணை “தத்தம்மஸி” என்கிற இந்த வாக்கியத்தில் பிரயோஜனப்படாது. (735)

गङ्गायाः अपि घोषस्य आधाराधेयत्वलक्षणः ।

सर्वो विरुद्धो वाक्यार्थः तत्र प्रत्यक्षतः. ततः ।

गङ्गासंबन्धवत्तीरे लक्षणा संप्रवर्तते ॥ ७३६ ॥

கங்காயா அபி கோஷஸ்யாதாராதேயத்வ லக்ஷணம் ।
ஸர்வோ விருத்தோ வாக்க்யார்த்தஸ் தத்ர ப்ரத்யக்ஷதஸ் ததஃ ।
கங்காளம்பந்தவத் தீரே லக்ஷண ஸம்ப்ரவர்த்ததே ॥

தவ-அதில், गङ्गायाः-கங்கைக்கும், घोषस्यापि - இடைச் சேரிக்கும், आधाराधेयत्वलक्षणः-ஆதாராதேய பாவருபமான, वाक्यार्थः सर्वः-வாக்கியத்தின் அர்த்தமெல்லாம், प्रत्यक्षतः-பிரத்யக்ஷத்தோடு, विरुद्धः-விருத்தமாக உள்ளது, ततः-ஆகையால், गङ्गासंबन्धवत्तीरे-கங்கையின் ஸம்பந்தத்தோடு கூடியகரையில், लक्षणा-லக்ஷணை, संप्रवर्तते-ப்ரவர்த்திக்கிறது.

‘கங்கா’ பதத்தின் வாச்யார்த்தம் ‘கங்கா பிரவாஹம்’ ‘கோஷ’ பதத்தின் வாச்யமான அர்த்தம் ‘இடைச்சேரி.’ இரண்டு பதங்களும் சேர்ந்துள்ள ‘கங்காயாம் கோஷः’ என்ற வாக்கியத்தில் ‘கங்காயாம்’ என்பது ஏழாவது வேற்றுமைச் சொல்லானபடியால் கங்கைக்கும் கோஷத் திற்கும் ஆதாராதேயபாவ ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு கங்கா பிரவாஹத்தில் இடைச்சேரி என்று வாக்கியத்தின் பொருளாகிறது. நீரோட்டமுள்ள நதிரவாஹத்தில் இடைச்சேரி எப்படி இருக்கமுடியும்? ஆகவே இது அஸம்பாவிதம் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாண விருத்தம். பிரவாஹம் கோஷத்திற்கு ஆதாரமாகாது. கோஷம் உதேயமாக (ப்ரவாஹத்தின்மேல் இருப்பதாக) ஆகாது. முழுவதும் விருத்தமாகிறபடியால் பிரவாஹம் என்ற வாச்யார்த்தத்தை விட்டு கங்கா பதத்திற்கு கங்கை நதிக்கரை என்ற அர்த்தம் லக்ஷணையால் கொள்ளப்படுகிறது. நதிக்கரையில் உள்ள பூமியில் இடைச்

சேரி இருக்கலாம். சரை ஆகாரமாகவும் இடைச்சேரி ஆதேமாகவும் ஆகிறது. இப்பொழுது பிரத்யக்ஷ விரோதம் இல்லை. இது ஜஹத் லக்ஷணம். (786)

तथा तत्त्वमसि इत्यत्र चैतन्यैकबलक्षणे ।

विवक्षिते तु वाक्यार्थेऽपरोक्षत्वादिलक्षणः ॥ ७३७ ॥

विरुध्यते भागमात्रो न तु सर्वो विरुध्यते ।

तस्मात् जहल्लक्षणायाः प्रवृत्तिः नात्र युज्यते ॥ ७३८ ॥

ததா தத்த்வமஸி த்யத்ர சைதன்யைகத்வ லக்ஷணே ।
விவக்ஷிதே து வாக்க்யார்த்தே஽பரோக்ஷத்வாதி லக்ஷணம் ॥

விருத்யதே பாகமாத்ரோ நது ஸர்வோ விருத்யதே ।
தஸ்மாத் ஜஹத்லக்ஷணாயா! ப்ரவ்ருத்திர் நாத்ர யுஜ்யதே॥

ததா- அப்படி. தரமஸித்யத்ர தத்த்வமஸி என்ற இடத்தில்,
 चैतन्यैकबलक्षणे-சைதன்யைகத்தின் ஐக்கியரூபமான, वाक्यार्थ-
 வாக்க்யத்தின் அர்த்தமானது, विवक्षिते - சுருத்தாயிருக்கும்
 பொழுது, अपरोक्षत्वादिलक्षणः - அபரோக்ஷத்தன்மை
 முசலானது ரூபமான, भागमात्रः-அர்சம் மட்டும் தான்,
 विरुध्यते - விரோதப்படுகிறது, तु-ஆனால், सर्वो न विरुध्यते-
 எல்லாம் விரோதப்படுகிறதில்லை, तस्मात्-ஆகையால், अत्र-
 இங்கே, जहल्लक्षणायाः - ஜஹத் லக்ஷணையின், प्रवृत्तिः-
 ப்ரவ்ருத்தி, न युज्यते-உசிதமாகாது.

“தத்த்வம் அஸி” (நீ அது) என்கிறவிடத்திலே சைதன்யைக் ஒன்றையொக்கிறதென்பதைக் காட்டக்கூடிய வாக்க்யார்த்தமே தாற்பரியமானால், அபரோக்ஷமாயிருக்கும் தன்மை முதலியவை யாகிற ஒரு பாகம் மாத்ரிதம் விரோதப்படுகிறதே தவிர பூர்வ வாக்யார்த்தமும் விரோதப்படவில்லை. ஆகையால் இங்கு ஜஹத் லக்ஷணையின் ப்ரவ்ருத்தி உசிதமாகாது. (787-788)

वाच्यार्थस्य तु सर्वस्य त्यागे न फलं ईक्ष्यते ।

नालिकेरफलस्येव कठिनत्वधिया नृणाम् ॥ ७३९ ॥

வாச்யார்த்த ஸ்ய து ஸர்வஸ்ய த்யாகே ந பலமீக்ஷயதே ।
நாளிகேர பலஸ்யேவ கடிநக்வதியா ந்ருணம் ॥

நுநா-பனிதர்களுக்கு, க஠ிநர்வஹியா - கடினத்தன்மை
என்ற எண்ணத்தால், நாலிகேரபலஸ்யேவ - தேங்காயைப்
போல, வாச்யஸ்ய து சர்வஸ்ய - வாச்யமான அர்த்தம்
முழுவதையும், த்யாகே - விட்டுவிட்டால், கடின-பலன், ந இக்ஷயதே-
காணப்படவில்லை.

தேங்காயின் மேல் ஒரு (கொட்டாங்கச்சி) கடினமாக
இருக்கிறது என்பதற்காகத் தேங்காயைத் தூர விசி எறித்து
விட்டால் அல்லது தேங்காயின் பலன் கிடைக்குமா?
அதுபோல வாச்யமான அர்த்தம் முழுவதையும் விட்டு
விட்டால் ஒரு பலனுமில்லை. (789)

गङ्गापदं यथा स्वार्थं त्यक्त्वा लक्ष्यते तदम् ।

तत्पदं त्वंपदं वाऽपि त्यक्त्वा स्वार्थं तथाऽखिलम् ॥ ७९० ॥

त्वमर्थं वा तदर्थं वा यदि लक्ष्यति स्वयम् ।

तदा जहल्लक्षणायाः प्रवृत्तिः उपपद्यते ॥ ७९१ ॥

न शङ्कनीयं इत्यर्थैः, ज्ञातार्थे न हि लक्षणा ॥ ७९२ ॥

கங்காபதம் யதா ஸ்வார்த்தம் த்யக்த்வா லக்ஷயதே தடம் ।

தத்பதம் த்வம்பதம் வாபி த்யக்த்வா ஸ்வார்த்தம்

ததா஽கிலம் ॥

த்வமர்த்தம் வா ததர்த்தம் வா யதி லக்ஷயதி ஸ்வயம் ।

ததா ஜஹல்லக்ஷணாயா: ப்ரவ்ருத்திருப்பத்யதே ॥

ந சங்க்நீயமிய்யார்யைர் ஞாதார்த்தே நஹி லக்ஷணை ।

गङ्गापदं-‘கங்கா’ என்ற பதமானது, யதா-அப்படி,
स्वार्थं தனது அர்த்தமான பிரவாஹத்தை, त्यक्त्वा-விட்டு
விட்டு, तदम्-அதையை, लक्ष्यते-குறிக்கிறதோ, तथा-அப்படி,
तत्पदं-‘தத்’ என்ற பதமோ, त्वंपदं वापि-‘த்வம்’ என்ற
பதமோ, स्वार्थं அகிலம்-தனது அர்த்தம் முழுவதையும், त्यक्त्वा-

விட்டு விட்டு, ஸ்ய-தானே, ஸ்யயீ வா-தவம் பதத்திந் அர்க்கத்
தையோ, ஸ்யயீ வா-தத் பதத்தின் அர்த்தத்தையோ, यदि
लक्षयति-குறிக்கிறதெயானால், तदा - அப்பொழுது,
अहङ्गक्षणायाः - ஜஹத்லக்ஷணையின், प्रवृत्तिः - ப்ரவ்ருத்தி,
उपपद्यते-பொருந்துகிறது, इति-என்று, आर्यैः - பெரியவர்
களால், न शङ्कनीयं-சங்கை கொள்ளவேண்டாம், ज्ञातायै-
அறிந்த அர்த்தத்தில், लक्षणा नहि-லக்ஷணை கிடையா
தல்லவா?

“गंगायां घोषः” என்ற இடத்தில் கங்கா பதத்திற்கு
சக்தியாக கிடைக்கும் அர்த்தம் ‘பிரவாஹம்.’ இது ‘இடைச்
சேரி’ என்பதோடு விரோதப்படுவதால் பிரவாஹம் என்ற
அர்த்தம் முழுவதையும் விட்டுவிட்டு ‘கரை’ என்ற அர்த்
தத்தை லக்ஷணையால் குறிக்கிறது. வாச்யார்த்தம் முழுவதை
யும் விட்டுவிட்டு வேறு அர்த்தத்தைக் கூறப்படால் இது
ஜஹத் லக்ஷணை எனப்படும். இதேபோல ‘தத்த்வமஸி’
என்ற இடத்திலும் தத்பத வாச்யார்த்தமான பரோஷைத்வாதி
விசிஷ்ட சைகச்யத்திற்கும், த்வம்பத வாச்யார்த்தமான
அபரோஷைத்வாதி விசிஷ்ட சைகச்யத்திற்கும் விரோதம்
ஏற்படுவதால் வாச்யமான அர்த்தம் முழுவதையும் விட்டு
தத்பதம் த்வம்பதார்த்தத்தையோ, த்வம்பதம் தத்பகார்த்
தத்தையோ குறிக்குமானால் ஜஹத் லக்ஷணை என்றே
சொல்லலாமே என்று சிலர் கேட்கலாம். ஆனால் இது
சரியல்ல. வாச்யமான அர்த்தம் முழுவதையும் விட்டு
விட்டு அந்த வாக்கியத்திலுள்ள பதங்களிலிருந்து சக்தியாக
கிடைக்காத வேறு அர்த்தத்தை அந்நகச் சொல்லுக்கப்
பொருளாகச் சொன்னால்தான் அது ஜஹத்லக்ஷணையாகும்.
கங்கா, கோஷம் இவ் விரண்டிலிருந்தும் கிடைக்காத ‘தீரம்’
என்பதை அதன் பொருளாகக் கூறுவதால் இதை ஜஹத்
லக்ஷணை என்று கூறுகிறோம். ‘தத்த்வமஸி’ என்ற
இடத்தில் தத்பதத்திலிருந்து அதன் அர்த்தமும் த்வம்பதத்
திலிருந்து அதன் அர்த்தமும் சக்தியாலேயே கூறியப்பட்டு
விட்டபடியால் அறிக்க அர்த்தத்திலேயே மறுபடியும் லக்ஷணை
சொல்வது யுக்தமில்லை. (741-வது சுலோகத்தில் ஸ்யயீ வா
ஸ்யயீ வா என்றுபாடம் சரியானது.) (740-742)

तत्पदं त्वपदं वाऽपि श्रूयते च, प्रतीयते ।

तदर्थश्च, कथं तत्र संप्रवर्तेत लक्षणा ॥ ७४३ ॥

தத்பதம் த்வம்பதம் வாபி ச்ருயதே ச ப்ரதீயதே ।
ததர்த்தஸ்ச கதம் தத்ர ஸம்ப்ரவர்த்தேத லக்ஷண ॥

தத்பத-தத் என்ற பதமும், த்வபத-த்வம் என்ற பதமும், ஶ்ருயதே-ச-கேட்கப்படுகிறது, ததர்த்த-அவைகளின் அர்த்தமும், ப்ரதீயதே-அறியப்படுகிறது, தத்-அதில், லக்ஷண-லக்ஷணையானது, கதம் சம்ப்ரவர்த்த-எப்படி பிரவர்த்திக்கும்.

தத்த்வமஸி என்ற வாக்யத்தில் 'தத், த்வம்' என்ற இரண்டு பதங்களும் இருக்கின்றன. இவ்விருண்டு பதங்களிலிருந்தும் சகதியாலேயே அதன் அர்த்தம் நமக்குத் தெரிகிறது. இப்படியிருக்க இங்கு லக்ஷணைக்கு என்ன உபயோகம்? (743)

(அ) இவ்விதமாக ஜஹத் லக்ஷணை ஒத்துவராது என்று காண்பித்து விட்டு, அஜஹத் லக்ஷணையும் சரியாகாது என்று காட்டுகிறது :-

अत्र 'शोभो धावति' इति वाक्यवत् न प्रवर्तते ।

अजहल्लक्षणा वाऽपि सा जहल्लक्षणा यथा ॥ ७४४ ॥

அத்ர சோணோ தாவதீதி வாக்யவத் ந ப்ரவர்த்ததே ।
அஜஹல்லக்ஷண வாபி ஸா ஜஹல்லக்ஷண யதா ॥

அத்ர-இங்கே (தத்த்வமஸி வாக்யத்தில்) சா ஜஹல்க்ஷணா யதா-அந்த ஜஹத் லக்ஷணை எப்படி (ஸம்பவங்ககாதோ அப்படியே), ஶோமோ தாவதி-சிகப்பு ஒடுகிறது, இதி வாக்யவத்-என்ற வாக்யமப்போல, அஜஹல்க்ஷணா வாபி-அஜஹத் லக்ஷணையும் கூட, ந ப்ரவர்த்த-ஸம்பவங்ககாது.

"சிகப்பு ஒடுகிறது" என்கிற வாக்யத்தில் அஜஹத் லக்ஷணை ஏற்படுவதுபோல தத்த்வமஸி வாக்யத்தில் அஜஹத் லக்ஷணையும் ஜஹத் லக்ஷணையைப் போலவே பிரவர்த்திக்காது. (744)

गुणस्य गमनं लोके विरुद्धं द्रव्यमन्तरा ।

अतः तं अपरित्यज्य तद्गुणाश्रयलक्षणः ।

लक्ष्यादिः लक्ष्यते, तत्र लक्षणाऽसौ प्रवर्तते ॥ ७४५ ॥

குணஸ்ய கமநம் லோகே விருத்தம் த்ரவ்யமந்தரா ।

அதஸ்தமபரித்யஜ்ய தத்குணாச்ரய லக்ஷணஃ ।

லக்ஷ்யாதிர் லக்ஷ்யதே தத்ர லக்ஷணாஸௌ ப்ரவர்த்ததே ॥

लोके-உலகில், द्रव्यमन्तरा-திரவ்யமில்லாமல், गुणस्य-குணத்திற்கு, गमनं-செலகை, विरुद्धं-விருத்தமானது, अतः-ஆகையால், तं-அந்த குணத்தை, अपरित्यज्य-விடாமலே, तद्गुणाश्रयलक्षणः-அந்த குணத்தின் ஆசிரய ரூபமான, लक्ष्यादिः-குதிரை முதலானவை, लक्ष्यते-குறிப்பிடப்படுகிறது, तत्र-அங்கு, असौ लक्षणा-அந்த அஜஹத் லக்ஷணை, प्रवर्तते-ப்ரவர்த்திக்கிறது.

திரவ்யமன்னியில் டுணம் மட்டும் போவதென்பது உலகத் திலுள்ள அனுபவத்திற்கு விருத்தம். ஆகையால், அந்தக் குணத்தை விட்டுவிடாமலே, அந்த குணத்திற்கு ஆசிரயமாகி யிருக்கும் தன்மையுள்ள குதிரை முதலான திரவ்யம் குறிப்பிடப்படுகிறது. அங்கே இந்த அஜஹத் லக்ஷணை பிரவிருத்திக்கும்.

वाक्ये तच्चमसि इत्यत्र ब्रह्मात्मैकत्वबोधके ।

परोक्षत्वापरोक्षत्वादिविशिष्टचितोः द्वयोः ॥ ७४६ ॥

एकत्वरूपवाक्यार्थो विरुद्धांशविवर्जनात् ।

न सिध्यति यतः तस्मात् नाजहल्लक्षणा मता ॥ ७४७ ॥

வாக்யே தத்த்வமஸீத்யத்ர ப்ரஹ்மாத்த்வைகத்வ

போதகே ।

பரோக்ஷத்வாபரோக்ஷத்வாதி விசிஷ்ட சிதோர் த்வயோஃ ॥

ஏகத்வரூப வாக்யார்த்தோ விருத்தாம்சாவிவர்த்தனத் ।

ந ஸித்யதி யதஸ்தஸ்மாத் நாஜஹல்லக்ஷண மதா ॥

ब्रह्मात्मैक्यबोधके-ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் அபேதத்தை போதிக்கிற तत्त्वमसीति-தத்வமஸி என்ற, अक्षवाक्ये-இந்த வாக்யத்தில், यतः-எதனால், द्वयोः-இரண்டு, परोक्षत्वापरोक्षत्वादि-பரோக்ஷத்வம் அபரோக்ஷத்வம் முதலியவை களுடன், विशिष्टचितो:-கூடியசைதன்யங்களுக்கு- विरुद्धांशविवर्जनात्-விருத்தமான அம்சங்களை விடாவிட்டால், एकत्वरूपवाक्यार्थः-அபேத ரூபமான வாக்யார்த்தம், न सिध्यति-எதித்திக்கிறதில்லையோ, तस्मात्-அதனால், अजहल्लक्षणा-அஜஹத்லக்ஷணையானது, न मता-ஒப்புக்கொள்ளப்பட வில்லை.

பிரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்குமுள்ள ஒன்றுயிருக்கும் தன்மையை போதிக்கிற “தத்வம் அஸி” (நீ அது) என்கிற இந்த வாக்யத்தில், பரோக்ஷத் தன்மை அபரோக்ஷத் தன்மை முதலானவை களுடன் கூடியுள்ள இரண்டு சைதன்யங்களுக்கும், விரோதமான அம்சங்களை விடா விட்டால், ஒன்றுயிருக்கும் தன்மையைக் காட்டும் வாக்யார்த்தம் எதித்திக்கமுடியாது என்ற காரணத்தினால் அஜஹத் லக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. (746-747)

तत्पदं त्वंपदं चापि स्वकीयार्थविरोधिनम् ।

अंशं सम्यक् परित्यज्य स्वाविरुद्धांशसंयुतम् ॥ ७४८ ॥

त्वमर्थं वा तदर्थं वा सम्यक् लक्षयतः स्वयम् ।

भागलक्षण्या साध्यं किं अस्तीति न शङ्क्यताम् ॥ ७४९ ॥

தத்பதம் த்வம்பதம் சாபி ஸ்வகீயார்த்த விரோதின்ம் ।

அம்சம் ஸம்யக் பரித்யஜ்ய ஸ்வாவிருத்தாம்ச ஸம்யுதம் ॥

த்வமர்த்தம் வா ததர்த்தம் வா ஸம்யக் லக்ஷயத: ஸ்வயம் ।

பாகலக்ஷணயா ஸாத்யம் கிம்ஸ்தீதி ந சங்க்யதாம் ॥

तत्पदं-தத் என்ற பதமும், त्वंपदं चापि-த்வம் என்ற பதமும், स्वकीयार्थविरोधिनं-தன்னுடையதான அர்த்தத்தில் விரோதமுள்ள, अंशं-அம்சத்தை, सम्यक्-நக்கு, परित्यज्य-

விட்டு விட்டு, **स्वाविहङ्गशस्युत्**-சன்னுடைய விரோத மில்லாத அம்சத்துடன் கூடிய, **स्वयं वा**-தவம்பதார்த்தத் தையோ, **तद्यै वा**-தத்பதார்த்தத்தையோ, **स्वयं**-தான் **सम्यक्**-நன்றாக, **लक्ष्यतः**-குறிப்பிடுகின்றன. (ஆகவே), **भागलक्षणया**-பாகலக்ஷணையால், **साध्यं**-ஸாதிக்கத்தக்கது, **किमस्तीति**-தன்ன இருக்கிறது என்று, **न शङ्कतां**-சந்தேஹப் படவேண்டாம்.

தத்பதத்திற்கு பரோக்ஷ சைதன்யம் என்று அர்த்தம். இதை த்வம் பதார்த்தமான அபரோக்ஷசைதன்யத்துடன் சேர்க்கும் பொழுது தத்பதார்த்தத்தில் பரோக்ஷம் என்ற அம்சம் விரோதப்படுகிறது ஆகையால் விருத்தமான பரோக்ஷாட்சத்தை விட்டுவிட்டு விரோதமில்லாத சைதன்யாட்சத்தை மட்டும் விடாமல் வைத்துக்கொண்டு தத்பதமானது லக்ஷணையால் த்வம் பதார்த்தமான கிஞ்சிதஜ்ஞத்வாதி விசிஷ்ட சைதன்யத்தைக் குறிக்கிறது அல்லது த்வம் பதார்த்தமான அபரோக்ஷ சைதன்யம் என்பதில் அபரோக்ஷம் என்ற அம்சமானது தத்பதார்த்தமான பரோக்ஷாட்சத்துடன் விரோதப்படுவதால் அபரோக்ஷாட்சத்தை விட்டு விட்டு விரோதப்படாத சைதன்யாட்சத்தை மட்டும் விடாமல் வைத்துக்கொண்டு த்வம்பதமானது தத்பதார்த்தமான ஸர்வக்ருத்வாதிவிசிஷ்ட சைதன்யத்தை லக்ஷணையால் குறிக்கிறது. இவ்வாறு சொன்னோமானால் தனது அர்த்தத்தில் ஒரு அம்சத்தை விட்டாலும் ஒரு அம்சத்தை விடாமல் வேறு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதால் அஜஹத் லக்ஷணை என்றே சொல்லி விட்டலாமே! எதற்காக பாகலக்ஷணையை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

(748-749)

अविरुद्धं पदार्थान्तरांशं स्वांशं च तत् कथम् ।

एकं पदं लक्षणया संलक्षयितुमर्हति ॥ ७५० ॥

அவிருத்தம் பதார்த்தாந்தராம்சம் ஸ்வாம்சம் ச தத் கதம்|
ஏகம் பதம் லக்ஷணயா ஸம்லக்ஷயிதுமர்ஹதி ॥

एकं पदं-ஒரு பதமானது, अविरुद्धं-விரோதப்படாத,
पदार्थान्तरांशं-வேறு பதத்தின் பொருளின் அம்சத்தையும்,

शंशं च तत्-அந்த தனது பொருளின் அம்சத்தையும்,
 लक्षणया- லக்ஷணையால், संलक्षयितु- குறிப்பிடுவதற்கு,
 कथं भवति-எப்படி தகுதியுள்ளதாகும்?

ஒரே பதமானது தனக்கு விரோதமில்லாததான வேறு
 பதார்த்தத்தின் அம்சத்தையும் தன்னுடைய அம்சத்தையும்
 இரண்டையும் லக்ஷணையால் எப்படி குறிப்பிட முடியும்?

पदान्तरेण सिद्धायां पदार्थप्रमितौ स्वतः ।

तदर्थप्रत्ययापेक्षा पुनर्लक्षणया कुतः ॥ ७५१ ॥

பதாந்தரேண ஸித்தாயாம் பதார்த்த ப்ரமிதௌ ஸ்வத: |
 ததர்த்த ப்ரத்யயாபேக்ஷா புநர் லக்ஷணயா குத: ||

பதாந்தரேண-வேறு பதத்தால், स्वतः-தானாகவே, पदार्थ-
 प्रमितौ-பதார்த்தத்தின் ஞானம், सिद्धायां-கிடைத்திருக்கும்
 பொழுது, पुनः-மறுபடியும், लक्षणया-லக்ஷணையால், तदर्थ-
 प्रत्ययापेक्षा-அந்த அர்த்தஞானத்தின் அபேக்ஷை कुतः-
 எதற்காக?

வேறு பதத்தினாலேயே பதத்தின் அர்த்தக்ஞானம்
 தானாகவே ஏற்பட்டுவிட்டால் மறுபடியும் லக்ஷணையினால்
 அந்த அர்த்தஞானத்தின் அபேக்ஷை எதற்காக? (751)

(அ) தத் த்வம் அஸி என்ற வாக்யத்திற்கு அர்த்தம்
 செய்யும்போது மேலே கண்ட ரீதியாய் ஜஹத் லக்ஷணையும்
 பொருந்தாது அஜஹத் லக்ஷணையும் பொருந்தாது என்று
 ஏற்படுவதினால், இரண்டும் கலந்த ஜஹக்-அஜஹத்
 லக்ஷணையாகிய பாக லக்ஷணதான் அங்கீகரிக்கப்பட
 வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தி, அது எப்படிப்பொருந்துகிற
 தென்பதைக் காட்டுகிறார்:—

तस्मात् तत्त्वमसि इत्यत्र लक्षणा भागलक्षणा ।

वाक्यार्थस्य त्वखण्डैकसत्तासिद्धये मता ॥ ७५२ ॥

தஸ்மாத் தத் த்வமஸீத்யத்ர லக்ஷண பாகலக்ஷண |
 வாക്யார்த்தஸ்ய த்வகண்டைக ரஸதா ஸித்தயே மதா ||

தஸ்யத்-ஆகையால், தர்வசித்ய தத்த்வம்ஸி என்ற இடத்தில், வாக்யாஸ்ய-வாக்யார்த்தத்திற்கு, அக்ஷரேகரஸதா-சிட்யே-பிரிவற்ற ஒரே ஸ்வரூபமாக இருக்கும் தன்மை கிடைப்பதற்காக, பாகலக்ஷண-பாகலக்ஷணை என்ற, லக்ஷண-லக்ஷணை, மதா-ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையினால், “தத்த்வம் அஸி” என்ற இடத்தில் வாக்யார்த்தத்திற்கு அகண்டமாய் ஏகரஸமயிருக்கும் தன்மை ஏற்படவேண்டியதற்காக, பாகலக்ஷணை என்ற லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்படுகிறது (752)

भागं विरुद्धं संत्यज्य अविरोधो लक्ष्यते यथा ।

सा भागलक्षणा इत्याहुः लक्षणज्ञा विचक्षणाः ॥ ७५३ ॥

பாகம் விருத்தம் வந்த்யஜ்யாவிரோதோ லக்ஷ்யதே யதா ।
ஸா பாகலக்ஷணை இत्याஹு: லக்ஷணக்ஞா விசக்ஷணை: ॥

விருद्धं भागं-விரோதப்படும் ஆம்சத்தை, संत्यज्य-விட்டு விட்டு, अविरोध:-விரோதமில்லாத தன்மை. यथा-எதனால், लक्ष्यते-குறிக்கப்படுகிறதோ, सा-அது, भागलक्षणा-பாகலக்ஷணை, इति-என்று, लक्षणज्ञा:-லக்ஷணமறித்த, विचक्षणा:-விதவான்கள், आहु:-சொல்கிறார்கள்.

விருத்தமான பாகத்தை விட்டுவிட்டு, விரோதமில்லாத தன்மை எதனால் குறிக்கப்படுகிறதோ. அது பாக லக்ஷணை என்று லக்ஷணமறித்த அறிவாளிகள் சொல்கிறார்கள். (753)

सोऽयं देवदत्तः इति वाक्यं वाक्यार्थ एव वा ।

देवदत्तैक्यरूपस्ववाक्यार्थानवबोधकम् ॥ ७५४ ॥

देशकालादिवैशिष्ट्यं विरुद्धां निरस्य च ।

अविरुद्धं देवदत्तदेहमात्रं स्वलक्षणम् ॥ ७५५ ॥

भागलक्षणा सम्यक् लक्ष्यत्यनया यथा ।

ஸோயம் தேவதத்த இதி வாக்க்யம் வாக்க்யார்த்த ஏவ வா ।
தேவதத்தைக்ய ரூப ஸ்வ வாக்க்யார்த்தாநவ போதகம் ॥

தேச காலாதி வைசிஷ்ட்யம் விருத்தாம்சம் நிரஸ்ய ச ।
அவிருத்தம் தேவதத்த தேஹமாத்ரம் ஸ்வலக்ஷணம் ॥

பாகலக்ஷணயா ஸம்யக் லக்ஷயத்யநயா யதா ।

ஸோய் தேவத:-அவன் இந்த தேவதத்தன், इति वाक्य-
என்ற வாக்க்யமோ, वाक्यार्थ एव वा-வாக்க்யத்தின் அர்த்தம்
மட்டுமோ, देवदत्तैक्यरूप-தேவதத்தன் ஒருவன் என்னும்,
स्वाक्यार्थनिवबोधक-தனது வாக்க்யார்த்தத்தை போதிக்காத,
विरुद्धांश-விரோதப்படும் அம்சமான, देशकालादि वैशिष्ट्य-
தேசம், காலம் முதலியவற்றுடன் கூடியிருக்கும் தன்மையை,
निरस्य-நீக்கிவிட்டு, अविरुद्ध-விரோதப்படாத, स्वलक्षण-தன்
ஸ்வரூபமான, देवदत्तदेहमात्र-தேவதத்தனது தேஹத்தை
மட்டும், अनया-இந்த, भागलक्षणया-பாக லக்ஷணையால், यथा-
எப்படி, सम्यक्-நன்றாக, लक्षयति-குறிக்கிறதோ.

“அவன் இந்த தேவதத்தன்” என்கிற வாக்கியமோ,
அந்த வாக்க்யத்தின் வாக்க்யார்த்தம் மட்டுமோ, ஒரே தேவ
தத்தன் என்ற தனது வாக்க்யத்தின் தாற்பர்யத்தைக் காட்டாத
விருத்தமான அம்சமாயிய தேசம் காலம் முதலியவற்றுடன்
கூடியிருக்கும் தன்மை என்பதை விலக்கிவிட்டு விரோதம்
இல்லாமலிருக்கிற தனது தாற்பர்யமான தேவதத்தனுடைய
சீரம் என்பதை மட்டும் இந்த பாகலக்ஷணையால் தன்னை
குறிப்பிடப்படுகிறது எப்படியோ, (754 755)

तथा तत्त्वमसि इत्यत्र वाक्यं वाक्यार्थ एव वा ॥ ७५६ ॥

परोक्षत्वापरोक्षत्वादिविशिष्टचित्तोः द्वयोः ।

एकत्वरूपवाक्यार्थविरुद्धांश उपस्थितम् ॥ ७५७ ॥

परोक्षत्वापरोक्षत्वसर्वज्ञत्वादिलक्षणम् ।

बुद्ध्यादिस्थूलपर्यन्तं आविद्यकं अनात्मकम् ॥ ७५८ ॥

परित्यज्याविरुद्धांशं शुद्धचैतन्यलक्षणम् ।

वस्तु कैवलसन्मात्रं निर्विकल्पं निरञ्जनम् ॥ ७५९ ॥

लक्ष्यत्यनया सम्यक् भागलक्षणया ततः ।

ததா தத்வமஸீத்யத்ர வாக்யம் வாக்யார்த்த ஏவ வா ॥

பரோக்ஷத்வாபரோக்ஷத்வாதி விசிஷ்ட சிதோர் த்வயோ: ।

ஏகத்வரூப வாக்யார்த்த விருத்தாப்சமுபஸ்திதம் ॥

பரோக்ஷத்வாபரோக்ஷத்வ ஸர்வக்ருத்வாதி லக்ஷணம் ।

புத்த்யாதி ஸ்தூல பர்யந்தமாவித்யகமநாத்மகம் ॥

பரித்யஜ்யாவிருத்தாம்சம் சுத்த சைதன்ய லக்ஷணம் ।

வஸ்து கேவல ஸன்மாத்த்ரம் நிர்விகல்பம் நிரஞ்ஜனம் ॥

லக்ஷ்யத்யநயா ஸம்யக் பாகலக்ஷணயா தத: ।

तथा- அப்படி, तत्त्वमसीत्यत्र-தத்த்வமஸி என்ற இடத்தில்
वाक्यं-வாக்யமீமா, वाक्यार्थ एव वा-வாக்யார்த்தம் மட்டுமோ,
परोक्षत्वापरोक्षत्वादिविशिष्टचितो: द्वयो: - பரோக்ஷத்தன்மை
அபரோக்ஷத்தன்மை முதலியவைகளுடன் கூடிய
சைதன்யம் இணைபிறக்கும், एकत्वरूपवाक्यार्थं ஒன்றாயிருக்கும்
தன்மைரூபமான வாக்யார்த்தத்திற்கு, विरुद्धांशं-விரோதப்படும்
அம்சமாக, उरस्थितं-அறிந்த, परोक्षत्वापरोक्षत्वसर्वज्ञत्वादिलक्षण-
பரோக்ஷத்தன்மை, अपरोक्षत्वाத்தன்மை, ஸர்வக்ருத்
தன்மை முதலிய ஸ்மரூபத்தையும், बुद्ध्याविस्थूलपयन्तं-புத்தி
முதல் ஸ்தூலம் வரையுள்ள, आविर्भाव-அவிய்யயால்
ஏற்பட்ட, अनात्म-ஆத்மாவல்லாததையும், परित्यज्य-விட்டு
விட்டு, अविरुद्धांशं-விரோதப்படாத அம்சமான, कैवलसन्मात्रं-
தனித்த ஸத்ஸ்மரூபமாக மட்டுமிருப்பதும், निर्विकल्पं-
விகல்பமற்றதும், निरञ्जनं-தேவமற்றதும், शुद्धचैतन्यलक्षण-
சுத்த சைதன்ய ரூபமான, वस्तु-வஸ்துவை, अनया भाग-
லக்ஷணயா-இந்த பாகலக்ஷணயால், सम्यक्-நன்றாக, लक्ष्यति-
குறிப்பிடுகிறது.

அதேமாதிரி “தத்த்வம் ஐஸி” என்பதில் வாக்ஷியமோ, வாக்யத்தின் வாச்ச்யாத்தம் மட்டுமோ, பரோக்ஷமாயிருக்கும் தன்மை அபரோக்ஷமாயிருக்கும் தன்மை முதலானதுகளோடு கூடியிருக்கிற இரண்டு சைதன்யங்களுக்கும் ஐக்கியமென்ற வாக்யத்தின் தாத்பர்யத்திற்கு விருத்தமான அம்சமாக அறிந்த பரோக்ஷத் தன்மை அபரோக்ஷத் தன்மை ஸர்வஞத் தன்மை முதலான லக்ஷணத்தையும், அனந்த்யையினால் ஏற்பட்ட ஆத்மாவல்லாததான புத்தி முதல் ஸ்தூல தேஹம் வரை உள்ளதையும் விலக்கிவிட்டு, விரோதப்படாத அம்சமான சுத்தசைதன்யத்தை லக்ஷணமாயுடையதும் தனித்து ஸத்தாக மாத்திரம் இருப்பதும், விகல்பமற்றதும் அபுக்கற்றுதுமான வஸ்துவை இந்த பாக லக்ஷணையினால் நன்கு குறிக்கிறது.

सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं सच्चिदानन्दं अद्वयम् ॥ ७६० ॥

निर्विशेषं निराभासं अतादृशं अनीदृशम् ।

अनिर्देश्यं अनाद्यन्तं अनन्तं शान्तं अच्युतम् ।

अप्रतर्क्यं अविज्ञेयं निर्गुणं ब्रह्म शिष्यते ॥ ७६१ ॥

ஸ்ர்வோபாதி விநிர்முத்தம் ஸச்சிதானந்தமத்வயம் ॥

நிர்விசேஷம் நிராபாஸமதாத்ருச மநீத்ருசம் ।

அநிர்தேச்யமநாத்யந்தமநந்தம் சாந்தமச்யுதம் ॥

அப்ரதர்க்யமவிக்க்ரோயம் நிர்குணம் ப்ரஹ்ம சிஷ்யதே ॥

தத:- ஆகையால், सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं-எல்லா உபாதிகளிலிருந்தும் விடுபட்டதும், सच्चिदानन्दं-ஸத்-சித்-ஆனந்த ஸ்வரூபமானதும், अद्वयं-இரண்டற்றதும், निर्विशेषं-விசேஷமற்றதும், निराभासं-வேறு தோற்றமில்லாததும், अतादृशं-அவ்விதமில்லாததும், अनीदृशं-இவ்விதமில்லாததும், अनिर्देश्यं - குறிப்பிட முடியாததும், अनाद्यन्तं - ஆதியந்தமற்றதும், अनन्तं - எல்லையற்றதும், शान्तं - சாந்தமானதும், अच्युतं - நமுவாததும், अप्रतर्क्यं - ஊஹிக்க முடியாததும்,

அவிஜேய-அறிய முடியாததுமான, निर्गुणं ब्रह्म-குணங்களற்ற
ப்ரஹ்மம், शिष्यते-மிஞ்சி நிற்கிறது.

ஆகையால் எல்லா உபாதிகளிலிருந்தும் நஞ்ஞ விடுபட்ட
தாயும், ஸத்தாயும் சித்தாயும் ஆனத்தமாயுமிருப்பதாயும்,
இரண்டற்றதாயும், எவ்வித தனித்தன்மையைக் காட்டக்
கூடிய விசேஷமற்றதாயும், பிரதிபிம்பமில்லாததாயும்,
அவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததாயும், இவ்விதமென்று
சொல்லமுடியாததாயும், சுறிப்பிட்டுக் காட்டமுடியாததாயும்,
ஆதியும் அத்தமும் இல்லாததாயும், எவ்வித எல்லையுமற்ற
தாயும், சாத்தமாயும், நமுவாததாயும், ஊறிக்கமுடியாத
தாயும், அறியமுடியாததாயும், குணமற்றதாயும் இருக்கும்
ப்ரஹ்மம் மிஞ்சுகிறது. (760-761)

उपाधिवैशिष्ट्यकृतो विरोधः

ब्रह्मात्मनोः एकतयाऽधिगत्याम् ।

उपाधिवैशिष्ट्य उदयमाने

न कश्चिदप्यस्ति विरोध एतयोः ॥ ७६२ ॥

உபாதி வைசிஷ்ட்ய க்ருதோ விரோதோ

ப்ரஹ்மாத்மனோ ரேகதயா஽திகத்யாம் ।

உபாதிவைசிஷ்ட்ய உதஸ்யமானே

ந கஸ்சித்ப்யஸ்தி விரோத ஏதயோ: ॥

ब्रह्मात्मनो:-ப்ரஹ்மம் ஆத்மா இவ்விரண்டையும், एकतया-
ஒன்றாக, अधिगत्या-அறிவதில், विरोध:-விரோதம், उपाधि-
शिष्ट्यकृत:-உபாதிகளின் சேர்க்கையால் ஏற்பட்டது,
(ஆகவே) उपाधिवैशिष्ट्ये-உபாதிகளின் சேர்க்கை, उदय-
माने-நீக்கப்படும்பொழுது, एतयो:-இவ்விரண்டிற்கும், विरोध:-
விரோதம், कश्चिदपि-ஒன்றும், नास्ति-இல்லை.

ப்ரஹ்மத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒரே வஸ்துவாக அறிய
வேண்டிய விஷயத்தில் விரோதமானது உபாதிகளுடன்
சேர்க்கையால் ஏற்பட்டது. இந்த உபாதிகளின்
சேர்க்கையை நீக்கிவிட்டோமானால் இவ்விரண்டிற்கும்
விரோதம் ஒன்றுமில்லை.

[இவ் சிதமாக மஹாவாக்யத்தில் பிரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையானது, அவ்விருவர்களுக்கும் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும் விருத்தமான அம்சங்களை விலக்கிவிட்டு, விருத்தமில்லாத சைதன்யத்தை மட்டும் குறிக்கும்படி பாக லக்ஷண என்ற முறைப்படி அந்தம் செய்தால் கிடைக்கிறது என்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் நிர்வசனம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு தெளிவாய் எழுதியிருந்தபோதிலும், அதே விஷயத்தை வேறு பாஷையில் எடுத்துச்சொல்வது மிகவும் சிரமம். ஆகையால் வாசகர்கள் மிகவும் கவனமாயிருந்து மனதைச் செலுத்தினால் தான் நன்கு விஷயம் அர்த்தமாகும் என்பதை ரூபகப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது]

(762)

(அ) பிரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் உள்ள ஐக்கியத்தை உடனே தெரிந்துகொள்ளவிடாமல் அவர்களுக்கும் விருத்தமான அம்சங்கள் தோன்றுவதற்கு என்ன காரணம் என்று விசாரித்தால், பிராந்தியைத் தவிர வேறு காரணம் கிடையாது என்பதை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் தெளிவுபடுத்தி, அந்தப் பிராந்தியை நிரூபித்திருக்கிறதென்பதே வேண்டியதே நம் கடமை என்பதை மேலால் வற்புறுத்துகிறார் :-

तयोः उपाधिश्च विशिष्टता च

तद्धर्मभावत्वं च विलक्षणत्वम् ।

भ्रान्त्या कृतं सर्वं इदं मृषैव

स्वमार्थवत् जायति नैव सत्यम् ॥ ७६३ ॥

தயோருபாதிச்ச விசிஷ்டதா ச

தத்தர்மபாக்த்வம் ச விலக்ஷணத்வம் ।

ப்ராந்த்யா க்ருதம் ஸர்வமிதம் ம்ருஷைவ

ஸ்வப்ந:ர்த்தவத் ஜாக்ரதி ரைவ ஸத்யம் ॥

தயோ:-அந்த ஈசுவரன் ஜீவன் இவர்களின், உபாதிஷ்-உபாதியும், விசிஷ்டதா ச-உபாதிகளுடன் சேர்ந்திருக்கும் தன்மையும், தद्धर्मभावत्वं च-அதன் தர்மங்களைப்படைவதும், विलक्षणत्वम्-ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமாயிருக்கும் தன்மை

யும், एवं सर्व-இது எல்லாம், आत्मा कृत-பிராந்தியால் ஏற்பட்டது. जायति - விழிப்பில், स्वार्थवत्-ஸ்வப்னப் பொருள்போல், मृषैव-பொய்தான், नैव सत्य-உண்மையே யில்லை.

சசுவரன் ஜீவன் இவ்விருவருடைய உபாதியும், அதனுடன் சேர்த்திருப்பதும், அந்த உபாதியின் தர்மங்களையடைத்திருப்பதும், வெவ்வேறுகத் தோன்றுவதும் ஆகிய இவை எல்லாம் பிராந்தியினாலேயே ஏற்பட்டது. ஸ்வப்னத்தில் உள்ள பதார்த்தங்கள் ஜாக்ரத் காலத்தில் எப்படியோ, அப்படியே இவை எல்லாம் பொய்தான், ஸத்யமேயில்லை. (768)

निद्रासुत शरीरधर्म सुखदुःखादिप्रपञ्चोऽपि वा

जीवेशादिभिदाऽपि वा न च ऋतं कर्तुं क्वचित् शक्यते ।

मायाकल्पितदेशकालजगदीशादिभ्रमः तादृशः

को भेदोऽस्त्यनयोः द्वयोस्तु कतमः सत्योऽन्यतः को भवेत् ॥

நித்ரா ஸூத சரீர தர்ம ஸுகதுக்காதி ப்ரபஞ்சோபி வா ஜீவேசாதி பிதாபி வா ந ச ருதம் கர்த்தும்

கவசித் சக்யதே ।

மாயா கல்பித தேச கால ஜகதீசாதி ப்ரமஸ் தாத்ருச:

கோ பேதோதஸ்த்யநயோர் த்வயோஸது

கதம: ஸத்யோதந்யத: கோ பவேத் ॥

निद्रासुत-தூக்கத்தால் உண்டான, शरीर-சரீரம், धर्म- (அதன்) தர்மம், सुखदुःखादि-ஸுகம், துக்கம் முதலான, प्रपञ्चोपि वा-பிரபஞ்சமோ, जीवेशादिभिदापि वा-ஜீவன், ससु-முதனிய வேற்றுமையோ (இதை) ऋतं कर्तुं-உண்மையாகச் செய்வதற்கு, क्वचित्-ஒரு இடத்திலும், न च शक्यते - முடியாது. मायाकल्पित - மாயையால் ஏற்பட்ட, देशकाल-தேசம், காலம், जगदीशादिभ्रमः-பிரபஞ்சம், ससु-முதலான ப்ரமமும், तादृश:-அப்பேற்பட்டதுதான். अनयो:-தூவ்யிரண்டுக்கு, को भेद:-எனன வேற்றுமை, अस्ति-இருக்கிறது? द्वयोस्तु-இரண்டில், कतमः सत्य:-எது உண்மை

காணப்படுவதில்லை. அதிலேயே ஸ்வப்பனம் எப்படி பொய்யோ அது போலவே, ஸ்ழிப்பும் பொய்தான். (785)

अविद्याकायंतः तुल्यौ द्वावपि स्वप्नागरी ।

दृष्टृदर्शनदृश्यादिकल्पना उभयतः समा ॥ ७६६ ॥

அவித்யா கார்யதஸ் துல்யௌ த்வாவபி ஸ்வப்ந ஜாகரௌ ।

த்ரஷ்ட்ரு தர்சந த்ருச்யாதீ கல்பநோபயத: ஸமா ॥

अविद्याकायंतः-அவித்யையின் கார்யமானதால், स्वप्नागरी द्वावपि-கனவு, ஸ்ழிப்பு இரண்டும், तुल्यौ-ஸமமானதுதான். दृष्टृदर्शनदृश्यादिकल्पना-பார்க்கிறவன், பார்வை, பார்க்கப்படும் வஸ்து முதலான கல்பனையும், उभयतः-இரண்டு இடங்களிலும், समा-ஸமமாகத்தான் உள்ளது.

ஸ்வப்பனம் ஸ்ழிப்பு இரண்டுமே அவித்யையின் கார்யமாயிருப்பதால் ஒன்றுக்கொன்று ஸமானம். இரண்டிடத்திலும் பார்க்கிறவன், பார்வை, பார்க்கப்படும் வஸ்து, முதலானதுகளை கல்பனை செய்வதும் ஒரேமாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது. (786)

अभाव उभयोः सुप्तौ सर्वैरप्यनुभूयते ।

न कश्चित् अनयोः भेदः तस्मात् मिथ्यात्वं अर्हतः ॥ ७६७ ॥

அபாவ உபயோ: ஸுப்தௌ ஸர்வைரப்யநுபூயதே ।

ந கஸ்சிதநயோர் பேதஸ் தஸ்மான் மித்யாத்வமர்ஹத: ॥

सुप्तौ-கல்ல தூக்கத்தில், उभयोः अभावः-ஸ்வப்பனம், ஜாகரம் இவ்விரண்டும் - இல்லாமலிருப்பது, सर्वैरपि - எல்லோராலும், अनुभूयते-அநுபவிக்கப்படுகிறது. अनयोः-இவ்விரண்டிற்கும், भेदः कश्चित्-வேற்றுமை ஒன்றும், न-இல்லை. तस्मात्-ஆகையால், मिथ्यात्वं अर्हतः-(இரண்டும்) பொய்த்தன்மையுள்ளவை.

ஸு-ஷுப்தியில் ஸ்வப்பனம், ஜாகரம் இரண்டும் இல்லாமலிருப்பது எல்லோராலும் அநுபவிக்கப்படுகிறது. ஆகவே

திவ்விரண்டிற்கும் எவ்வித பேதமும் இல்லை. ஆகையால் இரண்டும் பொய் என்பதுதான் நிபாயமாகும். (767)

आन्या ब्रह्मणि भेदोऽयं सजातीयादिलक्षणः ।

कालत्रयेऽपि हे विद्वन् वस्तुतो नैव कश्चन ॥ ७६८ ॥

ப்ராந்த்யா ப்ரஹ்மணி பேதோதயம் ஸஜாதீயாதி

லக்ஷண: ।

காலத்ரையேபி ஹே வித்வன் வஸ்துதோ நைவ கஸ்சந ॥

சஜாதீயாदिलक्षणः-ஸஜாதீயம் முதலியவை ரூபமான, अयं भेदः-இந்த பேதம், आन्या-பிராமத்தால், ब्रह्मणि-பிரம்மத்தில் (தோன்றுகிறது.) हे विद्वन् - அறிவுள்ளவனே ! कालत्रयेऽपि-முக்காலத்திலும், वस्तुतः-வாஸ்தவமாக, नैव कश्चन-பேதம் ஒன்றும் கிடையாது.

ஸஜாதீயம் ஸஜாதீயம், ஸ்வகதம் முதலான இந்த பேதம் பிரம்மத்தில் பிராந்தியினால் தோன்றுகிறது வாஸ்தவத்தில் முக்காலத்திலும் ஒருவித பேதமும் கிடையவே கிடையாது

“यत् नान्यत् पश्यति” इति श्रुतिः द्वैतं निषेधति ।

कल्पितस्य भ्रमात् भूमि मिथ्यात्वावगमाय तत् ॥ ७६९ ॥

யதந்நான்யத் பச்யதீதி ச்ருதிர் த்வைதம்

கல்பிதஸ்ய ப்ரமாத் பூர்ணி மித்யாத்வாவகமாய தத் ॥

भूमि-எல்லாவற்றையும்கூட மிகப்பெரிந்தான பிரஹ்மத்தில், भ्रमात्-பிராந்தியால், कल्पितस्य-ஆரோபிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தின், मिथ्यात्वावगमाय-பொய்த்தன்மையை அறிந்துகொள்வதற்காக, श्रुतिः - உபநிஷத், यत् - எந்த ஸ்வரூபத்தில், अन्यत्-வேறு வஸ்துவை, न पश्यति-பார்க்கிற தில்லையோ, इति-என்று, तत् द्वैतं-அந்த த்வைதத்தை, निषेधति-மறுக்கிறது

பூமாவாய் (பெரிதாய்) இருக்கும் பிரஹ்மத்தினிடத்தில் பிரமத்தினால் கல்பிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தின் பொய்த்தன்

மையை அறிவதற்காகத்தான் வேதமானது (சாத்தோக்ய உபநிஷத் 7-24-1.) “எந்த ஸ்வரூபத்தில் வேறென்றையும் பார்க்கிறதில்லையோ” என்று இரண்டாயிருக்கும் தன்மையை மறுக்கிறது. (769)

यतस्ततो ब्रह्म सदाऽद्वितीयं
विकल्पशून्यं निरुपाधि निर्मलम् ।
निरन्तरानन्दघनं निरीहं
निरास्पदं केवलं एकमेव ॥ ७७० ॥

யதஸ் ததோ ப்ரஹ்ம ஸதாஃத்விதீயம்
விகல்ப சூன்யம் நிருபாதி நிர்மலம் ।
நிரந்தராந்தகனம் நிரீஹம்
நிராஸ்பதம் கேவலமேகமேவ ॥

யதஸ்தத: - இவ்வாறு மறுக்கப்பட்டிருப்பதால், **ब्रह्म** - பிரஹ்மம், **सदा**-அப்பொழுதும், **अद्वितीयं**-இரண்டாவது வரதுவற்றது, **विकल्पशून्यं**-கல்பனைகள் இல்லாதது, **निरुपाधि**-உபாதிகளற்றது, **निर्मलं**-தேஷமற்றது, **निरन्तरानन्दघनं**-திடெவெளியில்லாமல் ஆனந்தகட்டியாக இருப்பது, **निरीहं**-சேஷடைகளற்றது, **निरास्पदं**-ஆதாரமற்றது, **केवलं**-தனித்து, **एकमेव**-ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

இவ்விதம் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற காரணத்தினால், பிரஹ்மமானது எப்பொழுதும் இரண்டாவதற்றது, பலனை கல்பனையில்லாதது, உபாதியற்றது, தேஷமற்றது, திடெவெளியில்லாமல் ஆனந்தகனமாயிருப்பது, எவ்வித சேஷடையும் இல்லாதது, ஆதாரமற்றது, தனித்திருப்பது, ஒன்றாகவே இருப்பது. (770)

नैवात्र काचन मिदा न गुणप्रतीतिः

नो वाक्प्रवृत्तिरपि वा न मनःप्रवृत्तिः ।

यत् केवलं परमशान्तं अनन्तं आद्यं

आनन्दमात्रं अवभाति सत् अद्वितीयम् ॥ ७७१ ॥

நைவாஸ்தி காசந பிதா ந குணப்ரதீதிர்
 நோ வாக் ப்ரவ்ருத்திரபி வா ந மந:ப்ரவ்ருத்தி: |
 யத் கேவலம் பரம சாந்தமநந்தமாத்யம்
 ஆநந்தமாத்ரமவபாது ஸதத்விதீயம் ||

யத்-எது, கேவல் -தனித்ததாயும், பரமசான்த் - மிகவும்
 சாந்தமாயும், அநந்த்-எகலையற்றதாயும், அஹ்-முதலில் உள்ள
 தாயும், அநந்தமாத்-ஆனந்தஸ்வரூபமாகவே இருப்பதாயும்,
 சத்-எப்பொழுதும் உள்ளதாயும், அஹிதீய்-இரண்டாவது
 பொருளற்றதாயும், அவமாதி-விளங்குகிறதோ, அஹ்-இந்த
 பிரஹ்மத்தில், காசந மிதா-வேற்றுமை ஒன்றும், நைவாஸ்தி-
 கிடையவே கிடையாது, ந குணபுதிதி:-குணங்களின் தோற்
 றமும் இல்லை, நோ வாக்-புதிதி-சப்தமும் செல்லாது, ந மந:-
 ப்ரவ்ருத்தி-மனமும் செல்லாது.

தனித்திருப்பது, மிகவும் சாந்தமானது, எகலையற்றது,
 எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் இருப்பது. ஆனந்தமாத்ரமாக
 உள்ளது, ஸத (இருப்பு) என்றிருப்பது, இரண்டாவதற்றது,
 இவ்விதமாக எது பிரகாசிக்கிறதோ இந்த ப்ரஹ்மத்தில்
 எவ்வித பேதமும் கிடையாது, குணமும் தெரியாது, சப்தமும்
 பிரவ்ருத்திக்காது, மனமும் பிரவ்ருத்திக்காது. (771)

யத் इदं परमं सत्यं तत्त्वं सच्चिदानन्दम् ।
 अजरामरणं नित्यं सत्यमेतत् वचो मम ॥ ७७२ ॥

யதிதம் பரமம் ஸத்யம் தத்வம் ஸச்சித்ஸுகாத்மகம் |
 அஜராமரணம் நித்யம் ஸத்யமேதத் வசோ மம ||

யத்-ஏனெனில், இத்-இந்த பிரஹ்மம், பரம்-மேலானது,
 சத்ய்-ஸத்யமானது, தத்வ்-வாஸ்தவமான தத்வம், சச்சிதானந்தம்
 எக்-ஸச்சிதானந்தரூபம், அஜராமரணம்-மூப்பு, சாவு அற்றது,
 நிய்-எப்பொழுதும் இருப்பது. மம-என்னுடைய, ஏதத் வச்:-
 இந்த வார்த்தை, சத்ய்-உண்மையானது.

ஏனெனில் இந்த ப்ரஹ்மம் மேலானது, ஸத்யமானது,
 வாஸ்தவமான தத்வம், ஸச்சித்ஸுவரூபம், அஜராமரணம்

மற்றது, நித்யமானது, நான் சொல்லும் இந்த வார்த்தை
ஸத்யம். (772)

(அ) இதுவரை பிரஹ்மத்தின் தத்துவத்தைச் சொல்லி அந்த
பிரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் ஸ்வரூபத்தில் பேதமில்லை
என்றும் காட்டிவந்தார். இவ்விஷயம் நன்றாக அர்த்தமாகி
விட்டால், ஜீவன், சரீரம் முகவியவைகளில் “நான்” என்கிற
பாவனை தாதுக்கொள்வது உசிதமில்லையென்றும், “நான்
பிரஹ்மம்” என்றுதான் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும்
குரு சிஷ்யனைப் பார்த்து உபதேசிக்கிறார்:—

न हि त्वं देहोऽसौ असुरपि च वाऽप्यक्षनिकरो

मनो वा बुद्धिर्वा कचिदपि तथाऽहंकृतिरपि ।

न चैषां संघातः त्वसु भवति विद्वन् शृणु परं

यत् एतेषां साक्षी स्फुरणं अमलं तत् त्वं असि हि ॥

நஹி த்வ : தேஹோஸாவாஸுரபி ச வாப்யக்ஷ நிகரோ
மனோ வா புத்திர் வா க்வசிதபி ததாஹங்க்ருதிரபி ।
ந சைஷாம் ஸங்காதஸ் த்வஸு பவதி வித்வன் ச்ருணு பரம்
யதேதேஷாம் ஸாக்ஷி ஸ்புரணமமலம் தத் த்வமஸி ஹி ॥

அசौ देहः-இந்த சரீரம், त्वं नहि-நீ அல்ல. असुरपि-
பிராணனும், अक्षनिकरो वापि-இந்திரியங்களின் கூட்டமும்,
मनो वा-மனதும், बुद्धिर्वा-புத்தியும், तथा-அப்படியே, अहंकृति-
ரபி-அஹங்காரமும், एषां संघातश्च-இவைகளின் கூட்டமும்,
कचिदपि-ஒருக்காலும், त्वसु न भवति-நீ அல்ல. विद्वन्-
அறிவுள்ளவனே, शृणु-கேள். यत्-அது, परं-மேலானதும்,
एतेषां साक्षी-இவைகளுக்கு ஸாக்ஷியாகவும், स्फुरणं-ஞான
ஸ்வரூபமாகவும், अमलं-தேதாஷங்கள் அற்றதாகவும்
உள்ளதோ, तत्-அந்த பிரஹ்மமாக, त्वं-நீ, असि-இருக்கிறாய்

இந்த தேஹம் நீ அல்ல; பிராணனும், இந்திரியங்களின்
கூட்டங்களும், மனதோ, புத்தியோ, அப்படியே அஹங்
காரமோ, இவைகளெல்லாம் சேர்ந்தோ, ஒருபொழுதும்
நியாகமாட்டாது, ஹே வித்வன், கேள். இவைகளுக்

கேசலாம் எது மேலாக இருந்துகொண்டு ஸாக்ஷியாகவும், பிரகாசமாகவும், நிர்மலமாகவும் இருக்கிறதோ, அந்த பிரம்மமே நீ. (778)

यत् जायते वस्तु तदेव वर्धते
तदेव मृत्युं समुपैति काले ।
जन्मैव ते नास्ति तथैव मृत्युः
नास्त्येव नित्यस्य विमोः अजस्य ॥ ७७३ ॥

யத் ஜாயதே வஸ்து ததேவ வர்த்ததே
ததேவ ம்ருத்யும் ஸமுபைதி காலே ।
ஜன்மைவ தே நாஸ்தி ததைவ ம்ருத்யுர்
நாஸ்த்யேவ நித்யஸ்ய விபோரஜஸ்ய ।

யத் வஸ்து-எந்த வஸ்து, ஜாயதே-உண்டாகிறதோ, ததேவ-அதுதான், வர்धते - வளருகிறது. ததேவ-அதுதான், காலே-காலத்தில், மृत्यु-நாசத்தை, समुपैति-அடைகிறது. नित्यस्य-எக்காலத்திலுமுள்ளவனும், विमोः-வியாபகனும், अजस्य-உண்டாகாதவனுமான, ते-உனக்கு, जन्मैव नास्ति-பிறவியே இல்லை. तथैव-அப்படியே, मृत्युः नास्त्येव-மரணம் இல்லவே இல்லை.

எந்த வஸ்து பிறக்கிறதோ, அதுதான் வளர்கிறது. அது தான் காலத்தில் மரணத்தையடைகிறது. நித்யனாய் வியாபகனாய் பிறவியற்றவனாய் இருக்கும் உனக்குப்பிறப்பேகிடையாது அப்படியே மரணமும் கிடையாது. (774)

य एष देहो जनितः स एव
समेधते नश्यति कर्मयोगात् ।
त्वं एतदीयासु अखिलासु अवस्थासु
अवस्थितः साक्षी असि बोधमात्रः ॥ ७७५ ॥

ய ஏஷ தேஹோ ஜனಿತ: ஸ ஏவ
ஸமேததே நச்யதி கர்ம யோகாத் ।

1. XXV-11

த்வமேததீயாஸ்வகிலா ஸ்வவஸ்த்தா

ஸ்வவஸ்த்தித: ஸாக்ஷ்யஸி போத மாத்ர: ||

ய எவ் தே:-எந்த இந்த தேஹம், ஜனित:-உண்டானதோ,
ச எவ-அதுதான், கர்மயோகா-கர்ம ஸம்பந்தத்தால், சமேத-
வளருகிறது, நश्यति-நாசமடைகிறது. बोधमात्र:-ஞான
ஸ்வரூபமாகமட்டுமுள்ள, त्व-நீ, एतद्व्याप्त-இந்த சரீரத்தைச்
சேர்ந்ததான், अखिलास्तु सव्याप्त-எல்லா நிலைகளிலும்,
अवस्थिति:-இருந்துகொண்டு, साक्षी मसि-ஸாக்ஷியாக
இருக்கிறது.

எந்த இந்த தேகம் பிறந்ததோ, அதுதான் கர்மாவின்
ஸம்பந்தத்தினால் விருத்தியடைகிறது, அதுதான் நாசத்தை
யடைகிறது. ஞானத்தை மட்டும் ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட நீ
இந்த சரீரத்தின் எல்லா நிலைகளிலும் இருந்துகொண்டு சாக்ஷி
யாக அவந்நிலை ஸம்பந்தப்படாமல் அவைகளை அறிகிறவனாக
இருந்துவருகிறது. (775)

यत् स्वप्रकाशं अखिलात्मकं आमुषुमे:

एकात्मनाऽहं अहं इत्यवभाति नित्यम् ।

बुद्धे: समस्तविकृते: अविकारि बोद्ध

यत् ब्रह्म तत् त्वं असि केवलबोधमात्रम् ॥ ७७६ ॥

யத் ஸ்வப்ரகாசமகிலாத்மகமா ஸுஷுப்தே

ரேகாத்மநாஹமஹமித்யவபாதி நித்யம் ।

புத்தே: ஸமஸ்த விக்ருதேரவிகாரி போத்த்ரு

யத் ப்ரஹ்ம தத்த்வமஸி கேவல போத மாத்ரம் ॥

स्वप्रकाशं-தானாகவே பிரகாசிக்கிறதாயும், अखिलात्मकं-
எல்லா வஸ்துவாக உள்ளதுமான, यत्-எது, आमुषुमे:-
ஸுஷுப்தி வரை, नित्यं-எப்பொழுதும், एकात्मना-ஒரேவித
மாக, अहं अहं इति-தான் நான் என்று, अवभाति-பிரகாசிக்
கற்றதை, यत्-எது, अविकारि-விகாரமடையாததாய்க்
கொண்டு, बुद्धे:புத்தியின், समस्तविकृते:-எல்லா விகாரத்தை

யும், **போது**-அறிகிறதோ, **தத்**-அந்த, **கேவலபோதமாந்**-சுத்த ஞான ஸ்வரூபமாக மட்டுமுள்ள, **ब्रह्म**-பிரஹ்மமாக, **त्वं** அசி-நீ இருக்கிறாய்.

எது ஸ்வயம் பிரகாசமாய் எல்லாமாக இருந்து கொண்டு ஜாக்ரத் ஸ்வப்னம் ஸூஷுப்தி என்னும் மூன்று நிலைகளிலும் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாக நான் நான் என்று பிரகாசிக்கிறதோ, எது எவ்வித விகாரத்தையும் நான் அடையாமல் புத்தியினுடைய எல்லா விகாரங்களையும் அறிகிறதோ, அந்த சுத்த ஞான ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் பிரஹ்மமே நீ. (776)

स्वात्मनि अनस्तमय संविदि कल्पितस्य

व्योमादिसर्वजगतः प्रददाति सत्ताम् ।

स्फूर्तिं स्वकीयमहसा वितनोति साक्षात्

यत् ब्रह्म तत् त्वं असि केवलबोधमात्रम् ॥ ७७७ ॥

ஸ்வாத்மந்யநஸ்தமய ஸம்விதி கல்பிதஸ்ய

வ்யோமாதிரி ஸர்வஜகத: ப்ரததாதிரி ஸத்தாம் ।

ஸ்பூர்திம் ஸ்வகீயமஹஸா விதநோதிரி ஸாக்ஷாத்

யத் ப்ரஹ்ம தத் த்வமஸி கேவல போதமாத்ரம் ॥

यत्-எது, **अनस्तमयसंविदि**-நித்ய ஞான ஸ்வரூபமான, **स्वात्मनि**-தன் ஸ்வரூபத்தில், **कल्पितस्य** - ஆரோபிக்கப்பட்ட, **व्योमादिसर्वजगतः**-ஆகாசம் முதலான எல்லா பிரபஞ்சத்திற்கும். **सत्तां**-இருப்பை, **प्रददाति**-கொடுக்கிறதோ; **स्वकीयमहसा**-தன்னுடையதான பிரகாசத்தால். **साक्षात्**-நேராக, **स्फूर्तिं**-பிரகாசத்தை, **वितनोति**-கொடுக்கிறதோ, **तत्**-அந்த, **केवलबोधमात्रं**-சுத்தஞான ஸ்வரூபமாக மட்டுமுள்ள, **ब्रह्म**-பிரஹ்மமாக, **त्वं**-நீ, **असि**-இருக்கிறாய்.

எந்த பிரஹ்மமானது நித்ய ஞான ஸ்வரூபமான தன் னிடத்தில் கல்பிக்கப் பட்டிருக்கிற ஆகாசம் முதலிய எல்லா ஜகத்திற்கும் இருக்கும் தன்மையைக் கொடுக்கிறதோ, எது ஸாக்ஷாதாகத் தன்னுடைய பிரகாசத்தினால் அந்த ஜகத் திற்குப் பிரகாசத்தைக் கொடுக்கிறதோ, அந்த சுத்த ஞான

மாகவே இருக்கும் பிரஹ்மம் நீ. பிரபஞ்சம் இருப்பதும்
விளங்குவதும் ப்ரஹ்மத்தால்தான். அதிஷ்டாநமான
ப்ரஹ்மத்தின் ஸத்தையும் ஸ்பூரணமும்தான் ஆரோபிதமான
பிரபஞ்சத்தில் தோன்றுகின்றன. பிரபஞ்சத்திற்குத் தனியாக
ஸத்தையும் ஸ்பூரணமும் கிடையாது. (777)

सक्यक् समाचिनरैः विमलान्तरङ्गे

साक्षात् अवश्य निजतत्त्वं अपारसौख्यम् ।

संतुष्यते परमहंसकुलैः अजस्रं

यत् ब्रह्म तत् त्वं असि केवलबोधमात्रम् ॥ ७७८ ॥

ஸ்யக் ஸமாதி நிரதைர் விமலாந்தரங்கே
ஸாக்ஷாதவேக்ஷ்ய நிஜதத்வமபாரஸௌக்யம் ।
ஸந்துஷ்யதே பரமஹம்ஸ குலேரஜஸ்ரம்
யத் ப்ரஹ்ம தத் த்வமஸி கேவல போதமாத்ரம் ॥

सक्य-நன்கு, समाचिनरैः-ஸமாதியில் சுடுபட்ட,
परमहंसकुलैः-பரமஹம்ஸகாஷ்டியார்களால், विमलान्तरङ्गे-
சுத்தமான மனதில், निजतत्त्वं-தனது உண்மையான தத்வ
மாயும், अपारसौख्यं-அல்லையற்ற ஆனந்தமாயுமுள்ள, यत्-
எந்த ब्रह्म-ப்ரஹ்மத்தை, साक्षात् अवश्य-நேரில் பார்த்து,
अजस्रं-எப்பொழுதும், संतुष्यते-ஸந்தோஷிக்கப்படுகிறதோ,
तत्-அந்த, केवलबोधमात्रं-சுத்த ஞான ஸ்வரூபமாக மட்டு
முள்ள, ब्रह्म-ப்ரம்மமாக, त्वं असि-நீ இருக்கிறாய்.

தனது ஸமாதி நிலையில் சுடுபட்டிருக்கும் பரமஹம்ஸ
ஸதியாஸி கோஷ்டியார்களால் தீர்மலமான மனத்தில்
தங்களுடைய வாஸ்தவ தத்வமாயும் எல்லையற்ற ஆனந்த
மாயும் உள்ள எந்த ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாதாகப் பார்த்து
எப்பொழுதும் ஸந்தோஷம் அடையப்படுகிறதோ, அந்த
சுத்தஞான ஸ்வரூபமாகவே இருக்கும் ப்ரஹ்மம் நீ. (778)

अन्तर्बहिः स्वयं अखण्डितं एकरूपं

आरोपितार्थवत् उदञ्चति मूढबुद्धेः ।

மூந்நாதிவத் விபாதவிக்ரியம் ஆத்மவேதம்

யத் ப்ரஹ்ம தத் த்வமஸி கேவலவோதமாத்மம் ॥ 999 ॥

அந்தர் பஹி: ஸ்வயமகண்டிதமேகருபம்

ஆரோபிதார்த்தவதுதஞ்சதி முடபுத்தே: ।

ம்ருத்ஸநாதிவத் விகத விக்ரியமாத்ம வேத்யம்

யத் ப்ரஹ்ம தத் த்வமஸி கேவல போதமாத்மம் ॥

அந்தர்வஹி: - உள்ளேயுந் வெளியிலுந், ஸ்வயம் - தான், ப்ரஹ்ம - பிரிவுபடாததும், ஈகரஃ - ஒரே ஸ்வரூபமாக உள்ளதும், விபாதவிக்ரியம் - விகாரமில்லாததும், ஆத்மவேதம் - தன்னாலேயே அறிபத்தக்கதுமான, யத் - அது, மூலவது - புத்தியோஹம் கொண்டவனுக்கு, மூந்நாதிவத் - மண் முதலியவை போல், ப்ரஹ்மாத்ம - கல்பிக்கப்பட்டவஸ்து போல், உத்பத்தி - தோன்றுகிறதோ, தத் - அந்த, கேவலவோதமாத்மம் - சுத்த ஞானமாகமட்டுமுள்ள, ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மமரக, த்வம் - நீ, அசி - இருக்கிறாய்.

உள்ளும் வெளியும் எங்கும் பரவிப் பிரிவு இல்லாமல் ஒரே ஸ்வரூபமாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் மாறுதலடையாதது. தன்னாலேயேதான் அறிபத்தக்கது சுத்தஞான ஸ்வரூபம். இதில் தான் எல்லா ப்ரபஞ்சமும் ஆரோபிதம். முடர்களுக்கு இந்த ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சம்போலக் காஷியனிக்கிறது. இந்த ப்ரஹ்மம்தான் நீ. மண்ணைத் தவிர குடம் வேறு அல்ல, மண்ணில் குடம் ஆரோபிதம். ஆனாலும் அந்த மண் குடம் போல காஷியனிக்கிறது. இது போல பிரபஞ்சம் என்பது தனித்த பொருளில்லாவிட்டாலும் பிரஹ்மத்தை அறியாத முடருக்கு அந்த பிரஹ்மமே பிரபஞ்சம் போலதோன்றுகிறது.

சூயுக்ந் அந்யய் அநந்த் அநாதிமய்யம்

அந்யக்ந் அக்ஷர் அநாந்ரய் அந்ரமேயம் ।

அநந்தஸத்யந் அநாமய் அந்ரதிதீயம்

யத் ப்ரஹ்ம தத் த்வமஸி கேவலவோதமாத்மம் ॥ 1000 ॥

சூயுக்ந் தமவ்யயமநந்தமநாதிமத்யம்

அவ்யக்ந் தமக்ஷரமநாந்ரயமந்ரமேயம் ।

ஆனந்த ஸத்கனமநாமயமத்னிதீயம்

யத் ப்ரஹ்ம தத் த்வமஸி கேவல போதமாத்ரம் ||

யத்-எது, ஐயுக்-உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டதாயும், ஐய்ய-குறையில்லாததாயும், அனந்த்-எல்லை இல்லாததாயும், அனாதிமஃ - முதல் நடுவில்லாததாயும், அய்யக் - ஸூக்ஷ்மமாயும், அசர்-அழிவில்லாததாயும், அனஃய-ஆதாரமில்லாததாயும், அபமேய் - அறிய முடியாததாயும், அனந்தசதன்-ஆனந்தம் இருப்பு இவைகளின் கெட்டியான ஸ்வரூபமாயும், அனாமய்-தோஷமற்றதாயும், அद्वितीय-இரண்டாவது வஸ்து அற்றதாயும், கேவலபோதமாத்-சுத்த ஞானஸ்வரூபமாகவும் உள்ளதோ, தத் ப்ரஹ்-அந்த ப்ரஹ்மமாக, த்வ-நீ, அசி-இருக்கிறது.

எந்த பிரஹ்மம் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, நிறைவல்லியில், எல்லையன்னியில், ஆதியும் மத்தியமன்னியில், வியக்கமில்லாமல், முடிவில்லாமல், வேறு ஆசிரயமல்லியில், ஒருவித பிரமாணத்திற்கும் விஷயமில்லாமல், எவ்வித தோஷமும் அற்றதாய், இரண்டாவது அற்றதாய், ஆனந்தகனமாய் அக்கனமாய் இருக்கிறதோ, அந்த சுத்த ஞானஸ்வரூபமாகவே இருக்கும் பிரஹ்மம் நீ. (780)

शरीरतद्योगतदीयधर्माधारोपणं भ्रान्तिवशात् त्वयीदम् ।

न वस्तुतः किञ्चित् अतस्त्वजः त्वं मृत्योः भयं कास्ति तव असि पूर्णः ॥

சரீர தத்யோக ததீயதர்மாத்

யாரோபணம் ப்ராந்திவசாத் த்வயீதம் ।

ந வஸ்துத: கிஞ்சிததஸ்த்வஜஸ்த்வம்

ம்ருத்த்யோர் பயம் க்வாஸ்தி தவாஸி பூர்ண: ||

त्वयि-உன்னிடத்தில், इदं-இந்த, शरीरतद्योगतदीयधर्माधारोपणं-சரீரம், அதன் ஸம்பந்தம், அதனுடைய தர்மங்கள் இவைகளின் தோற்றம், भ्रान्तिवशात्-பிரமத்தால் ஏற்பட்டு உள்ளது. वस्तुतः - வாஸ்தவத்தில், न किञ्चित् - ஒன்றும் கிடையாது. अतः-ஆகையால், त्वं-நீ, भयः-பிறுமியில்லா

தவன், தவ-உனக்கு, மூயோ:-மரணத்திலிருந்து, மய-பயம், காலி-எங்கே இருக்கிறது? மூர்: காலி-(நீ) வியாபகனாக இருக்கருய்.

சீரம், அதன் ஸம்பந்தம், அதன் தர்மங்கள், முதலியதின் இந்த ஆரோபணம் (ஏற்றுதல்) உன்னிடத்தில் ஏற்பட்டிருப்பது பிராந்தியினுடையது; வாஸ்தவத்தில் ஒன்றும் கிடையாது. ஆகையால் நீ பிறவியற்றவன். எங்கிருந்து உனக்கு மரண விஷயமாக பயம் ஏற்படும்? நீ பரிபூரணன்.

यत् यत् दृष्टं भ्रान्तिमत्या स्वदृष्ट्या
तत् तत् सम्यक्स्त्वदृष्ट्या त्वमेव ।
त्वत्तो नान्यत् वस्तु किञ्चित् तु लोके
कस्मात् भीतिस्ते भवेत् अद्वयस्य ॥ ७८२ ॥

யத்யத் த்ருஷ்டம் ப்ராந்திமத்யா ஸ்வத்ருஷ்ட்யா
தத் தத் ஸம்யக் வஸ்து த்ருஷ்ட்யா தவமேவ ।
த்வத்தோ நாந்யத் வஸ்து கிஞ்சித்து லோகே
கஸ்மாத் பீதிஸ்தே பவேதத்வயஸ்ய ॥

ஆந்திமத்யா-பிராந்தியோடு கூடிய, சுவத்யா-தன் பார்வையால், யத்யத்-எது எது பார்க்கப்பட்டதோ, தத் தத்-அது அது, சமயக்ஸ்வத்யா - உண்மையான நல்ல பார்வையால், த்வமேவ-நீ தான், லோகே-உலகத்தில், த்வத்:-உன்னைக் காட்டிலும், சமயத்-வேறான, வஸ்து கிஞ்சித்-வஸ்து ஒன்றும், ந-இல்லை, அத்யச்ய - இரண்டற்ற, தெ - உனக்கு, கஸ்மா-எதிலிருந்து, மீதி: மவேத்-பயம் உண்டாகும்.

பிராந்தியோடு கூடிய தன் பார்வையினால் எது எது உன்னைக்காட்டிலும் வேறு பார்க்கப்பட்டதோ, அது அது உண்மையான நல்ல பார்வையால் பார்க்கப்பட்டால் நீயே யாகும். உலகத்தில் உன்னைத்தன்ற வேறு எவ்வித வஸ்துவும் கிடையாது. இரண்டற்றதாயிருக்கிற உனக்கு எதிலிருந்து பயம் ஏற்படக்கூடும்? (782)

पश्यतस्त्वहमेवेदं सर्वं इत्यात्मनाऽखिलम् ।

भयं स्यात् विदुषः कस्मात् स्वस्मात् भयमिष्यते ॥ ७८३ ॥

பச்யதஸ்த்வஹமேவேதம் ஸர்வமித்யாத்ம் நாஃகிலம் ।

பயம் ஸ்யாத் விதுஷ: கஸ்மாத் ஸ்வஸ்மாத் ந படமிஷ்யதே ॥

इदं सर्वं-இது எல்லாம், अहमेव-நான் தான், इति-என்று, अखिलं-அல்லாவற்றையும், आत्मना-தன் ஸ்வரூபமாக, पश्यतः-பார்க்கிற, विदुषः-வித்வானுக்கு, कस्मात्-என்னிடமிருந்து, भयं स्यात्-பயம் ஏற்படும்? स्वस्मात्-தன்னிடமிருந்து, भयं-பயம், न इष्यते-ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறதில்லை.

“இது எல்லாம் நான் தான்” என்று எல்லாவற்றையும் தன் ஸ்வரூபமாகப் பார்க்கிற வித்வானுக்கு எதிலிருந்து எந்த காரணத்தினால் பயம் ஏற்பட முடியும்? பயத்தைக்கொடுக்கும் வேறு பொருள் ஒன்றும்மில்லையே? தன்னிடத்திலிருந்தே பயம் என்பதை ஒருவரும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. (788)

तस्मात् त्वं अभयं नित्यं केवलानन्दलक्षणम् ।

निष्कलं निष्क्रियं शान्तं ब्रह्मैवासि सदाऽद्वयम् ॥ ७८४ ॥

தஸ்மாத் த்வமபயம் நித்யம் கேவலானந்தலக்ஷணம் ।

நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் ப்ரஹ்மைவாஸி ஸதா஽த்வயம் ॥

तस्मात्-ஆகையால், त्वं-நீ, सदा-எப்பொழுதும், अभयं-பயமற்றதும், नित्यं-அழிவற்றதும், केवलानन्दलक्षणं-சுத்த ஆனந்தஸ்வரூபமாயும், निष्कलं-அவயவங்கள் அற்றதும், निष्क्रियं-செய்கைகள் அற்றதும், शान्तं-சாந்தமாயும், ब्रह्म-இரண்டற்றதாயுமுள்ள, ब्रह्मैव-பிரஹ்மமாகவே, असि-இருக்கிறது.

ஆகையினால் நீ பயமற்றதாய், நித்யமாய், சுத்த ஆனந்த ஸ்வரூபமாய், அவயவங்கள் அற்றதாய், எவ்வித கிரியையு மற்றதாய். சாந்தமாய். இரண்டற்றதாய், உள்ள பிரஹ்ம மாகவே எப்பொழுதும் இருக்கிறது. (784)

ஶாத்ஜ்ஞானஜெய விஹீநம் ஶாத்ஜ்நாமிந் ஶ்ஞானமஶ்ரவணம் ।

ஜெயாஜெயத்வாதிவிசுக் துத் துத் தத் அசி த்வம் ॥ 964 ॥

ஞாத்தரு ஞான ஞேய விஹீநம் ஞாத்நாமிந்நம்

ஞானமகண்டம் ।

ஞேயா ஞேயத்வாதி விசுத்தம் சுத்தம் புத்தம்

தத் த்வமஸி த்வம் ॥

ஶாத்ஜ்ஞானஜெயவிஹீநம்-அறிகிறவன், அறிவு, அறியப்படும் வஸ்து என்ற பேதமற்றதாயும், ஶாத்ஜ்: அமிந்-அறிகிறவனைக் காட்டிலும் வேறுபடாததாயும், அஷ்ரவணம் ஶ்ஞானம்-பிறிவற்ற ஞானஸ்வரூபமாயும், ஜெயாஜெயத்வாதிவிசுக் - அறியத்தக்கது, அறியத்தகாதது முதலிய தன்மைகளிலிருந்து விடுபட்டதாயும், துத்-தோஷமற்றதும், துத்-ஞானஸ்வரூபமுமான, தத்-உண்மைப் பொருளாக, தத்-நீ, அசி-இருக்கிறாய்.

நீ, அறிகிறவன் அறிவு அறியப்படும் வஸ்து என்ற பேதமற்றதாய், அறிகிறவனிடமிருந்து வேறுபடாததாய், துண்டுபடாத ஞானஸ்வரூபமாய், அறியக்கூடிய தன்மை அறிவக்கூடாத தன்மை முதலியதிலிருந்து விடுபட்டதாய், சுத்தமாய், புத்தமாய், உள்ள தத்வமாகவே (உண்மைப் பொருளான ப்ரஹ்மமாகவே) இருக்கிறாய். (785)

அந்த:ப்ரஜ்ஞாத்வாதி விகல்பை ரஸ்ப்ருஷ்டம் யத்

சத்யமாந்ரம் சமரஸம் ஏகம் துத் துத் தத் அசி த்வம் ॥ 965 ॥

அந்த: ப்ரஜ்ஞாத்வாதி விகல்பை ரஸ்ப்ருஷ்டம் யத்

தத் த்ருசிமாந்ரம் ।

ஸத்தாமாந்ரம் ஸமரஸமேகம் சுத்தம் புத்தம் தத்

த்வமஸி த்வம் ॥

யத்-அது, அந்த:ப்ரஜ்ஞாத்வாதிகல்பை:-உள்ளறிவுள்ள தன்மை (ஸ்வப்னம்) முதலான கல்பனைகளுடன், அஸ்யத் தொடர்பு இல்லாததாயும், த்ருசிமாந்ரம் ஞானஸ்வரூப மாதிரமாயும், சத்யமாந்ரம்-இருப்பு என்பதையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்டதும்,

சமாஸ-ஒரே ரஸமாயும், ஏக்-ஒன்றாயும், சூத்-சுத்தமாயும், சூத்-ஞானஸ்வரூபமாயும் உள்ளதோ, தத்-அந்த, தத்-உண்மைப் பொருளான பிரஹ்மமாக, த்-நீ, அசி-இருக்கிறாய்.

உள்ளே அறிவுள்ள தன்மை (ஸ்வப்னம்) வெளி அறிவுள்ள தன்மை (ஜாகரம்) கெட்டியான அறிவுள்ள தன்மை (ஸூஷுப்தி) என்னும் கல்பனைகளில்லாததும் (அவஸ்தாத்ரய ஸம்பந்தமற்றதும்) ஞானமாத்மிமாயும், ஸத்தா (இருக்கும் தன்மை) மாத்மிமாயும், ஏகரஸமாயும் (தனக்குள் பேதமில்லாமல் ஒரேமாதிரியிருப்பதாயும்) ஒரே வஸ்துவாகவும், சுத்தமாயும், புத்தமாயும், எது உள்ளதோ அந்த தத்வமாகவே நீ இருக்கிறாய். (786)

सर्वाकारं सर्वं असर्वं सर्वनिषेधावधिभूतं यत् ।

सत्यं शाश्वतं एकं अनन्तं शुद्धं बुद्धं तत्त्वं असि त्वम् ॥७८७॥

ஸர்வாகாரம் ஸர்வம் அஸர்வம் ஸர்வ நிஷேதா

வதிபூதம் யத் ।

ஸத்யம் சாச்வதமேகமநந்தம் சுத்தம் புத்தம்

தத் தவமஸி த்வம் ॥

யத்-எது, சர்வாகார்-எல்லா உருவமாயும், சர்வ-எல்லாமாயும், அசர்வ-எல்லாமற்றதாயும், சர்வநிஷேதாவதிபூதம்-எல்லாவற்றையும் மறுப்பதற்கு எல்லையாக இருப்பதாயும், சத்ய-உண்மையாகவும், சாச்வதம்-எப்பொழுதும் உள்ளதாயும், ஏக்-ஒன்றாயும், அநந்தம் - எல்லையற்றதாயும், சூத்-தோஷமற்றதாயும், சூத்-ஞானஸ்வரூபமாயும் உள்ளதோ, (அந்த), தத்-தத்வமாக, த்-நீ, அசி-இருக்கிறாய்.

எல்லா உருவமாயும், எல்லாவற்றிற்கு ஸ்வரூபமாயும் உண்மையில் எல்லாமற்றதாயும், எல்லாவற்றையும் மறுக்கும் போது எல்லையாயிருப்பதாயும், ஸத்யமாயும், சாச்வதமாயும், ஒன்றாயும், எல்லையற்றதாயும், சுத்தமாயும், புத்தமாயும், உள்ள தத்வம் எதுவோ, அதுவாகவே நீ இருக்கிறாய். (787)

नित्यानन्दाखण्डैकरसं निष्कलं अक्रियं अस्तविकारम् ।

प्रत्यगभिन्नं परं अव्यक्तं शुद्धं बुद्धं तत्त्वं असि त्वम् ॥ ७८८ ॥

நித்யாநந்தாகண்டைக ரஸம் நிஷ்கலமக்ரிய

மஸ்த விகாரம் ।

ப்ரத்யகபிந்நம் பரமவ்யக்தம் சுத்தம் புத்தம்

தத் த்வமஸி த்வம் ॥

नित्यानन्दाखण्डैकरसं-நித்யமாயும் ஆனந்தமாயும் பிரிவு இல்லாத ஒரே ஸ்வரூபமாயும், निष्कलं-அவயவங்களற்ற தாயும், अक्रियं-க்ரியைகளற்றதாயும், अस्तविकारं-மாறுதல் அற்றதாயும், प्रत्यगभिन्नं பிரத்யகாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுக இல்லாததாயும், परं-மேலானதாயுர், अव्यक्तं-ஸுலக்ஷ்ம மாயும், शुद्धं-சுத்தமாயுர், बुद्धं-புத்தமாயும் உள்ள, तत्त्वं-தத்வமாக, त्वं நீ, असि-இருக்கிறாய்.

நித்யமாய் ஆனந்தமாய் துண்டு படாமல் ஏகரஸமாய், அசங்களற்றதாய், கிரியை யற்றதாய், மாறுதலற்றதாய் பிரத்யகாத்மாவிலிருந்து வேறுபடாததாய். மேலானதாய், வியக்தமில்லாததாய் (ஸுலக்ஷ்மமாய்) சுத்தமாய், புத்தமாய், உள்ள தத்வமாகவே நீ இருக்கிறாய். (788)

तत् प्रत्यस्ताशेषविशेषं व्योमेवान्तर्वहिरपि पूर्णम् ।

ब्रह्मानन्दं परं अद्वैतं शुद्धं बुद्धं तत्त्वं असि त्वम् ॥ ७८९ ॥

த்வம் ப்ரத்யஸ்தாசேஷ விசேஷ ஃ வ்யோமேவாந்தர்

பஹிபி பூர்ணம் ।

ப்ரஹ்மானந்தம் பரமத்வைத் சுத்தம் புத்தம் தத் த்வமஸி

த்வம் ॥

तत्-நீ, प्रत्यस्ताशेषविशेषं எல்லா விசேஷங்களும் நீங்கிய தாயும், व्योमेव - ஆகாசம்போல், अन्तर्वहिरपि - உள்ளும் வெளியுர், पूर्णं-நிறைந்ததாயும், ब्रह्म-மிகப் பெரியதாயும், आनन्दं-ஆனந்தமாயும், परं-மேலானதாயும், अद्वैतं-இரண்டற்ற தாயும், शुद्धं-சுத்தமாயும், बुद्धं-ஞான ஸ்வரூபமாயும் உள்ள, तत्त्वं-தத்வமாக, असि-இருக்கிறாய்.

தனித்துக் காட்டக்கூடிய எல்லா விசேஷங்களுக்கும் தீவிரிய
நாய் ஆகாசம்மாதிரி உட்களையும் வெளியிலும்கூட நிறைந்த
நாய் பிரஹ்மமாய், ஆனந்தமாய், மேலானதாய், இரண்டென்ற
தன்மை யற்றதாய், சுத்தமாய், புத்தமாய், உன்ன தத்வ
மாகவே நீ இருக்கிறாய். (789)

ब्रह्मैवाहं अहं ब्रह्म निर्गुणं निर्विकल्पकम् ।

इत्यखण्डया वृत्त्या तिष्ठ ब्रह्मणि निष्क्रिये ॥ ७९० ॥

ப்ரஹ்மைவாஹமஹம் ப்ரஹ்ம நிர்குணம் நிர்விகல்பகம் ।

இத்யவாகண்டயா வ்ருத்த்யா திஷ்ட ப்ரஹ்மணி
நிஷ்க்ரியே ॥

ब्रह्मैव-ப்ரஹ்மமே, अहं-நான், अहं-நான், निर्गुणं-குணங்
களற்றதும், निर्विकल्पकं - கல்பனைகளற்றதுமான, ब्रह्म -
ப்ரஹ்மம், इति-என்ற, अखण्डया वृत्त्यैव-பிரிவு இல்லாமல்
தொடர்ந்து வருகின்ற ஒரே மனோவிருத்தியுடனேயே,
निष्क्रिये-கரியைகளற்ற, ब्रह्मणि - ப்ரஹ்மத்தில், तिष्ठ-
நிலைத்திரு.

“ப்ரஹ்மமே நான், நான் குணமற்றதாய் எவ்விதவிகல்
பமுமற்றதாய் இருக்கும் பிரஹ்மம்” என்ற அகண்டமான
மனோவிருத்தியுடன் (நடுவில் வேறு விருத்திகள் வர இடம்
கொடுக்காமல் இந்த ஒரே வ்ருத்தியே தொடர்ந்திருக்கும்படி)
கரியையற்ற ப்ரஹ்மத்திலேயே நிலைத்திரு. (790)

अखण्डामेवैतां घटितपरमानन्दहरीं

परिध्वस्तद्वैतप्रमितिं अमलां वृत्तिं अनिशम् ।

अपुञ्चानः स्वात्मनि अनुपमसुखे ब्रह्मणि परे

रमस्य प्रारब्धं क्षपय सुखवृत्त्या त्वं अनया ॥ ७९१ ॥

அகண்டாமேவைதாம் கடித பரமானந்த லஹரீம்
பரித்வஸ்த த்வைத ப்ரமிதிமமலாம் வ்ருத்திமசிசம் ।
அமுஞ்சாந: ஸ்வாத்மந்யநுபமஸுகே ப்ரஹ்மணி பரே
ரமஸ்வ ப்ராரப்தம் ஸுபய ஸுகவ்ருத்த்யா த்வமநயா ॥

घटितपरमानन्दशरी-மேலான ஆனந்த அலைகளுடன் கூடியதும், परिष्कृष्टैतप्रमिति-இரண்டு அணுவும் தோற்றம் நீங்கியதும், अमल-சுத்தமானதும், अखण्ड-பிரிவற்றதுமான, एत-இந்த, वृत्ति-விருத்தியை, असुखान एव-விடாமலேயே, स्वात्मनि-தனது ஆத்மஸ்வரூபமாயும், अनुपमसुखे-எல்லையற்ற அனுக ஸ்வரூபமுமான, परे ब्रह्मणि-பரபரஹ்மத்தில், अनिश-எப்பொழுதும், रमय-இன்புற்று இரு, त्व-நீ, अनया-இந்த, सुखवृत्त्या-ஆனந்தவிருத்தியுடனேயே, प्रारब्ध-ப்ராரப்தகர்மவை, क्षय-முடித்துக்கொள்.

உத்தமமான ஆனந்த அலைகளுடன் கூடியதாய், இரண்டாவ தென்ற எண்ணமே போனதாய் நிர்மலமாயுள்ள இந்த இடையிலாத விருத்தியையே விடாமலேயே; தனது ஆத்மஸ்வரூப மாய், நிகரற்ற ஸுகஸ்வரூபமாய் இருக்கும் மேலான ப்ரஹ்மத்தில் எப்பொழுதும் ரமித்துக்கொண்டிரு (இந்த ஜன்மாவஸ்து அனுபவிக்கவேண்டியதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும்) ப்ராரப்த கர்மவை இந்த ஆனந்தவ்ருத்தியுடனேயே நீ தீர்த்துக்கொள்.

ब्रह्मानन्दरसाखादत्परेणैव चेतसा ।

समाधिनिष्ठितो भूत्वा तिष्ठ विद्वन् सदा मुने ॥ ७९२ ॥

ப்ரஹ்மானந்த ரஸாஸ்வாத தத்பரேணைவ சேதஸா ।
ஸமாதி நிஷ்டிதோ பூத்வா திஷ்ட வித்வன் ஸதா முநே ॥

विद्वन्-அறிவுள்ளவனே, मुने-மனனம் செய்பவனே, समाधिनिष्ठितो भूत्वा-ஸமாதியில் (வேறு மனோவிருத்திகளைத் தடுப்பதில்) நிலைபெற்றவனாக இருந்துகொண்டு, सदा-எப்பொழுதும், ब्रह्मानन्दरसाखादत्परेणैव चेतसा-ப்ரஹ்மானந்தத்தின் ரஸத்தை அனுபவிப்பதிலேயே ஈடுபட்ட மனத்துடன், तिष्ठ-இரு.

ஹே வித்வன். மனனம்செய்வதில் ஈடுபட்டவனே, ஸமாதி நிலையிலிருந்து வருபவனாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆனந்த ரஸத்தை ருசித்து அனுபவிப்பதிலேயே நோக்க முள்ள மனஸுடன் நீ எப்பொழுதும் இரு. (792)

(அ) இடையற்ற மனோவிருத்தி வேண்டுமென்றும் அதையே ஸமாதியென்ற பெயரால் அறிப்பிடும் ஒருசொன்னதால் அது விஷயமாக இன்னமும் விவரமாகத் தெரிந்து கொள்ளக் கருதி சிஷ்யன் கேட்கிறான் :—

शिष्यः —

अखण्डाख्या वृत्तिरेषा वाक्यार्थश्रुतिमात्रतः ।

श्रोतुः संजायते किं वा क्रियान्तरं अपेक्षते ॥ ७९३ ॥

समाधिः कः कतिविधः तत्सिद्धेः किमु साधनम् ।

समाधेः अन्तरायाः के सर्वमेतत् निरूप्यताम् ॥ ७९४ ॥

சிஷ்ய: —

அகண்டாக்யா வ்ருத்திரேஷா வாக்யார்த்த

ச்ருதிமாத்ரத: ।

ச்ரோது: ஸஞ்ஜாயதே கிம் வா க்ரியாந்தரமபேக்ஷதே ॥

ஸமாதி: க: கதிவிதஸ் தத்ஸித்தே: கிமு ஸாதனம் ।

ஸமாதேரந்தராயா: கே ஸர்வமேதத் நிரூப்யதாம் ॥

श्रोतुः-கேட்கிறவனுக்கு, अखण्डाख्या-அகண்டம் என்று பெயருள்ள, एषा वृत्तिः-இந்த வ்ருத்தியானது, वाक्यार्थश्रुतिमात्रतः-வாக்யத்தின் அர்த்தத்தைக் கேட்பதால் மட்டும், संजायते-உண்டாகிறதா? किं वा-அல்லது, क्रियान्तरं-வேறு கர்மாவை, अपेक्षते-எதிர் பார்க்கிறதா? कः-ஈது, समाधिः-ஸமாதி கதிவிधः - எ த்தனை விதம்? तत्सिद्धेः-அந்த ஸமாதியின் எரித்திக்கு, किमु साधनं-ஈது ஸாதனம்? समाधेः-ஸமாதிக்கு के-எவை, अन्तरायाः-விக்கனங்கள், एतत् सर्व-இது எல்லாம், निरूप्यतां-நிரூபிக்கப்படவேண்டும்.

இந்த “அகண்டா” (இடையிலாது) என்று சொல்லப் படும் விருத்தி வாக்கியத்தினுடைய அர்த்தத்தைக் கேட்டதினாலேயே கேட்பவனுக்கு உண்டாகின்றதா? அல்லது செய்ய வேண்டியதாக வேறு கர்மத்தை அபேக்ஷிக்கிறதா? ஸமாதி என்னுல் என்ன? அது எத்தனை விதம்? அது எரித்திப்பதற்கு

ஸாதனம் என்ன ? ஸமாதிக்கு ஏற்படக்கூடிய இடைஞ்சல்கள் எதெல்லாம் ? இந்த எல்லா விஷயத்தையும் நன்கு தெளிவு படுத்த வேண்டும். (798-794)

(அ) இக்கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்வதற்குப் பூர்வாங்கமாக, யாருக்கு எப்பொழுது இந்த அகண்டமான வ்ருத்தி ஏற்படுமென்று சொல்லிவிட்டு, பின்னால் விவரமாக உபதேசிக்கிறார் :—

श्रीगुरुः —

मुख्यगौणादिभेदेन विद्यन्तेऽप्राधिकारिणः ।

तेषां प्रज्ञानुसारेण अखण्डा वृत्तिः उदेप्यति ॥ ७९५ ॥

ஸ்ரீ குரு: —

முக்ய கௌணதி பேதேந வித்யந்தேதராதிகாரிண: ।

தேஷாம் ப்ரஜ்ஞாநுஸாரேணுகண்டா

வ்ருத்திருதேஷ்யதே ॥

அது - இந்த விஷயத்தில், मुख्यगौणादिभेदेन - முக்யர், கௌணர் முதலான வித்யாஸத்துடன், अप्राधिकारिणः-(பல) அதிகாரிகள், विद्यन्ते-உள்ளனர், तेषां-அவர்களின், प्रज्ञानु-सारेण-அறிவை யனுஸரித்து, अखण्डा-அகண்டமான, वृत्तिः-விருத்தி, उदेप्यति உண்டாகும்.

இவ்விஷயத்தில் முக்யர், கௌணர் முதலான வித்யாஸத்துடன் பலவிதமான அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அறிவுக்குத் தக்கபடி அகண்டமான வ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. (795)

श्रद्धामक्तिपुरःसरेण विहितेनैवेश्वरं कर्मणा

संतोष्याजिततत्प्रसादमहिमा जन्मान्तरेष्वेव यः ।

नित्यानित्यविवेकतीव्रविरतिन्यासादिभिः साधनैः

युक्तः स श्रवणे सतां अभिमतो मुख्याधिकारी द्विजः ॥ ७९६ ॥

ச்ரத்தாபக்தி புரஸாரேண விஹிதேநைவேச்வரம் கர்மண ஸந்தோஷயார்ஜித தத்ப்ரஸாதமஹிமா
ஜந்மாந்தரேஷ்வேவ ய: ।

நித்யாநித்ய விவேக தீவ்ர விரதி ந்யாஸாதிபி: ஸாதனைர்
யுக்த: ஸ ச்ரவணே ஸதாமபிமதோ முக்யாதிகாரீத்விஜ: ||

ய:-எவன், அஃமக்திரஸ்சரேண-சிரத்தை, பக்தி இவை
களுடன் கூடியதான, விஹிதேன-சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்
பட்ட, கर्मणैவ-கர்மவினாலேயே, ईश्वर-சசுவரனை, संतोष्य-
பிரீதியடையும்படி செய்து, आर्जितत्पसाद्महिमा-
சம்பாதிக்கப்பட்ட அவருடைய அருளின் மஹிமையுடைய
வனையும், जन्मान्तरेष्वेव-மறுபிறப்புக்களிலேயே, नित्यानित्य-
வिवेक-இது நித்யம், இது அநித்யம் என்ற விவேகம்,
तीव्रविरति-தீவ்ரமான வைராக்யம், न्यासादिभि:-ஸந்யாஸம்
முதலான, साधनै:-ஸாதனங்களோடு, युक्त:-கூடியுள்ளானோ,
स:-அந்த, विज:-த்விஜன், अवणे-சிரவணத்தில், मुख्यधिकारी-
முக்யமான அதிகாரியாக, सतां अभिमत:-ஸாதுக்களால்
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவன்.

சிரத்தையையும் பக்தியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு
செய்யும், சாஸ்திரத்தில் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டு
இருக்கும் கர்மவினாலேயே சசுவரனை ஸந்தோஷமடையச்
செய்து, அவருடைய பிரஸாதத்தை ஸம்பாதித்து
அந்தப் பெருமையுடன் இடுப்பவனாய், வேறு பிறவிகளிலேயே
நித்யம் அநித்யம் என்ற விவேகம், தீவ்ரமான வைராக்யம்,
ஸந்யாஸம் முதலான ஸாதனங்களுடன் சேர்ந்தவனாய் எந்தப்
பிரஹ்மணை இருக்கிறானோ, அயன்தான் சிரவணத்தில் முக்ய
மான அதிகாரியென்று ஸாதுக்களால் மதிக்கப்படுகிறான்.

[இந்த சுலோகத்தில், இதுவரை சொன்ன ஸகல
ஸாதனங்களையும் ஒருங்கே சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது
கவனிக்கத்தக்கது. முதலில் சிரத்தையும் பக்தியும், பிறகு
ஹ்ரிகர்மாறுஷ்டானம், அதனாலேயே பகவானுடைய
ப்ரீதியை ஸம்பாதித்தல், இவை எல்லாம் அஸ்திவாரம். இது
ஏற்படுவதற்கே பல ஜன்மாக்கள் வேண்டியிருக்கும். பிறகு
விவேகம், வைராக்யம், சமாதிஷ்டகம், முழுகுதையாகிய
ஸாதனசதுஷ்டய ஸம்பத்தியிருக்க வேண்டும். இவ்வளவு
வும இருந்தால்தான் வேதாந்த சிரவணத்திற்கே யோக்யதை
உள்ளவனாக இருக்கமுடியும். இவ்வளவு ஸாதனங்களும்

ப்ராஹ்மணஸிடத்தில்தான் நன்கு இருக்கக்கூடியதால் ப்ராஹ்மணனை முக்யமான அதிகாரி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முன் சுலோகத்தில் கண்ட கௌண அதிகாரியைப் பற்றிப் பின்னால் 808-வது சுலோகத்தில் சொல்கிறார். மற்றவர்கள் அதிகாரியென்று பெயருக்குமாத்திரம் இருக்கலாமே தனியாவர்களுக்கு ஞானம் ஸித்திப்பது ஸாத்யமில்லாததனால் அவர்களைப்பற்றி எடுத்துச்சொல்வது அவசியமில்லை என்று நிறுத்திவிட்டார்.

(798)

अध्यारोपापवादक्रमसुस्रता देशिकेनात्र वेत्ता

वाक्यार्थे बोध्यमाने सति सपदि सतः शुद्धबुद्धेरमुष्य ।

नित्यानन्दाद्वितीयं निरुपमं अमलं यत् परं तत्त्वं एकं

तत् ब्रह्मैवाहमस्मि इत्युदयति परमाखण्डताकारवृत्तिः ॥ ७९७ ॥

அத்யாரோபாவாதக்ரமசுசுரதா தேசிகேநாத்ர

வேத்தரா

வாக்யார்த்தே போத்யமானே ஸதி ஸபதி ஸத:

சுத்தபுத்தேரமுஷ்ய ।

நித்யானந்தாத்விதீயம் நிருபமமலம் யத் பரம்

தத்வமேகம்

தத் ப்ராஹ்மவாஹமஸ்மீத்யுதயதி பரமாகண்டதாகார

வ்ருத்தி: ॥

अध्यारोपापवादक्रम-அத்யாரோபம், அபவாதம் என்ற முறையை, अनुस्रता-அனுஸரிக்கிறவராயும், वेत्ता-அறிந்தவராயுமுள்ள, देशिके-ஆசார்யரால். अहं-இங்கு, वाक्यार्थे-மஹா வாக்யார்த்தமானது, बोध्यमाने सति-உபதேசிக்கப்படுமபொழுது, शुद्धबुद्धे-பரிசுத்தமான புத்தியுள்ள, अमुष्य सतः-இத்தஸாதவுக்கு, यत्-எது. नित्यानन्दाद्वितीयं-அழிவற்றதாயும் ஆனந்த ரூபமாயும் இரண்டாவது பொருளற்றதாயும், निरुपमं - உவமையில்லாததாயும், अमलं -தோஷமில்லாததாயும், परं - மேலானதாயும், तत्त्वं - உண்மைப் பொருளாயும், एकं-ஒன்றாயும் உள்ளதோ, तत्-அந்த, ब्रह्मैव-ப்ராஹ்மமாகவே, अहं-நான், अस्मि-இருக்கிறேன், इति-

என்ற, **परमाण्डाकारवृत्तिः** - மேலான அகண்டாகார விருத்தி, **सपदि-உடனே**, **उद्यति-உண்டாகிறது**.

முன் கலோகத்தில் சொன்ன எல்லா ஸாதனங்களினாலும் சுத்தமாயிருக்கும் புத்தியையுடைய இந்த ஸத்புருஷனுக்கு, இவ்விஷயத்தை அறிந்தவராய் உபதேசிக்கக்கூடியவராய் உள்ள குருவினால் முன் வர்ணித்திருக்கிற அத்யாரோபம், அபவாதம் என்ற முறையை அதுஸரித்து வாக்யத்தின் அர்த்தம் போதிக்கப்பட்டதேயானால், உடனே எந்தத் தத்வமானது நித்யமாய் ஆனந்தமாய் இரண்டாவதற்றதாய் உபமானமற்றதாய் நிர்மலமாய் மேலானதாய் ஒன்றாய் இருக்கிறதோ, “அந்தப் ப்ரஹ்மம் தான் தான்” என்கிற வெகு உத்தமமான அண்டஸ்வரூபமான வ்ருத்தி உதயமாகும்.

अखण्डाकारवृत्तिः सा चिदाभासमन्विता ।

आत्माभिन्नं परं ब्रह्म विषयीकृत्य केवलम् ।

बोधते तदज्ञानं यत् आवरणलक्षणम् ॥ ७९८ ॥

அகண்டாகார வ்ருத்தி: ஸா சிதாபாஸமன்விதா ।
ஆத்மாபிந்நம் பரம் ப்ரஹ்ம விஷயீக்ருத்ய கேவலம் ।
பாததே ததகதாஞானம் யதாவரணலக்ஷணம் ॥

சா-அந்த, **अखण्डाकारवृत्तिः**-அகண்டாகார விருத்தி யானது, **चिदाभासमन्विता**-சைதன்ய பிரதிபிம்பத்துடன் கூடியதாய், **आत्माभिन्नं**-ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறு படாத, **परं ब्रह्म केवलं**-பரப்ரஹ்மத்தைமட்டும், **विषयीकृत्य-விஷயமாகச்** செய்து, **यत्-எது**, **आवरणलक्षणं**-ஆவரண ஸ்வரூபமாக உள்ளதோ (அந்த) **तदज्ञानं**-அந்த சைதன்யத்திலுள்ள அக்ஞானத்தை, **बोधते** - பாதிக்கிறது.

அந்த அகண்டாகார வ்ருத்தியானது சைதன்யப்ரதிபிம்பத் துடன் சேர்ந்துகொண்டு, ப்ரத்யக் ஆத்மாவிற்கு வேறுபடாத பரப்ரஹ்மத்தைமத்திரம் விஷயமாகச் செய்துகொண்டு, எது ஆவரணஸ்வரூபமாக (மறைக்கும் தன்மை கொண்டதாக) உள்ளதோ, அந்த சைதன்யத்திலுள்ள அக்ஞானத்தைப் பாதிக்கிறது. (அடியோடு இல்லாமல் செய்துவிடுகிறது.) (798)

अखण्डाकारया वृथा त्वज्ञाने बाधिते सति ।

तत्कार्यं सकलं तेन समं भवति बाधितम् ॥ ७२९ ॥

அகண்டாகாரயா வ்ருத்யா த்வஞானே பாதிதே சதி ।
தக்கார்யம் சைகலம் தேன ஸமம் பவதி பாதிதம் ॥

अखण्डाकारया वृथा-அகண்டாகாரவிருத்தியால், வ்ஜ்ஞானே-அக்ஞானம், बाधिते सति-பாதிக்கப் பட்டபொழுது, तत्कार्यं-அதனுடைய கார்யம், सकलं-எல்லாம், तेन समं-அதனுடன் கூட, बाधितं भवति-பாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

अकண்டाकार वृत्तित्विना अक्त्रानम पातिक्कप्पडुम
போதே, அதன் கார்யமான எல்லாமே அத்துடன்கூட
பாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிவிடுகிறது. (799)

तन्तुदाहे तु तत्कार्यपटदाहो यथा तथा ।

तस्य कार्यतया चित्तवृत्तिर्भवति बाधिता ॥ ८०० ॥

தந்துதாஹே து தக்கார்ய படதாஹோ யதா ததா ।
தஸ்ய கார்யதயா சித்தவ்ருத்திர் பவதி பாதிதா ॥

तन्तुदाहे-நூல்கள் பொசுங்கினால், यथा-அப்படி,
तत्कार्यपटदाहः-அதன் காரியமான வஸ்திரத்தின் பொசுங்கல்
ஏற்படுகிறதோ, तथा-அப்படி, तस्य-அந்த அக்ஞானத்தின்,
कार्यतया - காரியமாயிருப்பதால், चित्तवृत्तिः - அகண்டாகார
மனோவிருத்தியும், बाधिता भवति-பாதிக்கப்பட்டதாக

நூல்களை எரித்தால் அந்நூல்களின் கார்யமான வஸ்திரம்
எரியப்படுகிறது எப்படியோ, அப்படியே அக்ஞானம் பாதிக்கப்
பட்டபின், அதன் கார்யமாயிருப்பதனால் அகண்டாகார
மனோவிருத்தியும் பாதிக்கப்பட்டுவிடுகிறது. (800)

उपप्रभा यथा सूर्य प्रकाशयितुं अक्षमा ।

तद्वदेव चिदाभासचैतन्यं वृत्तिसंस्थितम् ॥ ८०१ ॥

स्वप्रकाशं परं ब्रह्म प्रकाशयितुं अक्षमम् ।

உபப்ரபா யதா ஸுரீயம் ப்ரகாசயிதுமக்ஷமா ।

தத்வதேவ சிதாபாஸ சைதன்யம் வ்ருத்தி நம்ஸ்த்திதம் ॥

ஸ்வப்ரகாசம் பரம் ப்ரஹ்ம ப்ரகாசயிதுமக்ஷமம் ।

यथा-எப்படி, उपप्रभा-உபப்ரகாசமானது, सूर्यं சூர்யனை, प्रकाशयितुं-பிரகாசப் படுத்துவதற்கு, अक्षमा - சக்தியில்லாததோ, तद्वदेव-அதுபோலவே, वृत्तिसंस्थितं - அகண்டாகார விருத்தியினிருக்கிற, चिदाभासचैतन्यं-சித்ப்ரதிபிம்பசைதன்யமானது, स्वप्रकाशं - தானே பிரகாசிக்கிற, परं ब्रह्म - பரபிரம்மத்தை, प्रकाशयितुं-பிரகாசப் படுத்துவதற்கு, अक्षमं-சக்தியில்லாதது.

உபப்ரபையானது (ஸுரீயனிடத்திலிருந்தே இரவல் வாங்கிப்பிரகாசிக்கும் அக்னி முதலியவைகளின் ஒளி) எப்படி ஸுரீயனை ப்ரகாசப்படுத்த சக்தியற்றதோ, அதைப்போலவே வ்ருத்தியில் இருக்கிற சைதன்யத்தின் ப்ரதிபிம்பமான சைதன்யம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயுள்ள பரப்ரஹ்மத்தை பிரகாசப் படுத்த சக்தியற்றது.

(801)

प्रचण्डातपमध्यस्थदीपवत् नष्टदीपिति ॥ ८०२ ॥

तत्तेजसाऽभिभूतं सत् लीनोपाधितया ततः ।

विश्वभूतपरब्रह्ममात्रं भवति केवलम् ॥ ८०३ ॥

ப்ரசண்டாதப மத்யஸ்த தீபவத் நஷ்டதீதிதி ॥

தத்தேஜஸா஽பிபூதம் சத் லீனோபாதிதயா தத: ।

பிம்பபூத பரப்ரஹ்மமாத்ரம் பவதி கேவலம் ॥

प्रचण्डातपमध्यस्थ - உக்ரமான வெய்யினின் நடுவில் இருக்கும், दीपवत्-தீபம்போல் (ஆபாஸ சைதன்யமானது) तत्तेजसा-அந்த பிம்பசைதன்ய பிரகாசத்தால், अभिभूतं सत्-அடக்கப்பட்டதாக ஆகி, नष्टदीपिति-ஒளி இழந்ததாய், ततः-பிறகு, लीनोपाधितया-உபாதி மறைந்துபோவதால், केवलं-

தனித்ததான. **विश्वभूत परब्रह्ममात्रं** - பிம்பமான பரப்ரம்ம சைதன்யமாகவே, **भवेति**-ஆகிறது.

நல்ல உக்ரமான வெய்யிலின் மத்தியில் இருக்கும் தீபம் போல சித்ப்ரகாசத்தால் அடக்கப்பட்டு ஒளியை இழந்ததாக ஆகிப் ப்ரதிபிம்ப சைதன்யம் பின்னர் அண்டாகார விருத்தி யாகிற உபாதி மறைந்து விட்ட காரணத்தினால் தனித்திருக்கும் பிம்பமான பரப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுகிறது. (802-803)

यथाऽपनीते त्वादशे प्रतिविम्बमुखं स्वयम् ।

मुखमात्रं भवेत् तद्वत् एतच्चोपाधिसंक्षयात् ॥ ८०४ ॥

பதா஽பநீதே த்வாதர்சே ப்ரதிபிம்ப முகம் ஸ்வயம் ।

முகமாத்ரம் பவேத் தத்வத் ஏதச்சோபாதி ஸம்ஸ்யாத் ॥

यथा-எப்படி, **आदशे**-கண்ணாடி, **अपनीते**-வினக்கப்பட்ட பொழுது **प्रतिविम्बमुखं**-முகப்ரதிபிம்பமானது, **स्वयं**-தானாகவே, **मुखमात्रं**-முகமாகவே, **भवेत्**-ஆகுமோ, **तद्वत्**-அதுபோல, **एतच्च**-இந்த ஆபாஸ சைதன்யமும், **उपाधि-संक्षयात्**-உபாதி அழிந்துபோவதால் (ப்ரஹ்மசைதன்யமாக ஆய்விடுகிறது)

கண்ணாடியை எடுத்துவிட்டால் எப்படி ப்ரதிபிம்பமாய் இருந்த முகம் தானாகவே பிம்பமுகமாகவே ஆகிவிடுகிறதோ, அதுபோல இந்த சிதாபாஸனும் உபாதியாகிற விருத்திக்கு நாசம் வந்துவிட்ட காரணத்தினால் பரப்ரஹ்மமாக ஆகிவிடு கிறது. (804)

(அ) ஜடமான பதார்த்தங்களை அறிகிற ஞானத்திற்கும், ஸ்வயம்ப்ரகாசமான பதார்த்தத்தை அறிகிற ஞானத்திற்கும் வித்யாஸம் உண்டு என்பதை இங்கு மத்தியில் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கிறார் :-

घटाज्ञाने यथा घृष्टया व्याप्तया बाधिते सति ।

घटं विस्फुरयत्येव चिदाभासः स्वतेजसा :

न तथा स्वप्ने ब्रह्मणि आभास उपयुज्यते ॥ ८०५ ॥

கடாஞானே யதா வருத்த்யா வ்யாப்தயா பாதிதே ஸதி ।

கடம் விஸ்புரயத்யேஷ சிதாபாஸ ஸ்வதேஜஸா ॥

ந ததா ஸ்வப்ரபே ப்ரஹ்மண்யாபாஸ உபயுஜ்யதே ॥

யதா-எப்படி வ்யாஸ்யா- (குடத்தை) வியாபித்ததான,
 வுத்யா-அந்தக்கரண விருத்தியால், ஏதாஜானே-குடத்தைப் பற்றிய
 அக்ஞானம், வாதிதே ஸதி-நீங்கியபொழுது, எவ்விதமான:-
 இந்த சிதாபாஸன், சுவேதஸா-தன் பிரகாசத்தால், ஏத-
 குடத்தை, விஸ்புரயதி-எள்ளங்கும்படி செய்கிறதோ, ததா-
 அப்படி, சுவபே-ஸ்வபம் பிரகாசமான, சஹி-பிரஹ்மத்தில்,
 வ்யாஸ:-சிதாபாஸன், ந உபயுஜ்யதே-உபயோகப்படுவதில்லை.

குடத்தை வ்யாபிக்கும் வருத்தியினால் குடத்தைப்பற்றிய
 அக்ஞானம் பாதிக்கப்பட்டபொழுது அந்தக் குடத்தை இந்த
 சிதாபாஸன் தன்னுடைய பிரகாசத்தினால் எப்படி பிரகாசிக்கும்
 படிச் செய்கிறானோ, அவ்விதமாக ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயுள்ள
 ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதாபாஸன் உபயோகப்படுவதில்லை.

[கண்ணால் குடத்தைப் பார்த்ததும் மனம் எண்வழியாக
 குடமிருக்க மிடம் சென்று குடத்தின் உருவமெடுக்கிறது. இது
 தான் வருத்தி என்பது. குடத்தை வ்யாபித்த இந்த மனோ
 வருத்தியால் குடத்தை நமக்குத் தெரியவொட்டாதபடி மூடிச்
 கொண்டிருத்த அக்ஞானம் நீங்குகிறது. உடனே ப்ரதிபிம்ப
 சைதன்யம் குடத்தை நமக்குத் தெரியும்படிச்செய்கிறது.
 இதுதான் கடஞானம் என்பது. இங்கு அக்ஞானத்தை
 நீக்குவது வருத்தியின் காரியம். குடத்தைப் பிரகாசப்படுத்துவது
 சைதன்யத்தின் காரியம். இரண்டும்-ஏற்பட்டாததான்
 நமக்குக் குடம் தெரியும். தானே பிரகாசித்துக்கொண்டு
 இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின் வருத்தியால் அக்ஞானத்தை நீக்கினால்
 போதும். வேறொரு சைதன்யத்தைக்கொண்டு அதை
 விளங்கச்செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை.] (805)

अत एव सत् वृत्तिव्याप्यत्वं वस्तुनः सताम् ।

न फलव्याप्यता तेन न विरोधः परस्परम् ॥ ८०६ ॥

அத ஏவ மதம் வருத்தி வ்யாப்யத்வம் வஸ்துந: ஸதாம் ।

ந பல வ்யாப்யதா தேந ந விரோத: பரஸ்பரம் ॥

अत एव-ஆகையினாலேயே, वस्तुन:-பிரஹ்மத்திற், वृत्तिव्यप्यर्थ-வருத்தியால் வ்யாபிக்கப்படும் தன்மை, सतां मत - ஸாதுக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. फलव्याप्यता-சைதன்யத்தால் வ்யாபிக்கப்படும் தன்மை, न-ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. तेन-அதனால், परस्पर-ஒன்றுக்கொன்று, न विरोध:-விரோதமில்லை.

ஆகையினால்தான் வஸ்துவான பிரஹ்மத்திற் வருத்தியினால் வ்யாபிக்கப்படும் தன்மை மட்டும்தான் உண்டு. சைதன்யத்தால் வ்யாபிக்கப்படும் தன்மை கிடையாது, என்பது பெரியோர்களின் அபிப்பிராயம். ஆகையால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் கிடையாது.

[ஒரு இருட்டான அறையில் ஒரு சாமான் இருந்தால், கதவைத்திறந்தால் மாத்திரம் போதாது, அதன் பேரில் வெளிச்சம் விழுப்படிச் செய்தால்தான் அது தெரியும் அது போல் ஜடவஸ்துக்களை அறிந்து கொள்வதற்கு விருத்தி வ்யாப்தி, பல வ்யாப்தி இரண்டும் வேண்டும் அந்தக்கரண விருத்தியால் அக்ஞானத்தைப் போக்கி சைதன்யத்தால் ஜடவஸ்துவை விளங்குபடி செய்யவேண்டும் அப்பொழுது தான் குடம் நமக்குத்தெரியவரும். ஆனால் பார்க்கவேண்டிய சாமான் எரிகிற தீபமாயிருந்து விட்டால், கதவைத் திறப்பதே போதும், அதன் பேரில் வேறு வெளிச்சம் விழுவதற்கு அவசியமேயில்லை. அப்படி வெளிச்சம் விழுந்தாலும் அது தீபத்தைக் காட்டுவதற்கு உபயோகப்படாது. ஒரு வெளிச்சம் இன்னொரு வெளிச்சத்தின் உதவியைத் தேடாது. அப்படியேதான் ஸ்வயம் பிரகாசமான பிரஹ்மம் தான் விளங்குவதற்கு சிதாபாஸனுடைய பிரகாசத்தை அபேஷிக்காது. பிரஹ்மத்தைத் தெரிய வொட்டாமல் செய்துகொண்டிருக்கிற ஆவரணம் என்கிற அக்ஞான மூடியை எடுப்பதற்கு விருத்திக்கூனம் அவசியம். மூடியை எடுத்துவிட்டால் பிரஹ்மம் தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற படியால் சிதாபாஸனுடைய உதவி தேவையில்லை. அது ஸ்வயம் பிரகாசமானதினால் தானே விளங்கும். ஆகவே மனதால் பிரஹ்மத்தை அறிகிறான் என்பதற்கும் பிரஹ்மம் ஸ்வயம் பிரகாசம் ஞேயமில்லை என்பதற்கும் விரோதமில்லை. விருத்தி வ்யாப்தியால் அக்ஞானம் நீங்குவதைத்தான் அறிகிறான் என்று சொல்

கிறோம். ஸ்வயம் பிரகாசமான பிரஹ்மத்தில் பலவ்யாப்தி யில்லாததால் ஆபாஸ சைதன்யம் அதை விளங்கச்செய்யாத தால் பிரஹ்மம் ஞேயமல்ல என்றும் சொல்கிறார்கள்.] (808)

(அ) ஆவரணத்தை விலக்குவதற்கு விருத்தி வேண்டி யிருப்பதினால் பிரஹ்மத்தை அறிவதற்கு புத்தியிருத்தியை கருவியாக வேதம் சொல்கிறது என்பதைத் துலக்குகிறார் :—

श्रुत्योदितं ततो ब्रह्मज्ञेयं बुद्ध्यैव सूक्ष्मया ॥ ८०७ ॥

ச்ருத்யோதிதம் ததோ ப்ரஹ்ம ஞேயம் புத்த்யைவ
ஸுக்ஷ்மயா ॥

தத:-ஆகையால், சூக்ஷ்ம யுத்த்யைவ - ஸுக்ஷ்மமான புத்தியால்தான், ப்ரஹ்மம், ஞேய-அறியத்தக்கது (என்று) ஶ்ருத்யா உதित-ச்ருதியால் சொல்லப்பட்டது.

ஆகையினால்தான் (ஸ்வயம் பிரகாசமான பிரஹ்மத்தை விளங்கவைக்க சைதன்ய வ்யாப்தி தேவையில்லாண்ட்டாலும் ஆவரணக்குளம் விலக விருத்தவ்யாப்தி தேவையானபடியாகதான்) பிரஹ்மமானது ஸுக்ஷ்மமான புத்தியினாலேதான் அறிபத்தக்கது ” என்று வேதத்தினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‘दृश्यते त्वप्रयया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः’ (कठ ३-१२)

(அ) ஸுக்ஷ்மமான புத்தியென்றால், குறு உபதேசம் செய்தவுடனேயே உபதேசித்த விஷயம் அனுபவத்திற்கு வரக்கூடிய அவ்வளவு சுத்தமாயும் கூர்மையாகவும் இருக்கும் புத்தி என்று தாத்பர்யம். அவ்வித புத்தியுடன் ஐகத்தில் யானோனும் ஓநுவர் இருக்கலாம். மற்றவர்களுக்குள் புத்தியில் தாத்மயம் ஏராளமாயிருப்பதால். உபதேசித்த விஷயம் அனுபவத்திற்கு வரவேண்டுமானால் சிரவணத்திற்குப் பிறகு மனனம், தியானம், என்கிற முறைகளை யனுஷ்டிக்க அவசிய மேற்படுகிறது. அந்த முறைகளைப் பற்றி மேலால் சொல்லுகிறார் :—

प्रज्ञामान्द्यं भवेत् तेषां तेषां न श्रुतिमात्रतः ।

स्यात् अलण्डाकारवृत्तिः विना तु मननादिना ॥ ८०८ ॥

ப்ரஜ்ஞா மாந்த்யம் பவேத் யேஷாம் தேஷாம் ந

ச்ருதிமாத்ரத: ।

ஸ்யாதகண்டாகார வ்ருக்திர் விநா து மநநாதிநா ॥

யேஷா-அவர்களுக்கு, பஜாமான்ய-புத்தியில் மந்தத்தன்மை, மவேத் - உள்ளதோ, தேஷா-அவர்களுக்கு, மனநாதிநா விநா-மனனம் முதலியவை இல்லாமல், ஸுதிமாத்ரத: சிரவணத்தால் மட்டும், அக்ஷடாகாரவூதி:- அகண்டாகாரவிருக்தி, ந ஸ்யாத-ஏற்படாது.

எவர்களுக்கு புத்தி மந்தமாயிருக்கிறதோ, அவர்களுக்கு, மனனம் முதலானது இல்லாமல், சிரவணத்தினால் மாத்திரம் அகண்டாகார வ்ருக்தி ஏற்படாது. (808)

அவணாந் மனநாந் ஧்யானாந் தாத்பர்யேண நிரந்தரம் ।

புது: ஸுக்ஷ்மத்வ னாயாதி ததோ வஸ்தூபலப்பதே ॥ ௮௦௯ ॥

சீரவணம் மனனம் த்யானம் தாத்பர்யேண நிரந்தரம் ।

புத்தே: ஸுக்ஷ்மத்வ மாயாதி ததோ வஸ்தூபலப்பதே ॥

நிரந்தர-இடைவிடாமல், தாத்பர்யேண-ஈடுபாட்டுடன் (செய்யுடி), அவணாந்-சிரவணத்தாலும், மனநாந்-மனனத்தாலும் ஧்யானாந்-த்யானத்தாலும், புது:-புத்திக்கு, ஸுக்ஷ்மத்வ-ஸுக்ஷ்மத்தன்மை, னாயாதி-வருகிறது. தத:-அதனால், வஸ்து-பிரஹ்ம வஸ்து, ஓபலப்பதே-அறியப்படுகிறது.

இடைவிடாமல் அதிலேயே ஈடுபட்டுக்கொண்டு செய்யப்படும் சிரவணத்தினாலும் மனனத்தினாலும் த்யானத்தினாலும் புத்திக்கு ஸுக்ஷ்மத்வ தன்மை வருகிறது அதனால் வஸ்து அறியப்படுகிறது. (809)

மந்நபஜாவதாந் தஸ்தாந் கரணியம் புந: புந: ।

அவந் மனந் ஧்யானம் சமயவஸ்தூபலபதே ॥ ௮௧௦ ॥

மந்தப்ரஜ்ஞாவதாம் தஸ்மாத் கரணியம் புந: புந: ।

சீரவணம் மனநம் த்யானம் சமயக் வஸ்தூபலப்பதே ॥

தஸாத்-ஆகையால், மந்தமான புத்தி உள்ளவர்களுக்கு, சமஸ்வஸ்தூலவ்யயை-நன்றாக வஸ்துவை அறிவதற்காக, அவ்-சிரவணமும், மனனம்-மனனமும், ஧்யானம்-த்யானமும், புன: புன:-திருப்பித்திருப்பி, கரணியை-செய்யத் தக்கது.

ஆகையால் மந்தமான புத்தியுள்ளவர்களுக்கு நன்றாக வஸ்து அறிவதற்கு சிரவணம், மனனம், தியானம் இவை திரும்பத்திரும்பச் செய்தாகவேண்டும். (810)

सर्ववेदान्तवाक्यानां षडभिः लिङ्गैः सद्वये ।

परे ब्रह्मणि तात्पर्यनिश्चयं श्रवणं विदुः ॥ ८११ ॥

ஸ்ரீவவேதாந்த வாக்யாநாம் ஷட்பிரி லிங்கை: ஸதத்வயே ।
பரே ப்ரஹ்மணி தாத்பர்ய நிச்சயம் ச்ரவணம் விது: ॥

ஷடभि: लिङ्गै:-ஆறு லிங்கங்களால், सर्ववेदान्तवाक्यानां-எல்லா உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கும், सद्वये-முக்காலத்திலும் அழியாததும் இரண்டற்றதுமான, परे ब्रह्मणि-பரப்ரஹ்மத்தில், तात्पर्यनिश्चयं-ருந்து உள்ளதாக தீர்மானிப்பதை, श्रवणं-சிரவணமாக, विदुः-அறிகிறார்கள்.

ஆறு லிங்கங்களைக்கொண்டு எல்லா உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கும் ஸத்தாய் இரண்டற்றதாயுள்ள பரப்ரஹ்மத்தில்தான் தாத்பர்யம் என்று தீர்மானமாக அறிவதை சிரவணம் என்பார்கள். (811)

श्रुतस्यैवाद्वितीयस्य वस्तुनः प्रत्यगात्मनः ।

वेदान्तवाक्यानुगुणयुक्तिभिस्त्वनु चिन्तनम् ॥ ८१२ ॥

मननं तत् श्रुतार्थस्य साक्षात्करणकारणम् ।

विजातीयशरीरादिप्रत्ययत्यागपूर्वकम् ॥ ८१३ ॥

सजातीयात्मबुत्तीनां प्रवाहकरणं यथा ।

तैलधारावत् अच्छिन्नबुत्त्या तत् ध्यानं इष्यते ॥ ८१४ ॥

ச்ருதஸ்யவாத்விதீயஸ்ய வஸ்துநஃ ப்ரத்யகாத்மநஃ |
வேதாந்த வாக்யாநுகுண யுக்திபிஸ்த்வநுசிந்தனம் ||
மநநம் தத் ச்ருதார்த்தஸ்ய ஸாக்ஷாத்கரண காரணம் |
விஜாதீய சரீராதி ப்ரத்யய த்யாக பூர்வகம் ||

ஸஜாதீயாத்ம வ்ருத்தீநாம் ப்ரவாஹகரணம் யதா |
தைலதாராவதச்சிந்த வ்ருத்யா தத் த்யானமிஷ்யதே ||

ஆத்ய-கேட்டுத் தெரிந்துகொண்ட, மத்திரத்ய-
இரண்டற்ற, ப்ரத்யகாத்மரூபமான, வஸ்துந-
பாஹம் வஸ்துவையே, வேதாந்வாக்யாநுகுணயுக்திமி-உபநிஷத்
வாக்யங்களுக்குத் தகுந்ததான யுக்திகளால், மநுசிந்தன-
சிந்திப்பது (எதுவோ), ந-அது, மன-மனமானதும்,
விஜாதீய-வேறு இனத்தைச் சேர்ந்த, சரீராதி-சரீரம்
முதலியவைகளின், ப்ரத்ய-எண்ணங்களை, ச்யாபூர்வ-முகலில்
ஒதுக்கிவிட்டு, தைலதாராவத-எண்ணியின் தாரைபோல,
அக்ஷிப்ய-எண்ணங்கள் நடுவில் அறுந்துபோகாமல்,
சஜாதீயாத்மவஸ்துநா-ஒரே இனமான ஆத்மாவைப் பற்றிய
எண்ணங்களை, ப்ரவாஹ-ப்ரவாஹம்போல் தொடர்ந்து
செய்துகொண்டிருப்பது (எதுவோ), ந-அது, ஆத்ய-
கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டதை, சாட்சாநுகரண-நேரில்
தெரிந்துகொள்வதற்கு ஸாக்ஷமான, த்யான-தியானமாக,
த்யான-காதப்படுகிறது.

சரீவணத்தினால் அறிந்த இரண்டாவதற்ற ப்ரத்யகாத்ம
ரூபமான ப்ரஹ்ம வஸ்துவைப்பற்றியே உபநிஷத் வாக்யங்
களுக்கு அநுகுணமான யுக்திகளினால் தொடர்ந்து சிந்தனை
செய்வது எதுவோ அது மனம். ஆத்மாவைப்பற்றிய
எண்ணங்களுக்கு வேறான சரீரம் முதலியவைகளைப்பற்றிய
எண்ணங்களை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, நடுநடுவில்கூட அவை
களுக்குக் கொஞ்சமும் இடம் கொடுக்காமல், எண்ணியின்
தாரைபோலும், ஜலப்ரவாஹம்போலும், ஒரேமாகியான
ஆத்மாவைப்பற்றிய எண்ணங்களே தொடர்ந்துவந்துகொண்டு
இருப்பது தியானம் எனப்படும். கேட்டுப் பரோக்ஷமாகத்
தெரிந்துகொண்ட விஷயத்தை பிரத்யக்ஷமாக நேரில்

தெரித்துக்கொள்வதற்குத் தியானம்தான் தேரிடையான ஸாதனம். ஆத்மவிஷயமான எண்ணங்கள் அடியோடு நின்றுவிடாமல் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். நடுவில் அநாத்ம எண்ணம் வரக்கூடாது. இதுவே ஆத்ம தியானம் எனப்படும். (812-814)

(அ) இம்முக்கறையும் எதுவுரை செய்யவேண்டுமென்ப தையும் குறிப்பிடுகிறார்:—

तावत्कालं प्रयत्नेन कर्तव्यं श्रवणं सदा ।

प्रमाणसंशयो यावत् स्वबुद्धेः न निवर्तते ॥ ८१५ ॥

தாவத்காலம் ப்ரயத்னேந கர்தவ்யம் ச்ரவணம் ஸதா ।
ப்ரமாண ஸம்சயோ யாவத் ஸ்வபுத்தேர் ந நிவர்த்ததே ॥

யாவத்-எதவரை. ப்ரமாணசंशय:-ப்ரமாணத்தில் ஸம்சயர், ஸ்வபுத்தே:-தன் புத்தியிலிருந்து ந நிவர்த்தெ-நீங்கவில்லையோ, தாவத்காலம்-அந்தக் காலவரை, சதா-எப்பொழுதும், ப்ரயத்ன-முயற்சியோடு, ஸ்ரவணம்செய்யத்தக்கது.

எதுவரையில் பிரமாணத்தில் ஸம்சயம் தன் புத்தியிலிருந்து விலகவில்லையோ, அதுவரை பிரயத்தினத்துடன் எப்பொழுதும் சிரவணம் செய்தாகவேண்டும்.

[அகாவது வேதாந்தத்தில் சொல்லியிருப்பது என்ன என்பதில் ஸந்தேகம் இருக்கக்கூடாது. உபநிஷத்துக்களின் கருத்து என்ன என்று தீர்மானிப்பதற்கு ஆறு லிங்கங்கள் இருக்கின்றனவென்று 811வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. அவையாவன:—

उक्तमोपसंहारौ अभ्यासोऽपूर्वता फलम् ।

अर्थवाद-उपपत्ति च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णये ॥

(1) ஆம்பத்திலும் முடிவிலும் ஒரே விஷயத்தை சொல்லியிருந்தால் அதில் தான் தாத்தர்யம் என்று அறிந்து கொள்ளலாம்.

(2) எந்த விஷயத்தைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவும் தாத்தர்யமாகும்.

(3) வேறு பிரமாணங்களால் அறியப்படாமல் இங்கே புதிதாக சொல்லியிருந்தால் அதுவும் தாத்பர்யமாகும்.

(4) எதை அறிவதினால் விசேஷமான பிரயோஜனம் ஏற்படுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறதோ அதில்தான் தாத்பர்யம் இருக்கும்.

(5) எதை மிகவும் சிலாகித்திருக்கிறதோ அது தாத்பர்யம்.

(6) எதற்கு பரிசுபலமாக யுக்திகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ அது தாத்பர்யம்.

தாத்பர்யத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகச் சொல்லியிருக்கும் இந்த 6 விஷயங்களும் ஒன்றுக்கே இருந்தால் அதுதான் தாத்பர்யம் என்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை. உபநிஷத்துக்களின் வாக்யங்களை எடுத்து அலசிப்பார்த்து இந்த ஆறு அடையாளங்களும் ஜீவ-பிரஹ்ம ஐக்யத்திற்குத்தான் இருக்கிறதென்று பெரியோர்கள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அவைகளை நன்கு கவனித்து உபநிஷத்துக்களின் தாத்பர்யம் என்ன என்பதை ஸந்தேஹமல்லியில் தெரிந்துகொள்ளும் வரை சிரவணம் அவசியம்.] (815)

प्रमेयसंशयो यावत् तावत् तु श्रुतियुक्तिभिः ।

आत्मयाथाऽर्थ्यनिश्चित्यै कर्तव्यं मननं मुहुः ॥ ८१६ ॥

ப்ரமேய ஸம்சயோ யாவத் தாவத்து ச்ருதியுக்திபி: ।

ஆத்ம யாதார்த்ய நிச்சித்யை கர்தவ்யம் மனனம் முஹு: ॥

யாவத்-எதுவரை, प्रमेयसंशयः - உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட விஷயத்தில் ஸந்தேஹம் உள்ளதோ, तावत्- அதுவரை आत्मयाथाऽर्थ्यनिश्चित्यै-ஆத்மாவின் உண்மை ஸ்வரூபத்தை தீர்மானமாகத் தெரிந்துகொள்வதற்காக, श्रुतियुक्तिभिः-ச்ருதிக்குத் தக்க யுக்திகளால், मुहुः- அடிக்கடி, मननं कर्तव्यं-சிந்தனம் செய்யவேண்டும்.

வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ப்ரஹ்மாத்மைக்ய ரூபமான விஷயத்தில் எதுவரை ஸம்சயம் இருக்கிறதோ, அதுவரை ஆத்மாவினுடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை நிச்சய

மாக ஸந்தேஹமன்னியில் தெரியவேண்டியதற்காக வேத வாக்யங்களுக்குக்கூட யுத்திகளைக்கொண்டு அடிக்கடி மனனம்செய்யவேண்டும்.

[சிரவணத்தினால் வேதத்தின் தாத்தார்யம் என்ன என்பதை தீர்மானமாக அறிந்தபிறகும், உபநிஷத்தில் கூறியுள்ள விஷயம் யுத்திக்கப் பொருந்தவிலையே, அனுபவத்திற்குப் பொருந்தவிலையே, வேறு சிலர் சொல்வதற்கு விரோதமாய் இருக்கிறதே என்று இத்மாதிரியெல்லாம் ஸர்ச்சயம் தோஷத்திக்குண்டிருந்தால், வேதத்தில் சொல்லியிருப்பது வாஸ்தவம் தான் என்ற நிச்சயபுத்தி ஏற்படாது. ஆகையால் அவ்வித நிச்சயபுத்தி ஏற்படும்வரை மனனம்செய்யவேண்டும்.] (818)

विपरीतात्मधीः यावत् न विनश्यति चेतसि ।

तावत् निरन्तरं ध्यानं कर्तव्यं मोक्षमिच्छता ॥ ८१७ ॥

விபரீதாத்மதீர் யாவத் ந விநச்யதி சேதஸி ।

தாவத் நிரந்தரம் த்யானம் கர்தவ்யம் மோக்ஷமிச்சதா ॥

யாவத் - எதுவரை, சேதசி-மனதில், விபரிதாத்மधी:- அநாத்மாவில் ஆத்மா என்கிற எண்ணம், ந விநश्यति-தொலையவில்லையோ, தாவத்-எதுவரை, மோக்ஷ்-இच्छता-மோக்ஷத்தை விருப்புகிறவனால், நிரந்தர்-இடைவிடாமல், ध्यानं कर्तव्यं-த்யானம் செய்யத்தக்கது.

மனஸில் ஆத்மாவைத் தவிர வேறு பதார்த்தத்தில் ஆத்மா என்கிற எண்ணம் எதுவரை நாசமடையவிலையோ, அதுவரை மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவரால் இடைவிடாது தியானம் செய்யவேண்டும்.

[வேதம் இன்னதுகாண் சொல்கிறதென்பதை ஸந்தேஹம் இல்லாமல் சிரவணத்தினால் அறிந்துகொண்டு, அது வாஸ்தவம் தான் என்று ஸந்தேஹமன்னியில் மனனத்தினால் நிச்சயம் செய்துகொண்டாலும், அவ்விஷயம் பல காரணங்களினால் அனுபவத்திற்கு வராமல் நிற்கின்றும். ஸாதாரணமாக, பாபம் செய்யக்கூடாதென்ற வேதம் சொல்கிறதென்பதில் யாதுக்கும் ஸந்தேஹமில்லை, அப்படியே வேதத்தில் சொல்லிய படி பாபம் செய்யக்கூடாதென்பது நியாயம்தான் என்பதிலும்

பாருக்கும் ஸந்தேஹமிகிலு; அப்படியிருந்தும் உலகத்தில் பலவித காரணங்களால் பப்பம் செய்வதே இருந்துவருகிறது. அதுபோலவே, ஆத்மவிஷயமான சிரவண மனனங்கள் மூலமாய் ஸந்தேஹமற ஆத்மதத்வத்தைத் தெரிந்துகொண்டாலும், அதுபவத்திற்கு வருவது மிகவும் சிரமமாயிருக்கிறது. இதற்காகத்தான் தியானம்செய்யவேண்டியது அவசியமாகிறது.] (817)

यावत् न तर्केण निरासितोऽपि दृश्यप्रपञ्चस्त्वपरोक्षबोधात् ।
विलीयते तावत् अनुस्य भिक्षोः ध्यानादि सम्यक् करणीयमेव ॥

யாவத் ந தர்கேண நிராஸிதோபி
த்ருச்ய ப்ரபஞ்சஸ்த்வபரோக்ஷ போதாத் ।
விலீயதே தாவதமுஷ்ய பிக்ஷோ:
த்யாநாதி ஸம்யக் கரணியமேவ ॥

யாவத்-எதுவரை, தர்கேண-யுக்தியால், நிராஸிதோபி-விலக்கப்பட்டபோதிலும், दृश्यप्रपञ्चः-காணப்படும பிரபஞ்சமானது, अपरोक्षबोधात्-ஆத்மாவின் ப்ரத்யக்ஷ ஞானத்தால், न विलीयते-மறையவில்லையோ, तावत्-அதுவரை, अनुस्य भिक्षो:-இந்த ஸந்த்ரபாஸிக்கு, ध्यानादि-த்யானம் முதலானது, सम्यक्-நன்றாக, करणीयमेव-செய்யவேண்டியதுதான்.

யுக்தியினால் இல்லையென்று தள்ளிவிட்டபோதிலும், தென்படும் ப்ரபஞ்சமானது ஆத்மாவின் ப்ரத்யக்ஷ ஞானத்தினால் எதுவரை நன்கு மறைய வில்லையோ, அதுவரை இந்த ஸன்நியாஸிக்கு தியானம் முதலானது நன்றாக செய்யவேண்டியதே யாகும். (818)

(அ) தியானம் செய்து செய்து ஆத்ம விஷயத்திலேயே மனம் நிலைத்து நின்று விடுமானால் அந்நிலையை ஸமாதி என்பார்கள். தியானத்தில் ஒரே ஊருத்தி திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்பட வேண்டியிருக்கும். திரும்பத் திரும்ப செய்ய அவசியமில்லாமல் ஒரே ஊருத்தியே நீடித்திருந்து விடுமானால் ஸமாதியாகும். அந்த ஸமாதி நிலையையும் அதிலுள்ள அவநந்தா ஸ்த்யாஸங்கடையும் மேலால் எடுத்துக்காட்டுகிறார் :—

सविकल्पो निर्विकल्प इति द्वेधा निगद्यते ।

समाधिः सविकल्पस्य लक्षणं वच्मि तत् शृणु ॥ ८१९ ॥

ஸவிகல்போ நிர்விகல்ப இதி த்வேதா நிகத்யதே ।

ஸமாதி: ஸவிகல்பஸ்ய லக்ஷணம் வச்மி தத் ச்ருணு ॥

சமாधि: - ஸமாதியானது, சவிகல்ப: - ஸவிகல்பம், நிர்விகல்ப இதி-நிர்விகல்பம் என்று, द्वेधा-இரண்டுவிதமாக, निगद्यते - சொல்லப்படுகிறது. सविकल्पस्य - ஸவிகல்ப ஸமாதியின், लक्षणं-லக்ஷணத்தை, वच्मि சொல்கிறேன், तत्-அதை, शृणु-கேள்.

ஸமாதி என்பது ஸவிகல்பம் என்றும் நிர்விகல்பம் என்றும் இரண்டு விதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஸவிகல்ப ஸமாதியின் லக்ஷணத்தை சொல்கிறேன், அதைக் கேள். (819)

ज्ञात्वाद्यविलयेनैव ज्ञेये ब्रह्मणि केवले ।

तदाकाराकारितया चित्तवृत्तेः अवस्थितिः ॥ ८२० ॥

सद्भिः स एव विज्ञेयः समाधिः सविकल्पकः ।

ஞாத்தாய்விலையெவைவ ஜ்ஞேய ப்ரஹ்மணி கேவலே ।

ததாக்காராகாரிதயா சித்தவ்ருத்தோவஸ்திதி: ॥

ஸத்பி: ஸ ஏவ விஜ்ஞேய: ஸமாதி: ஸவிகல்பக: ।

ज्ञात्वाद्यविलयेनैव-அறிகிறவன் முதலியவை மறையாமலேயே, ज्ञेये-அறியத்தக்க, ब्रह्मणि केवले - ப்ரஹ்மத்தில் மட்டும், तदाकाराकारितया-அதன் ஸ்வரூபத்தையே வடிவமாகக் கொண்டதாக, चित्तवृत्ते: -மனோவிருத்தியின், अवस्थिति: -நிலை (யாதொன்று உண்டோ), स एव-அதுதான், सविकल्पकः समाधिः-ஸவிகல்ப ஸமாதியாக, सद्भिः-ஸாதூக்களால், विज्ञेयः-அறியத்தக்கது.

அறிகிறவன் அறியப்படும் வஸ்து, அறிவு என்னும் தரிபுடி மறையாமலே, அறியப்படும் ப்ரஹ்மத்தில் மாத்திரம் அது ஐடைய ஸ்வரூப வடிவத்தை அடைந்ததாய் மனஸின் விருத்தி

இருப்பது எதுவோ அதுதான் ஸனிகல்பக ஸமாதிபென்று பெரியோர்கள் அறிகிறார்கள்.

[எந்த ஞானத்திலும் மூன்று அம்சங்கள் உண்டு. அறிகிறவன் (ஞாதா), அறிகிற கிரியை (ஞானம்), அறியப் படும் பதார்த்தம் (ஞேயம்) ஸனிகல்பக ஸமாதியில் இந்த மூன்று அம்சங்களும் அப்படியே இருக்கும். மனஸ் ஞேயமான பிரஹ்மகாரமாய் இருந்தாலும், இம் மூன்று அம்சங்களும் மறைவதில்லை.]

(அ) இதைத் தருஷ்டாந்தம் மூலம் விளக்கிக்காட்டுகிறார் :

मृद एवावभानेऽपि मृन्मयद्विपमानवत् ॥ ८२१ ॥

सन्मात्रवस्तुभानेऽपि त्रिपुटी भाति सन्मयी ।

समाधिः अत एवायं सविकल्प इतीर्यते ॥ ८२२ ॥

மருத ஏவாவபானேபி ம்ருன்மய த்விப பாவவத் ॥

ஸம்மாத்ர வஸ்து பானேபி த்ரிபுட பாதி ஸன்மயீ ।

ஸமாதிரத ஏவாயம் ஸனிகல்ப இதீர்யதே ॥

மூர எவாவமானேபி-மண் தோன்றிக்கொண்டேயிருந்த போதிலும், மூன்மயத்பமானவத்-மண் உருவமான யானை தோன்றுவதுபோல, சம்மாத்த்ரஸ்து பானேபி-ஸத் தாகவே இருக்கும் பிரஹ்மவஸ்து தோன்றியபோதிலும், சன்மயி-ஸத் ரூபமான, த்ரிபுடீ-த்ரிபுட, பாதி-தோன்றுகிறது அத எவ-அதனால்தான், அய்-இது, சவிகல்ப: சமாதி:-ஸனிகல்ப ஸமாதி, இதீ-என்று, இரீய்தே-சொல்லப்படுகிறது.

மண் நன்கு தோன்றிக்கொண்டே இருந்தபோதிலும் மண்ணால் செய்யப்பட்டிருக்கும் யானையும் தோன்றுவது போல, ஸத்தாகவேயிருக்கும் பிரஹ்மம் தோன்றினபோதிலும் ஸத்திணை ஏற்பட்டிருக்கும் த்ரிபுட (ஞாதா ஞானம், ஞேயம் என்ற மூன்றும்) கூடவே தோன்றுகிறது. அதனால்தான் இந்த ஸமாதி ஸனிகல்பம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

[மண்ணால் செய்யப்பட்டிருக்கும் யானை வான்வந்தவமான் யானையில்கூட, மண்தான், என்ற ஞானம் வந்த பிறதும் அந்த யானையின் உருவம் எப்படி மறைபாமல் தெரிந்துகொண்டே யிருக்குமோ, அப்படியே எல்லாம் பிரஹ்மம்தான், ஞானம், ஞானம், ஞேயம் என்ற வித்யாஸம் கிடையாதென்ற நிச்சயம் வந்தபோதிலும் அவைகள் தனியாகவே தோன்றிக்கொண்டிருந்தால், அப்பொழுது அது விசுப்பங்கனோடு (மூலகைத் தோற்றங்கனோடு) கூடியிருப்பதால் ஸனிகல்ப ஸமாதி என்று கூறப்படுகிறது.] (821-822)

(அ) அம் மூன்று அம்சங்களும் மறைந்து ஞேய மாத்திரமாக மனஸ் ஆக்கிட்டதேயானால், அப்பொழுது அது நிர்ணிகல்ப ஸமாதியாகும் என்பதை அடுத்த கலோகத்தில் சொல்கிறார் :—

ज्ञानादिभावं उत्सृज्य ज्ञेयमात्रस्थितिः दृढा ।

मनसो निर्विकल्पः स्यात् समाधिः योगसंज्ञितः ॥ ८२३ ॥

ஞாத்ராதிபாவமுத்தர்ருஜ்ய ஞேயமாத்ரஸ்திதிர் த்ருடா ।
மனஸோ நிர்விக்கல்ப: ஸயாத் ஸமாதிர் யோகஸம்ஞித: ॥

ज्ञानादि भावं - அறிவித்யன் முதலான ரூபமாக இருப்பதை, उत्सृज्य-விட்டுவிட்டு, मनसः-மன திற் கு, दृढा-உறுதியான, ज्ञेयमात्रस्थितिः-ஞேயமாகமட்டும் இருக்கும் நிலை, योगसंज्ञितः-யோகம் என்று பெயருள்ள, निर्विकल्पः समाधिः स्यात्-நிர்விக்கல்ப ஸமாதியாகும்.

ஞாதா, ஞானம், ஞேயம் என்று மூன்றுவிதமாக இருப்பதை விட்டுவிட்டு மனமஞேயமாக மாத்திரம் திடமாக இருப்பது நிர்ணிகல்ப ஸமாதியாகும். இதற்கே “யோகம்” என்று பெயர். (823)

जले निक्षिप्तवणं जलमात्रतया स्थितम् ।

पृथङ् न भाति किं त्वम् एकमेवादभासते ॥ ८२४ ॥

यथा तथैव सा वृत्तिः ब्रह्ममात्रतया स्थिता

पृथक् न भाति ब्रह्माद्वितीयमवभासते ।

ज्ञात्रादिकल्पनाभावात् मतोऽयं निर्विकल्पकः ॥ ८२५ ॥

ஜலே நிகழிப்த லவணம் ஜலமாத்ரதயா ஸ்திதம் ।

ப்ருதக் ந பாதி கிம் த்வம்ப ஏகமேவாவபாஸதே ॥

யதா ததைவ ஸா வ்ருத்திர் ப்ரஹ்மமாத்ரதயா ஸ்திதா ।

ப்ருதக் ந பாதி ப்ரஹ்மைவாத்விதீயமவபாஸதே ॥

ஞாத்ராத்ரி கல்பநாபாவாத் மதோயம் நிர்விகல்பக: ।

யதா-எப்படி, ஜலே-தண்ணீரில், நிஷ்பதலவண்-போடப் பட்ட உப்பு ஜலமாவதயா-ஜலமாக மட்டுமே, स्थित-இருந்து கொண்டு, पृथक्-தனியாக, न भाति-தெரிகிறதில்லையோ, किंतु-ஆனால், अस्य-एकमेव ஜலம் ஒன்று மட்டுமே, अवभासते-தோன்றுகிறதோ, तथैव-அப்படியே, सा वृत्ति-அந்த மனோ விருத்தியானது, ब्रह्माद्वितीय-பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவே स्थिता-இருந்துகொண்டு, पृथक्-வேறாக, न भाति-தோன்றுகிறதில்லை, अद्वितीयं ब्रह्म-இரண்டற்றதான பிரஹ்மம்தான், अवभासते-தோன்றுகிறது. ज्ञात्रादिकल्पनाभावत्-அறிகிறவன் முதலான கல்பனைகளில்லாததால், अयं-இந்த ஸமாதி, निर्विकल्पक:-நிர்விகல்பமாக, मत:-எண்ணப்பட்டுள்ளது

ஜலத்தில் போட்ட உப்பு ஜலமாத்ரமாகவேயிருந்து கொண்டு ஜலத்தைக்காட்டிலும் வேறுகத் தெரிவதில்லை; ஆனால் ஜலம் ஒன்றுதான் தெரிகிறது. இது எப்படியோ அதே போல மனஸின் அந்த வ்ருத்தியானது ப்ரஹ்மமாத்ரமாகவே இருந்துகொண்டு தனியாகப் பிரகாசிக்கிறதில்லை; இரண்டாவ தற்ற ப்ரஹ்மம்தான் பிரகாசிக்கும். ஞாதா, ஞானம், ஞேயம் என்ற கல்பனைகள் இங்கு இல்லாததனால் இது நிர்விகல்ப ஸமாதி என்று கருதப்படுகிறது. (824-825)

(அ) ஞாதா முதலான கல்பனைகள் நல்ல தூக்கத்திலும் கிடையாதே அது நிர்விகல்ப ஸமாதியாகியிருமா என்ற ஸந்தேஹம் தோன்றக்கூடியதால், நிர்விகல்ப ஸமாதியில் வ்ருத்தி உண்டு. அங்கு இருப்பது ஞானம், பிரகாசம்,

தூக்கத்தில் வருத்தி இல்லை. அங்கு இருப்பது அக்ஞானம், இருட்டு. அதை இங்கே கொண்டுவரக்கூடாது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்:—

वृत्तेः सद्भावबाधाभ्यां उभयोः मेद इष्यते ।

समाधिसुप्तयोः ज्ञानं चाज्ञानं सुप्त्यां तु नेष्यते ॥ ८२६ ॥

வ்ருத்தே: ஸத்பாவ பாதாப்யாம் உபயோர் பேத

இஷ்யதே ।

ஸமாதி ஸுப்த்யோர் ஞானம் சா க்ஞானம் ஸுப்த்யாம் து
நேஷ்யதே ॥

वृत्ते விருத்தியின், सद्भावबाधाभ्यां-இருப்பு-பாதம் இவை
களால், समाधिसुप्तयोः उभयोः-ஸமாதி தூக்கம் இரண்டிற்கும்,
मेद:-வேற்றுமை, इष्यते-கருதப்படுகிறது. ஸமாதியிலும்
தூக்கத்திலும் முறையே) ज्ञानं अज्ञानं च ஞானமும் அக்ஞான
மும், (உள்ளது ஆகையால்) सुप्त्यां तु-தூக்கத்திலோ
வெனில் नेष्यते-(ஸமாதி, ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லை

ஸமாதியில் ஞானம் இருப்பதால் விருத்தி உள்ளது.
தூக்கத்தில் ஞானம் இல்லாமல் அக்ஞானம் இருப்பதால்
விருத்தி இல்லை. ஸுஷுப்தியில் மனம் லயமடைந்து விட்ட
படியால் மனோவிருத்தி ஏற்பட இடமில்லை. இவ்வாறு ஸமாதி,
தூக்கம் இரண்டுக்கும் வேற்றுமை உள்ளது. ஆகையால்
தூக்கத்தில் விசுப்பங்கள் (கல்பனைகள்) இல்லாவிட்டாலும்
தூக்கம் ஸமாதியாகாது.

(826)

सविकल्पो निर्विकल्पः समाधी द्राविसौ हृदि ।

मुमुक्षोः यत्नतः कार्यौ विपरीतनिवृत्तये ॥ ८२७ ॥

ஸவிகல்போ நிர்விகல்ப: ஸமாதீ த்வாவிமௌ ஹ்ருதி ।
முமுக்ஷோர் யத்னத: கார்யௌ விபரீத நிவ்ருத்தயே ॥

मुमुक्षो:-மோக்ஷம் அடைய விருப்பம் உள்ளவனுக்கு,
विपरीतनिवृत्तये-விபரீதமான எண்ணங்கள் நீங்குவதற்காக,
सविकल्प:-ஸவிகல்பம், निर्विकल्प:-நிர்விகல்பம் (என்ற) ह्री-
-

இந்த ஓ சமாதி-இரண்டு ஸமாதிசுத், ஹி-மனதில், யனத:-முடற்சியுடன், காயி-செய்ய ததக்கவை.

ஸனிகல்பம் நிர்னிகல்பம் என்ற இந்த இரண்டு ஸமாதி சுருமே முமுக்ஷுஸ்தினால் மனஸில் விபரீதமான எண்ணம் போவதற்காக ப்ரயத்னப்பட்டு அவசியம் செய்யப்பட வேண்டியவை. (827)

कृतैऽस्मिन् विपरीतायाः भावनायाः निवर्तनम् ।

ज्ञानस्य अप्रतिबद्धत्वं सदानन्दश्च सिध्यति ॥ ८२८ ॥

க்ருதேஸ்மின் விபரீதாயா பாவநாயா நிவர்தனம் ।
ஞானஸ்யாப்ரதிபத்தத்வம் ஸதானந்தச்ச ஸித்தபதி ॥

अस्मिन् कृते-இந்த ஸமாதி செய்யப்பட்ட பொழுது, விபரிதாயா:-விபரீதமான, भावनाया:-எண்ணத்தின், निवर्तन-நீக்கமும், ज्ञानस्य-ஞானத்திற்கு, अप्रतिबद्धत्वं-தடைபடாத தன்மையும், सदानन्दश्च-ஸத்ருபமான ஆனந்தமும், सिध्यति-ஸித்திக்கிறது.

இந்த இரண்டுவித ஸமாதியும் செய்யப்பட்டதேயானால், விபரீதமான எண்ணம் நீங்கிவிடும். ஞானத்திற்குத் தடங்கல் இருக்காது. ப்ரஹ்மானந்தம் ஸித்திக்கும். (828)

(அ) பொதுவாக இரண்டுவித ஸமாதிகளின் பிரயோஜனத்தைச் சொல்லிவிட்டு அவை இரண்டையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். முதலில் ஸனிகல்ப ஸமாதி என்பது த்ருச்யாநுவித்தம், சப்தாநுவித்தம் என்று இருவகைப் படுவதில் த்ருச்யாநுவித்தத்தைப்பற்றி முதலில் 830 முதல் 865 முடிய 86 சுலோகங்களில் வர்ணிக்கிறார் :-

दृश्यानुविद्धः शब्दानुविद्धश्चेति द्विधा मतः ।

सविकल्पः तयोः यत्तत् लक्षणं वच्चि तत् शृणु ॥ ८२९ ॥

த்ருச்யாநுவித்த: சப்தாநுவித்தச்சேத த்விதா மத: ।
ஸனிகல்பஸ் தயோர் யத் தத்லக்ஷணம் வச்சமி தத் ச்ருணு ॥

சவிகல்ய:-ஸுநிகல்ப ஸமாதி யான து, **தஷ்யானுவித்:**-
 த்ருச்யானுசித்தம், **சஷ்யானுவித்** - சப்நாநுயித்தம், **இதி-**
 என்று, **திவா-இரண்**டுவித்தமாக, **மத:**-கருதப்பட்டுள்ள து.
தயோ:-அவ்விரண்டிற்கும், **யத்**-அது, **லக்ஷணம்**-லக்ஷணமோ, **தத்**-
 அதை, **வத்தி**-சொல்கிறேன், **தத்**-அதை, **புணு**-கேள்.

“நஞ்சுயாறுசித்தம்”, “சப்தாறுசித்தம்” என்று
ஸரிகலப் ஸமாதி இரண்டுசித்தமாகக் கருதப்படுகிறது. அவை
இரண்டிலும் லக்ஷணத்தைச் சொல்கிறேன். கேள். (829)

कामादिप्रत्ययैः दृश्यैः अङ्गो यत्र दृश्यते ।

सोऽयं दृश्यानुविद्धः स्वात् समाधिः सविकल्पकः ॥ ८३० ॥

காமாதி ப்ரத்யயைர் தருச்சயை: அஸங்கோ யத்ர

தருச்யதே ।

ஸோயம் த்ருச்யாநுவித்த: ஸ்யாத் ஸமாதி: ஸவிகல்பக: ||

दृश्यैः-அறியத்தக்கதான, **कामादिप्रत्ययैः** -காமம் முதலியவைகளின் எண்ணங்களுடன், **असंगः**-சேராமைய, **यत्**-யாதும், **दृश्यते**-காணப்படுகிறது, **सः** அய்-அந்த இது. **दृश्यानुविद्धः**-தஞ்ச்யாநுவித்தமான, **सविकल्पकः** समाधि: **स्यात्**-ஸவிகல்பஸமாதியாகும்.

காமம் முதலான ப்ரத்யயங்களாகிற த்ருச்யங்களோடு (பார்க்கப்படுகிறவைகளோடு) சேராமை எங்கே காணப்படுகிறதோ, அந்த ஸயிகல்ப ஸமாதி த்ருச்யாநுபத்தம் ஆகும்.

अहंममेदमित्यादिकामक्रेधादिषुत्तयः ।

दृश्यन्ते येन संप्रष्टा दृश्याः स्युः अहमादयः ॥ ८३१ ॥

அஹம் மமேதமித்யாதி காமக்ரோதாதி வ்ருத்தய: ।

த்ருச்யந்தே யேந ஸந் க்ரஷ்ட்ரா த்ருச்யா: ஸ்யுரஹமாதய:॥

அஃ நான், இஃ மன-இது என்னுடையது, ஐயா-இது
முதலான, காமகோபாதிவृत्த-காமம், கரோதவ முதலிய
விருத்திகள், யே-அந்த, சந்தா-பார்க்கிறவனால், ஐய-நே-

பார்க்கப்படுகின்றனவோ, (அஃனுக்கு), அஹமாத்ய:- அஹங்காரம் முதலியவைகள், ட்ஷ்யா: ஸ்யு:- பார்க்கத்தக்கவைகளாக ஆகும்.

“நான், என்னுடையது இது” என்பது முதலான காமம், க்ரோதம் முதலிய வ்ருத்திகள் எந்த பார்க்கிறவனும் பார்க்கப்படுகிறதோ, அவனுக்கு அஹங்காரம் முதலியவையும் பார்க்கப்படுவன ஆகும். (881)

காமாதிசர்வவृत्तीनां दृष्टारं अविकारिणम् ।

साक्षिणं स्वं विजानीयात् यः ताः पश्यति निष्क्रियः ॥

காமாதி ஸர்வவ்ருத்தீநாம் த்ரஷ்டாரமவிகாரிணம் ।
ஸாக்ஷிணம் ஸ்வம் விஜானீயாத யஸ்தா: பச்யதி நிஷ்க்ரிய:॥

காமாதிசர்வவ்ருத்திநா-காமம் முதலான எல்லா விருத்திகளையும், த்ரஷ்டர்-அறிகிறவனா, அவிகாரிண-விகாரமடையாத வருமான, சாட்சி-ஸாக்ஷிபாக, ஸ்வ தனனை, விஜானீயாத-அறிந்துகொள்ளவேண்டும், ய:- யவர், நிஷ்க்ரிய:-தான் எவ்வித விபாபாரமும் செய்பாமலே, தா:- அமைகளை, பश्यति- பார்க்கிறாரோ (அவர் ஸாக்ஷி.)

காமம் முதலான எல்லா வ்ருத்திகளையும் பார்த்துக் கொண்டு எவ்வித விகாரத்தையும் அடையாமல் இருக்கிற ஸாக்ஷிபாகத் தனனைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். நான் எவ்வித கரியையும் செய்யாமல் இருந்துகொண்டு, அந்த வ்ருத்திகளை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவர் ஸாக்ஷியாவார்.

कामादीनां अहं साक्षी दृश्यन्ते ते मया यतः ।

इति साक्षितयाऽऽत्मानं जानन्, आत्मनि साक्षिणा ॥८३३॥

दृश्यं कामादि सकलं स्वात्मन्येव विलापयेत् ॥ ८३४ ॥

காமாதிநாமஹம் ஸாக்ஷீ த்ருச்யந்தே தே மயா யத: ।
இதி ஸாக்ஷிதயா:ஃத்மானம் ஜானந்நாத்மநி ஸாக்ஷிணா ।
த்ருச்யம் காமாதி ஸகலம் ஸ்வாத்மந்யேவ விலாபயேத் ॥

அஃ-நான், காமாதிநா-காமம் முதலிடவைகளுக்கு, சாக்ஷி-ஸாக்ஷியாக (இருக்கிறேன்), யத:-ஏனெனில், மயா-என்னால், தை-அவைகள், த்ஷயந்தை-பார்க்கப்படுகின்றன, இதி-என்று, ஆத்மந-தன்னை, சாக்ஷிதயா-ஸாக்ஷியாக, ஜானந-அறிந்து கொண்டு. ஆத்மநி-தன்னிடம், சாக்ஷிணா - ஸாக்ஷியால், த்ஷய-அறிப்பப்படுகிற, காமாதி சகல-காமம் முதலானதை எல்லாம், த்வாத்மந்யைவ-தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே, விதாபயேத்-ஒடுங்கும்படி செய்யவேண்டும்.

காமம் முதலியவை என்னால் பார்க்கப்படுகிறது. ஆகையினால் காமம் முதலியவைகளுக்கு நான் ஸாக்ஷி” என்று ஸாக்ஷித்தன்மையுடன் ஆத்மாவை அறிந்து அந்த ஸாக்ஷியால் பார்க்கப்படும் காமம் முதலான எல்லாவற்றையும் தன்னிடத்திலேயே விலாபனம் (ஒடுங்கும்படி) செய்ய வேண்டும். (888-884)

(அ) எப்படி அவைகளை ஆத்மாவின்னிடத்தில் ஒடுங்கச் செய்கிறதென்பதை 8 சுலோகங்களில் காட்டுகிறார் :-

नाहं देहो नाप्यसुः नाक्षरगो नाहंकारो नो मनो नापि बुद्धिः ।
अन्तस्तेषां चापि तदिक्रियाणां साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमसि ॥

நாஹம் தேஹோ நாப்யஸுந் நாக்ஷரங்கோ
நாஹங்காரோ நோ மனோ நாபி புத்தி: |
அந்தஸ்தேஷாம் சாபி தத்விக்ரியாணாம்
ஸாக்ஷி நித்ய: ப்ரத்யகேவாஹமஸமி ||

அஃ-நான், ந தேஹ:-தேஹமல்ல, நாபி அஸு:-பிராணனும் அல்ல, ந அக்ஷர:- இந்திரியங்களின் கூட்டமுமல்ல, ந அஃகார:-அஹங்காரமல்ல, நோ மன:-மனம் அல்ல, நாபி புத்தி:- புத்தியுமல்ல, தेषா அந்த:-அவைகளுக்கு உள்ளே, ததிக்ரியாணா-அவைகளின் விகாரங்களை, சாக்ஷி-நேரில் அறிகிற, நित्य:-அழிவற்ற, प्रत्यगेव-பித்தபகாத்ம ஸ்வரூபமாகவே, अहं-நான், अहमि-இருக்கிறேன்.

நான் தேஹமல்ல, ப்ராணனுமல்ல, இந்த்ரியக் கூட்டமும் அல்ல. அஹங்காரமல்ல, மனஸ் அல்ல, புத்தியுமில்லை. அவைகளுக்கு உன் இருந்துகொண்டு அவைகளின் மாறுதலுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாய் நித்யமாய் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகவே நான் இருக்கிறேன். (885)

वाचः साक्षी प्राणवृत्तेश्च साक्षी बुद्धेः साक्षी बुद्धिवृत्तेश्च साक्षी ।
चक्षुःश्रोत्रादीन्द्रियाणां च साक्षी साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमस्मि ॥

வாசு: ஸாக்ஷி ப்ராணவ்ருத்தேச்ச ஸாக்ஷி
புத்தே: ஸாக்ஷி புத்திவ்ருத்தேச்ச ஸாக்ஷி ।
சக்ஷு-ஸ்ரோத்ராதிந்த்ரியாணம் ச ஸாக்ஷி
ஸாக்ஷி நித்ய: ப்ரத்யகேவாஹமஸ்மி ॥

அஃ-நான், வாசு:-வாக்கிற், சாக்ஷி-ஸாக்ஷியாகவும், ப்ராணவ்ருத்தே-ப்ராண வ்யாபாரத்திற்கு, சாக்ஷி-ஸாக்ஷியாகவும், बुद्धे:-புத்திக்கு, சாக்ஷி-ஸாக்ஷியாகவும், बुद्धिवृत्तेश्च-புத்தியின் வ்யாபாரத்திற்கும், சாக்ஷி-ஸாக்ஷியாகவும், चक्षुःश्रोत्रादीन्द्रियाणां च-கண், காது முதலான இந்த்ரியங்களுக்கும், சாக்ஷி-ஸாக்ஷியாகவும், नित्यः - அழிவற்ற, சாக்ஷி-ஸாக்ஷியான, प्रत्यगेव-பிரத்யகாத்மாவாகவே, अस्मि-இருக்கிறேன்.

நான் வாக்குக்கு ஸாக்ஷி, ப்ராணனுடைய வ்ருத்திக்கு ஸாக்ஷி, புத்திக்கு ஸாக்ஷி, புத்தி வ்ருத்திக்கும் ஸாக்ஷி, கண் காது முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கும் ஸாக்ஷி. இவ்விதம் ஸாக்ஷியாய் நித்யமாய் இருக்கும் உன் ஆத்மாவாகத்தான் நான் இருக்கிறேன். (886)

नाहं स्थूलो नापि सूक्ष्मो न दीर्घः नाहं बालो नो युवा नापि वृद्धः ।
नाहं कृष्णो नापि मूढो न षण्डः साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमस्मि ॥

நாஹம் ஸ்தூலோ நாபி ஸூக்ஷ்மோ ந தீர்க்கோ
நாஹம் பூலோ நோ யுவா நாபி வ்ருத்த: ।
நாஹம் காணோ நாபி மூகோ ந ஷண்ட:
ஸாக்ஷி நித்ய: ப்ரத்யகேவாஹமஸ்மி ॥

அஹ்-நான், ந ஸ்மூ:-பருமனாக இல்லை, நாபி சூம்:-
 சிறியவனாகவும் இல்லை, ந ஶீர்:-நீளமானவன் இல்லை, அஹ்-
 நான், ந வால்:-பாலனல்ல, நோ யுவா-வாலிபன் அல்ல, நாபி
 வூ:-கிழவனுமல்ல, அஹ்-நான், ந காண்:-குருடன் அல்ல,
 நாபி மூ:-ஊமையுமல்ல, ந ஷட:-நபுஸ்ஸகன் அல்ல, நிய:-
 அழிவற்ற, சாக்ஷி-ஸாக்ஷியான, ப்ரத்யோவ-பிரத்யகாத்மா
 வாகவே, அஹ்-நான், அஸ்மி-இருக்கிறேன்.

நான் பருமன் இல்லை, நான் சிறியவனும் இல்லை, நீள
 மானவன் இல்லை, நான் பாலன் இல்லை, நான் யுவா இல்லை,
 கிழவனுமில்லை. நான் குருடன் இல்லை, ஊமையுமில்லை,
 நபுஸ்ஸகனும் இல்லை. ஸாக்ஷியாய் நித்யமாய் உன் ஆத்மா
 வாகவே நான் இருக்கிறேன். (887)

नास्म्यागन्ता नापि गन्ता न हन्ता नाहं कर्ता न प्रयोक्ता न वक्ता ।
 नाहं भोक्ता नो सुखी नैव दुःखी साक्षी नित्यः प्रत्यगोवाहमस्मि ॥

நாஸ்யாகந்தா நாபி கந்தா ந ஹந்தா
 நாஹம் கர்த்தா ந ப்ரயோக்தா ந வக்தா ।
 நாஹம் போக்தா நோ ஸுகீ நைவ துக்கீ
 ஸாக்ஷி நித்ய: ப்ரத்யகேவாஹமஸ்மி ॥

ஆகந்தா-வருகிறவனாக, நாஸ்மி-நான் இல்லை, நாபி கந்தா-
 போகிறவனும் அல்ல, ந ஹந்தா-கொல்கிறவன் அல்ல, அஹ்-
 நான், ந கர்ता-செய்கிறவன் அல்ல, ந ப்ரயோகா-ஏவுகிறவன்
 அல்ல, ந வக்தா-பேசுகிறவன் அல்ல, அஹ்-நான், ந ஹ்-
 அனுபவிக்கிறவன் அல்ல, நோ சூகி-ஸுகமுள்ளவன் அல்ல,
 நைவ து:கி-துக்கம் உள்ளவனுமல்ல, நிய:-அழிவற்ற, சாக்ஷி-
 ஸாக்ஷியான, ப்ரத்யோவ-பிரத்யகாத்மாவாகவே, அஹ்-நான்,
 அஸ்மி-இருக்கிறேன்.

நான் வருகிறவனில்லை, போகிறவனுமில்லை. நான் கொல்
 கிறவன் இல்லை, நான் செய்கிறவனில்லை. ஏவுகிறவனுமில்லை
 சொல்கிறவனுமில்லை. நான் அனுபவிக்கிறவன் இல்லை.
 ஸுகத்தோடு கூடினவன் இல்லை. துக்கத்தோடு கூடினவனும்

இல்லை. ஸாஷியாய நித்யமாயிருக்கும் உன் ஆத்மாவாகவே நான் இருக்கிறேன். (888)

नाहं योगी नो वियोगी न रागी नाहं क्रोधी नैव कामी न लोभी ।
नाहं बद्धो नापि युक्तो न मुक्तः साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमस्मि ॥

நாஹம் யோகீ நோ வியோகீ ந ராகீ
நாஹம் க்ரோதீ நைவ காமீ ந லோபீ ।
நாஹம் பத்தோ நாபி யுத்தோ ந முக்த:
ஸாக்ஷீ நித்ய: ப்ரத்யகேவாஹமஸ்மி ॥

அஹ் - நான். ந யோகி-சேர்க்கையுள்ளவன் அல்ல, நோ வியோகி-பிரிவு உள்ளவன் அல்ல, ந ராகி-பற்று உள்ளவன் அல்ல, அஹ்-நான், ந க்ரோதி-கோபம் உள்ளவன் அல்ல, நைவ காமி-காமம் உள்ளவன் அல்ல, ந லோபி-லோபமுள்ளவனல்ல, அஹ்-நான், ந வஹ்-கட்டுப் பட்டவன் அல்ல, நாபி யுக்த:-யோகத்தில் ஈடுபட்டவன் அல்ல, ந முக்த:-விடுபட்டவனல்ல, நின்ய:- ஈழிவற்ற, சாக்ஷி-ஸாஷியான, ப்ரத்யகேவ-பிரத்யகாத்மாவாகவே, அஹ்-நான், அஸ்மி-இருக்கிறேன்.

நான் சேர்க்கையுடையவன் அல்ல, பிரிவு உடையவனும் இல்லை. ராகம் உள்ளவனில்லை, கோபமுள்ளவனில்லை, காமம் உள்ளவனுமில்லை, லோபமுள்ளவனுமில்லை. நான் (ஸம்ஸாரத்தில்) கட்டுப்பட்டவனில்லை. யோகத்தில் ஈடுபடுபவன் இல்லை. முக்தனும் இல்லை. உள்ளேயிருக்கும் நித்யமான ஸாஷியாகவே நான் இருக்கிறேன். (889)

नान्तःप्रज्ञो नो बहिःप्रज्ञको वा नैव प्रज्ञो नापि चाप्रज्ञ एषः ।
नाहं श्रोता नापि मन्ता न बोद्धा साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमस्मि ॥

நாந்த:ப்ரஜ்ஞோ நோ பஹி:ப்ரஜ்ஞகோ வா
நைவ ப்ரஜ்ஞோ நாபி சாப்ரஜ்ஞ ஏஷ: ।
நாஹம் ச்ரோதா நாபி மந்தா ந போத்தா
ஸாக்ஷீ நித்ய: ப்ரத்யகேவாஹமஸ்மி ॥

ஈவ:-இந்த நான். ந அஸ்த:மஹ: உன் அறிவு உள்ளவன் ஆல், நோ வஹி:மஹ:கோ வா-வெளி அறிவு உள்ளவனுமல், நைவ மஹ:-ப்ராஜ்ஞனுமல், நாபி ச அமஹ:-ஜடனுமல், அஹ்-நான், ந மோக-கேட்கிறான் அல், நாபி மஸ்தா-நினைக்கிறவனுமல், ந வோக-அறிவிறவனுமல், அஹ்-நான், நிரய:-அழிவற்ற, சாக்ஷி-ஸாக்ஷியான, ப்ரத்யகாத்மாவாகவே, அஸி-இருக்கிறேன்.

நான் உன் அறிவு உள்ளவன் அல். அதாவது ஸ்வப்ன ஸ்தானத்தில் உள்ள தைஜஸன் அல் நான் வெளி அறிவு உள்ளவன் அல். அதாவது ஜாக்ரதநிலையிலுள்ள ஸைவனுமல். ஸுஷுப்தி ஸ்தானத்திலுள்ள ப்ரக்ஞானகனான ப்ரக்ஞானுமல். அறிவிலாத ஜடமும் அல் நான் கேட்கிறவனுமல். நினைக்கிறவனுமல் அறிவிறவனுமல். நிக்ஷமான ஸாக்ஷி ரூபமான ப்ரத்யகாத்மாதான் நான். (840)

न मेऽस्ति देहेन्द्रियबुद्धियोगो न पुण्यलेशोऽपि न पापलेशः ।

शुधापिपासादिषड्मिदूः सदा विमुक्तोऽस्मि चिदेव कैवलः ॥ ८४१ ॥

ந மேஃஸ்தி தேஹேந்த்ரிய புத்தி யோகோ

ந புண்யலேசோஃபி ந பாபலேச: ।

ஷுதா பிபாஸாதி ஷட்ரீமி தூர:

ஸதா விமுக்தோஃஸமி சிதேவ கேவல: ॥

மே-ானக்கு, தேஹேந்த்ரியபுத்தியோ:-தேஹம், இந்திரியங்கள், புத்தி இவைகளின் ஸம்பந்தம், நாஸ்தி-இல்லை, புண்யலேசோஃபி-சிறிதளவு புண்யமும், ந-இல்லை, பாபலேச:-சிறிதளவு பாபமும், ந-இல்லை, ஷுதாபிபாஸாதிஷட்ரீமிதூ-சி, தாகம் முதலான ஆறாண்டி (அலை)களுக்கு (பசி, தாகம், மூப்பு, சாவ, சோகம் மோஹம்) வெகு தூரத்தில் இருப்பவன், சதா-எப்பொழுதும், விமுக்தோஃஸி-விடுபட்டவனாக இருக்கிறேன். கேவல:-தனித்திருக்கும், சிதேவ-சைதன்யந்தான் (நான்).

எனக்கு தேகம் இந்திரியங்கள் புத்தி இவைகளுடன் ஸம்பந்தம் கிடையாது. புண்ணியத்தின் லேசம்கூடக்கிடையாது, பாபத்தின் லேசமும் கிடையாது, பசி தாகம், ஜ்ஹா

மரணம், சோகம் மோஹம் எனிலும் ஆறு சிரமங்களுக்கும்
விலகியிருப்பவன் நான். எப்பொழுதும் விடுதலையடைந்த
வன் தனித்திருக்கும் சைதன்யம்தான் நான். (841)

अपाणिपादोऽहं अवाक् अक्षुः अप्राण एवास्मि अमना ह्यबुद्धिः ।
व्योमेव पूर्णोऽस्मि विनिर्मलोऽस्मि सदैकरूपोऽस्मि चिदेव केवलः ॥

அபாணி பாதோஹமவாகசக்ஷு:

அப்ராண ஏவாஸ்யமநா ஹ்யபுத்தி:

வ்யோமேவ பூர்ணோஸ்மி விநிர்மலோஸ்மி

ஸதைகரூபோஸ்மி சிதேவ கேவல: ॥

அஹ்-நான், அபாணிபாத:-கை, கால் இல்லாதவன், அவாக்-
வாக்கு இல்லாதவன், அக்ஷு:-கண் இல்லாதவன், அபாண எவ-
பிராணனில்லாதவனாகவே, அஸ்மி-இருக்கிறேன், அமனா:-
மனஸ் இல்லாதவன், அவுத்தி:-புத்தி இல்லாதவன், வ்யோமேவ-
ஆகாயம் போல, பூர்: அஸ்மி-(எங்கும்) நிறைந்தவனாக இருக்-
கிறேன், விநிர்மல: அஸ்மி-மிகவும் நிர்மலமாக இருக்கிறேன்,
சடா-எப்பொழுதும், எகரூப:-ஒரே ஸ்வரூபமாக, அஸ்மி-
இருக்கிறேன், கேவல:-தனித்ததான், சிதேவ-சைதன்யம்தான்
நான்.

நான் கைகால் இல்லாதவன், வாக்கில்லாதவன். கண்
இல்லாதவன், பிராணனில்லாதவனாகவே இருக்கிறேன்.
மனஸ் இல்லாதவன், புத்தியுமில்லாதவன். ஆகாயம் போல
நிறைந்து இருக்கிறேன், வெகு நிர்மலமாய் இருக்கிறேன்.
எப்பொழுதும் ஒரே ஸ்வரூபத்துடன் இருக்கிறேன். சுத்தமான
சைதன்யமே நான். (842)

इति स्वं आत्मानं अवेषमाणः प्रतीतदृश्यं प्रविलापयन् सदा ।
जहाति विद्वान् विपरीतभावं स्वाभाविकभ्रान्तिवशात् प्रतीतम् ॥

இதி ஸ்வமாத்மாநமவேஷமாண:

ப்ரதீத த்ருச்யம் ப்ரவிலாபயன் ஸதா ।

ஜஹாதி வித்வான் விபரீதபாவம்

ஸ்வாபாவிக ப்ராந்திவசாத் ப்ரதீதம் ॥

ஐதி - இவ்வாறு, ச்வே ஆத்மான் - கனது ஆத்மாவை, அவேஷமாண:-பார்த்துக்கொண்டு, ப்ரதிதத்யம்-தோன்றுகிற அறியப்படும் பொருளை, சதா-எப்பொழுதும், ப்ரவிஷாயந்-மறையும்படி செய்துகொண்டு, விஹான்-அறிவுள்ளவன், சுவாபிக்ஷாந்திவசாத-ஸ்வபாவமாக ஏற்பட்ட ப்ராக்ரீயால், ப்ரதித-தோன்றுகிற, விபரித பாவ-விபரிதமான எண்ணத்தை ஜஹதி-விட்டுவிடுகிறான்.

இவ்விதமாகத் தன்னுடைய ஆத்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டு, தோன்றுகிற த்ருச்யத்தை (பார்க்கப்படும் பதார்த்தத்தை) எப்பொழுதும் இல்லையென்று செய்துகொண்டு, ஸித்வாநுயிரூப்பவன் ஸ்வபாவமாக ஏற்படும் ப்ராக்ரீயினால் தோன்றுகிற விபரித எண்ணத்தைத் தவ்விவிடுகிறான். (843)

விபரிதாஸ்தாஸ்பூதிர்வே முகிரிதிர்யதே ।

சதா சமாஹிதஸ்யேவ சேபா சித்யதி நான்யதா ॥ ௮௪௪ ॥

விபரிதாத்தமதா ஸ்பூர்த்திரேவ முக்சிரிதிர்யதே ।

ஸதா ஸமாஹிதஸ்யைவ சைஷா எரித்யதி நான்யதா ॥

விபரிதாஸ்தா-ஆத்மாவக்கு நேர் எகிரான அந்நம் வஸ்துக்களில் ஆத்மத்தன்மை அஸ்பூதிர்வே - தோன்றாமல் இருப்பதுதான், முகி: ஐதி-முக்தி என்று, இய்தே-சொல்லப் படுகிறது, சா ஏவ-அக்க இது, சதா-எப்பொழுதும், சமாஹி-தஸ்யேவ-ஸமாதியில் இருப்பவனுக்கக்கூடான், சித்யதி-எரித்திக் கிறது, அந்யதா-வேறு விதமாக, ந-எரித்திக்காது.

(ஆத்மாவிற்கு) விபரிதமான அந்நம் வஸ்துக்களில் ஆத்மத்தன்மை தோன்றாமலிருப்பதே முக்தி என்று சொல்லப் படுகிறது. இது எப்பொழுதும் ஸமாதியிலிருப்பவருக்குத்தான் எரித்திக்கும். வேறு முறையில் எரித்திக்காது. (844)

ந வேபாபாமிரபூய முகி: யா கேவலாஸுண்டவிதாஸ்தா சித்யதி: ।

தத்சித்யே சுவாத்மனி சர்வதா சித்யி ஜயாந் அஹிதா மமதா உபாபு ॥

ந வேஷ பாஷாபிரமுஷ்ய முக்திர்

யா கேவலாகண்ட சிகாதமநா ஸ்திதி: |

தத் ஸித்தயே ஸ்வாத்மனி கர்வதா ஸ்திதோ

ஜஹ்யாதஹந்தாம் மமதாமுபாதென ||

கேவலாகண்டச்சிதாத்மனா-சுத்தமான பிரிவு அற்ற சைதன்ய ஸ்வரூபமாக, யா சித்தி:-இருக்கும் நிலை எதுவோ, (அந்த) முக்தி:-முக்தியானது, அபுய-இவனுக்கு, வேபாபாமி:-வேஷங்களாலும் பேச்சுக்களாலும், ந-ஏற்படாத, தரிசயே-அது ஸித்திப்பதற்கு, ஸாத்மனி-தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில், சவீதா-எப்பொழுதும், சித்த:-இருந்துகொண்டு, உபாபி-சரீரம் முதலான உபாதியில், அஹ்-நான் என்ற எண்ணத்தையும், மமதா-என்னுடையது என்ற எண்ணத்தையும், ஜஹ்யா-விட்டு விடவேண்டும்.

சுத்தமான ஆகண்ட சைதன்ய ஸ்வரூபமாகவே இருந்து விடுகிறது என்பது எதுவோ, அந்த முக்தி இவனுக்கு வெளி வேஷங்களினாலாவது பேச்சுக்களினாலாவது ஏற்பட்டு விடாது. அது ஏற்படுவதற்கு எப்பொழுதும் தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே இருந்துகொண்டு சரீரம் முதலான உபாதிகளில் நான் என்பதையும் என்னுடையது என்பதையும் விட்டு விடவேண்டும். (845)

ஸாத்மதத்வம் ஸமாலம்ப்ய குர்யாத் ப்ரக்ருதி நாசனம் |

தேநைவ முக்தோ பவதி நாந்யதா கர்மகோடிபி: || ௮௪௬ ||

ஸ்வாத்மதத்வம் ஸமாலம்ப்ய குர்யாத் ப்ரக்ருதி நாசனம் |
தேநைவ முக்தோ பவதி நாந்யதா கர்மகோடிபி: ||

ஸாத்மதத்வம்-தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, சமாலம்ப்ய-பிடித்துக்கொண்டு, ப்ரக்ருதிநாசனம்-ப்ரக்ருதியின் நாசத்தை, குர்யாத்-செய்யவேண்டும், தேநைவ-அதனால்தான், முக்த:-முக்தனாக
பவதி-ஆகிறான், அந்யதா-வேறு விதமாக, கர்மகோடிபி:-கோடி
கர்மாக்களாலும், ந-முக்தனாக ஆவதில்லை.

தன்னுடைய ஆத்மதத்வத்தை நன்கு பிடித்துக்கொண்டு
ப்ரக்ருதியின் நாசத்தைச் செய்யவேண்டும். அதனால்தான்

முக்தி ஏற்படுகிறது. பாக்குதியை அழிக்காமல், ஆத்மாவைப் பிடித்துக்கொள்ளாமல் போடிக்கணக்கான கர்மாக்களைச் செய்தபோதிலும் முக்தி ஏற்படாது. (846)

ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापहानिः क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रहाणिः ।

इत्येवैषा वैदिकी वाग्वीति क्लेशक्षत्यां जन्ममृत्युप्रहाणिम् ॥ ८४७ ॥

ஞாதவா தேவம் ஸர்வ பாசாபஹாநி:

க்ஷீணை: க்லேசைர் ஜன்ம ம்ருத்யு ப்ரஹாணி: ।

இதமீயவைஷா வைதிகீ வாக் ப்ரவீதி

க்லேச க்ஷத்யாம் ஜன்ம ம்ருத்யு ப்ரஹாணிம் ॥

देव-தேவனை, ज्ञात्वा-அறிந்து, सर्वपाशापहानि: எல்லா பாசங்களின் விநாசம் ஏற்படுகிறது, क्षीणै: -அழிந்துபோன, क्लेशै: -க்லேசங்களால், जन्ममृत्युप्रहाणि -பிறவி மரணங்களின் நாசம் ஏற்படுகிறது, इत्येव-எனமற, एषा-இந்த, वैदिकी वाग्वी-வேதத்தலுள்ள வாகு, क्लेशक्षत्यां-க்லேசங்கள் அழிவதில், जन्ममृत्युप्रहाणि-பிறவி மரணங்களின் வநாசத்தை, वीति-சொலுகிறது.

“ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஆத்மாவை நானே அவர் என்று தெரிந்துகொண்டுவிட்டால் அசித்யாருபமான எல்லாவித கட்டுகளும் போய்விடும். அசித்யாதிகளான க்லேசங்கள் போய்விட்டால் ஜனனமரணமும் இராது” என்ற இந்த வேதவாக்கு (சீவதாச்வதர உபநிஷத் 1-11) க்லேசம் போய்விட்டால் ஜனனமரணமும் போய்விடுமென்றே சொல்கிறது. (847)

भूयो जन्माद्यप्रसक्तिः विमुक्तिः क्लेशक्षत्यां भाति जन्माद्यभावः ।

क्लेशक्षत्याः हेतुः आत्मैकनिष्ठा तस्मात् कार्या ह्यात्मनिष्ठा सुमुखोः ॥

பூயோ ஜன்மாத்யப்ரஸக்திர் விமுக்தி:

க்லேச க்ஷத்யாம் பாதி ஜன்மாத்யபாவ: ।

க்லேச க்ஷத்யா ஹேதுராதமைக நிஷ்டா

தஸ்மாத் கார்யா ஹ்யாத்மநிஷ்டா முமுக்ஷோ: ॥

பூய - மறுபடியும், **ஜ்மாபசகித** - பிறவி முதலியவை ஏற்படாமலிருப்பது, **விமுகித** - முக்தியாகும். **கலேசஸ்யா** - கிலேசங்களின் நாசத்தால், **ஜ்மாபமாவ** - பிறவி முதலியவைகள் இல்லாமலிருப்பது, **மாதி** - தெரிகிறது, **கலேசஸ்யா** - கிலேசங்களின் நாசத்திற்கு, **ஆத்மா** - ஒன்றிலேயே நிலைத்திருப்பது, **ஹே** - காரணம், **தஸமா** - ஆகையால். **சுமுஸோ** - மோகமும் அடைய வருப்பமுள்ளவனுக்கு, **ஆத்மா** - ஆத்மாவிலேயே நிலைத்திருப்பது **காரிய** - செய்யத்தக்கது.

மறுபடியும் ஜன்மம் முதலானதற்கு இடமன்னியிலிருப்பது தான் முக்தி. கிலேசத்திற்கு நாசம் வந்தால் ஜன்மம் முகலானது இராது என்று தெரிகிறது. கிலேசத்தை நாசம் செய்வதற்கு ஆத்மா ஒன்றிலேயே நிலைத்திருப்பதுதான் ஸாதனம். ஆகையால் முமுக்ஷுவால் ஆத்மாவில் நிலைத்து இருப்பது அவசியம் செய்யப்படவேண்டும். (848)

கேசா: ச்யு: வாஸனா எவ ஜந்தோ: ஜ்மாடிகாரணம் ।

ஜ்னானிஸ்தாமிநா டாஹே தாஸாநோ ஜ்மஹேதுதா ॥ ௮௪௯ ॥

கலேசா: ஸ்யுர் **வாஸனா** ஏவ **ஜந்தோர்** ஜன்மாதி **காரணம் ।**
ஞானநிஷ்டாக்கநிநா தாஹே தாஸாம் நோ ஜன்ம ஹேதுதா ॥

ஜந்தோ: - பிராணிக்கு, **வாஸனா எவ** - வாஸனைகள் தான், **ஜ்மாடிகாரண** - பிறப்பு முதலியவற்றிற்குக்காரணமான, **கலேசா: ச்யு:** - கிலேசங்கள் ஆகும், **ஜ்னானிஸ்தாமிநா** - ஞானத்திலேயே நிலைத்திருப்பது என்ற அக்னியால், **தாஸா டாஹே** - அந்த வாஸனைகள் பொசுங்கிவிட்டால், **நோ ஜ்மஹேதுதா** - (அவைகளுக்கு) பிறவிக்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை இருக்காது.

வாஸனைகள் தான் பிராணிகளுக்கு ஜன்மம் முதலியதற்குக் காரணமாயுள்ள கிலேசங்களாகும். ஞானநிலையாகி அக்னியினால் அந்த வாஸனைகளை எரித்துவிட்டால், அவைகளுக்கு ஜன்மத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை இராது. (849)

बीजान्यग्निप्रदग्धानि न रोहन्ति यथा पुनः ।

ज्ञानदग्धैः तथा क्लेशैः नात्मा संपद्यते पुनः ॥ ८५० ॥

பிஜாந்யக்னி ப்ரதக்தானி ந ரோஹந்தி யதா புந: ।

ஞான தக்தைஸ் ததா க்லேசைர் நாத்மா ஸம்பத்யதே புந: ॥

யதா-எப்படி, அग्निप्रदग्धानि-ஹ்ருப்பில் பொசுங்கிய, बीजानि-விதைகள், पुनः-மறுபடியும், न रोहन्ति-முளைப்ப திலையோ, तथा-அப்படியே, ज्ञानदग्धैः-ஞானத்தால் பொசுங்கிய, क्लेशैः-க்லேசங்களால், आत्मा-ஆத்மா, पुनः-மறுபடியும், न संपद्यते-பிறக்கிறதிலை.

அக்னியால் நன்கு எரிக்கப்பட்ட விதைகள் எப்படி மறுபடியும் முளைக்கிறதிலையோ, அப்படியே ஞானத்தினால் எரிக்கப்பட்ட க்லேசங்களால் ஆத்மா மறுபடியும் உண்டாகிறதிலை.

(850)

तस्मात् मुमुक्षोः कर्तव्या ज्ञाननिष्ठा प्रयत्नतः ।

निःशेषवासनाक्षयै विपरीतनिवृत्तये ॥ ८५१ ॥

தஸ்மான் முமுக்ஷோ: கர்தவ்யா ஞானநிஷ்டா ப்ரயத்நத: ।
நிச்சேஷ வாஸநாஶுத்தயை விபரீத நிவ்ருத்தயே ॥

தஸ்மா-ஆகையால், मुमुक्षोः-மோக்ஷம் அடையவ்ருப்ப முள்ளவனுக்கு, निःशेषवासनाक्षयै - பாக்கியில்லாமல் வாஸனைகள் அழிவதற்கு, विपरीतनिवृत्तये-விபரீத பாவனை நீங்குவதற்கும், प्रयत्नतः - முயற்சியுடன், ज्ञाननिष्ठा-ஞான நிஷ்டையானது, कर्तव्या-செய்யத்தக்கது.

ஆகையினால் முமுக்ஷுவால் பாக்கியன்னியில் முழுவதும் வாஸனைகள் போவதற்கும் விபரீத பாவனைகள் நிவ்ருத்தியாவதற்கும் வெகு ப்ரயத்னம் எடுத்துக்கொண்டு ஞான நிஷ்டை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

(851)

(அ) ஞானத்திலேயே நிலைத்திருக்கவேண்டும் என்று சொன்னபடியால் அதை அப்யாஸம் செய்கிறவருக்கு எவ்வித

கர்மாவும் இருக்கமுடியாது என்பதை 14 கலோகங்களில் வற்புறுத்துகிறார் :—

ज्ञाननिष्ठातत्परस्य नैव कर्मोऽप्युच्यते ।

ஞான நிஷ்டா தத்பரஸ்ய நைவ கர்மோபயுஜ்யதே ।

ज्ञाननिष्ठातत्परस्य - ஞான நிஷ்டையில் ஈடுபட்டவனுக்கு, கர்ம-கர்மாவானது, நैவ उपपद्यते- உபயோகப்படவேபடாது.

ஞான நிலையில் ஈடுபடுபவருக்கு கர்மா உபயோகப்படவே படாது.

कर्मणो ज्ञाननिष्ठायाः न सिध्यति सह स्थितिः ।

परस्परविरुद्धत्वात् तयोः भिन्नस्वभावयोः ॥ ८५२ ॥

கர்மணோ ஞானநிஷ்டாயா ந ஸித்யதி சஹஸ்திதி: ।

பரஸ்பர விருத்தக்வாத் தயோர் பிந்ந ஸ்வபாவயோ: ॥

भिन्नस्वभावयो:—வெவ்வேறு ஸ்வபாவமுள்ள, தयो - அந்த கர்மாவும் ஞானநிஷ்டையும், परस्परविरुद्धत्वात् - ஒன்றுக் கொன்று விருத்தமாயிருப்பதால், कर्मण: - கர்மாவுக்குர், ज्ञाननिष्ठाया:—ஞான நிஷ்டைக்கும், सह स्थिति:—சேர்ந்து இருப்பது, न सिध्यति—ஸித்திக்காது.

வெவ்வேறு ஸ்வபாவமுள்ள கர்மாவும் ஞான நிஷ்டையும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாயிருப்பதால் கர்மாவும் ஞான நிஷ்டையும் சேர்ந்திருப்பது ஸாத்யம்கலை. (852)

कर्तृत्वभावनापूर्वं कर्म, ज्ञानं विलक्षणम् ।

देहात्मबुद्धे: विच्छिन्नै ज्ञानं, कर्म विवृद्धये ॥ ८५३ ॥

கர்த்ருத்வ பாவநா பூர்வம் கர்ம. ஞானம் விலக்ஷணம் ।

தேஹாத்மபுத்தேர் விச்சித்தபை ஞானம், கர்ம

விவ்ருத்தயே ।

கர்ம-கர்மாவானது, कर्तृत्व भावनापूर्व-நான் கர்ச்சா (செய்கிறவன்) என்ற எண்ணத்தை முன்னிட்டது, ज्ञान-

நான் விசுத்தம்-(இதற்கு) மாறுபட்ட தன்மையுள்ளது,
 தேஹமபுது:-தேஹத்தில் நான் என்ற எண்ணத்தை, விசுத்தமே-
 தொலைப்பதற்காக, ஜான-ஞானம், விசுத்தமே-(அதை) வளர்ப்ப
 தற்காக கர்ம-கர்மா.

நான் செய்கிறேன் என்ற எண்ணத்தை முன்னிட்டது
 கர்மா, இதற்கு மாறுதலான லக்ஷணம் (நான் செய்கிறேன்
 இஃது என்ற பாவனை) உள்ளது ஞானம். தேஹத்தில் நான்
 என்கிற புத்தி போவதற்காக ஞானம், (அந்த புத்தியை)
 நன்கு வளர்த்துக்கொள்வதற்கு கர்மா. (853)

அஜ்ஞானமூலக் கர்ம ஜ்ஞானம் து உபயநாசகம் ।

ஜ்ஞானேன கர்மணோ யோக: கथं सिध्यति वैरिणा ॥ ८५४ ॥

அக்ஞான மூலகம் கர்ம ஞானம் தூபய நாசகம் ।

ஞானேன கர்மணோ யோக: கதம் ஸித்யதி வைரினா ॥

கர்ம-கர்மாவானது, அஜ்ஞானமூலக்-அக்ஞானத்தைக்
 காரணமாகக் கொண்டது. ஜ்ஞானம் து-ஞானமோடு
 உபயநாசகம்-அக்ஞானம், கர்மா இரண்டையும் அழிக்கக்
 கூடியது கர்மண:-கர்மாவாகு விரிணா-எதிரியான, ஜ்ஞான-
 ஞானத்தோடு, யோக:-சேர்க்கை, கथं सिध्यति-எப்படி
 ஏற்படும்?

அக்ஞானத்தைக் காரணமாகக்கொண்டது கர்மா,
 ஞானமோ அக்ஞானம், கர்மா இரண்டையும் நாசம்செய்வது.
 கர்மாவிற்குத் தன் சத்ருவான ஞானத்துடன் சேர்க்கை
 எப்படி இருக்கமுடியும்? (854)

सहयोगो न घटते यथा तिमिरतेजसो: ।

निमेषोन्मेषयोर्वापि तथैव ज्ञानकर्मणो: ॥ ८५५ ॥

ஸஹயோகோ ந கடதேயதா திமிர தேஜஸோ: ।

நிமேஷோந்மேஷயோர் வாபி ததைவ ஞான கர்மணோ: ॥

யதா-எப்படி, திமிரதேஜஸோ:-இருட்டுக்கும் வெளிச்சத்
 திற்கும், நிமேஷோந்மேஷயோர்-அல்லது கண்ணை மூடுவதற்கும்

திறப்பதற்கும், **சஹயோ:**-கூடச்சேர்ந்திருப்பது, **ந** **ஐதே-**
பொருந்தாதோ, **தயேவ-** அப்படியே, **ஜானகர்மண:**-ஞானத்திற்கும்
கர்மாவிற்கும் (கூடச் சேர்ந்திருப்பது பொருந்தாது.)

இருட்டிற்கும் வெளிச்சத்திற்கும், அல்லது கண்ணை மூடு
வதற்கும் திறப்பதற்கும், எப்படி கூடச் சேர்ந்திருப்பது
பொருந்தாதோ, அப்படியேதான் ஞானத்திற்கும் கர்மாவிற்கும்
கூடச்சேர்ந்திருப்பது பொருந்தாது. (855)

प्रतीचीं पश्यतः पुंसः कुतः प्राचीवलोकनम् ।

प्रत्यक्षप्रवणचित्तस्य कुतः कर्मणि योग्यता ॥ ८५६ ॥

ப்ரதீசீம் பச்யத: பும்ஸ: குத: ப்ராசீ விலோகனம் ।
ப்ரத்யக் ப்ரவண சித்தஸ்ய குத: கர்மணி யோக்யதா ॥

प्रतीचीं-மேற்க திசையை, **पश्यतः-**பார்க்கிற, **पुंसः-**
மனிதனுக்கு, **प्राचीवलोकनं-**கீழ்க்குத் திசையைப் பார்ப்பது,
कुतः-எப்படி ஏற்படும்? **प्रत्यक्षप्रवणचित्तस्य-**பிரத்யகாத்மாவில்
ஈடுபடும் மனமுள்ளவனுக்கு, **कर्मणि-**கர்மா செய்வதில்,
योग्यता-தகுதி, **कुतः-**எப்படி ஏற்படும்?

மேற்கே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற மனிதனுக்கு கீழ்க்கே
பார்ப்பது எப்படி ஸாத்தியம்? உள்ளே இருக்கும் ஆத்மா
விடத்தில் ஈடுபட்ட மனமுள்ளவனுக்கு கர்மா செய்வதில்
யோக்யதை எப்படி இருக்கமுடியும்? (856)

ज्ञानैकनिष्ठानिरतस्य भिक्षोः नैवावकाशोऽस्ति हि कर्मतत्त्वे ।

तदेव कर्मास्य तदेव संध्या तदेव सर्वं न ततोऽन्यदस्ति ॥ ८५७ ॥

ஞானைகநிஷ்டா நிரதஸ்ய பிக்ஷோ:

நைவாவகாசோஸ்தி ஹி கர்மதந்த்ரே ।

ததேவ கர்மாஸ்ய ததேவ ஸந்த்யா

ததேவ ஸர்வம் ந ததோ஽ந்யதஸ்தி ॥

ज्ञानैकनिष्ठानिरतस्य - ஞானம் ஒன்றிலேயே நிகழ்த்துப்
பதில் ஈடுபட்ட, **भिक्षोः-**ஸந்நியாசிக்கு, **नैवावकाशे-**கர்மானுவச்

செய்வதில், அவகாச ஏவ-அவகாசமே, நாஸி ஹி-கிடையாது அல்லவா! தदेव-அந்த ஞான நிஷ்டைதான், ஈர-இந்த ஸந்தியாசிக்ரு, கர்ச-கர்மா. தदेव-அதுதான், சந்த்யா-ஸந்த்யாபாஸனம், தदेव-அதுதான், சர்வ-அல்லாம், தत-அதைக்காட்டிலும், ஈவ்யத்-வேறு, நாஸி-கிடையாது.

ஞானம் ஒன்றிலேயே நிலத்திருப்பதில் ஈடுபட்ட ஸந்த்யா ஸீக்கு கர்மா செய்வதற்கு அவகாசமே இராது. அந்த ஞான நிஷ்டைதான் இந்த பிஷுவுக்கு கர்மா. அதுவேதான் ஸந்த்யா உபாஸனை. அதுவேதான் எல்லாம். அதைக்களிற வேறு பாடுதொன்றும் கிடையாது. (857)

बुद्धिकल्पितमालिन्यक्षालनं स्नानं आत्मनः ।

तेनैव बुद्धिः एतस्य न मृदा न जलेन च ॥ ८५८ ॥

புத்தி கல்பித மாலிந்யக்ஷாளனம் ஸ்நானமாத்மன: ।

தேநைவ சுத்திரேதஸ்ய ந ம்ருதா ந ஜலே ந ச ॥

बुद्धिकल्पित-புத்தியால் கல்பிக்கப்பட்ட, மாலின்யக்ஷாலன-அழுக்கைப் போக்குவது, ஆத்மாவிற்கு, ஸ்நான-ஸ்னானம், तेनैव-அதனாலேயே, एतस्य இந்த ஆத்மாவிற்கு, बुद्धि-பரிசுத்தி மூடா-மண்ணால், न-(சுத்தி) இல்லை, जलेन च-தண்ணீராலும் न-இல்லை.

ஆத்மாவிற்கு ஸ்நானம் எப்பது புத்தியினால் ஏற்பட்ட அழுக்கும் அழுக்கை அலர்ப்பவதுதான். அதனாலேயே இவருக்கு சுத்தி. மண்ணினால் சுத்தியில்லை ஜலத்தினாலும் இல்லை. (858)

स्वस्वरूपे मनःस्थानं अनुष्ठानं तदिष्यते ।

करणवयसाध्यं यत् तत् मृषा तदसत्यतः ॥ ८५९ ॥

ஸ்வஸ்வரூபே மன:ஸ்தானமநுஷ்டானம் ததிஷ்யதே ।

கரணத்ரய ஸாத்யம் யத் தத் ப்ருஷா ததஸத்யத: ॥

स्वस्वरूपे-தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில், मन स्थानं-மனம் நிலைத்திருப்பது (எதுவோ), तत्-அது, अनुष्ठानं-அனுஷ்டான

மாக, ட்யை-கருதப்படுகிறது. யத்-அது, கரணத்யசாஹ்ய-மனம், வாக்கு, சரீரம் எனினும் மூன்று கரணங்களால் செய்யத்தக்கதோ, தத்-அது, ததஸ்யத:-அந்த முக்கரணங்களும் வாஸ்தவமில்லாததால், சூயா-பொய்.

தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் மனஸ் நினைத்திருப்பது எதுவோ அதுவே அநுஷ்டானமாகக் கருதப்படுகிறது. மனஸ், வாக்கு, சரீரம் என்ற மூன்று கரணங்களால் (கருவிகளால்) எது செய்யப்படுகிறதோ அது வாஸ்தவமான அநுஷ்டானமில்லை. ஏனெனில் அந்த மூன்று கரணங்களும் வாஸ்தவமல்ல. பொய்யான கரணங்களால் செய்யப்படும் அநுஷ்டானமும் பொய்யாகத்தான் இருக்கும். (859)

விநிவிஷ்யாஸிலம் ட்யய் ச்வஸ்வரூபேண யா சித்தி: ।

சா சங்யா தத் அநுஷ்டானம் தத் தானம் தத் ஹி ஸந்தியா ॥ ௮௬௦ ॥

விநிவித்தயாகிலம் த்ருச்யம் ஸ்வஸ்வரூபேண யா ஸித்தி: ।
ஸா ஸந்த்யா ததநுஷ்டானம் தத் தானம் தத் ஹி
போஜனம் ॥

ட்யய்-காணப்படும், அஸிலம்-எல்லாவற்றையும், விநிவிஷ்ய இல்லாமல் செய்துகட்டு, ச்வஸ்வரூபேண-தனது ஆத்ம ஸ்வரூபமாக, யா சித்தி:-இருப்பது எதுவோ, சா-அது, சங்யா-ஸந்தியோபாஜனம், தத் அநுஷ்டானம்-அது அநுஷ்டானம், தத்-அது, தானம்-தானம், தத் ஹி ஸந்தியா-அதுவே போஜனம்.

த்ருச்யமான எல்லாவற்றையும் நன்கு நினைதல்பண்ணி தன் ஸ்வரூபமாகவே இருப்பது எதுவோ, அதுதான் ஸந்தியை. அதுதான் அநுஷ்டானம். அதுவே தானம். அதுவே போஜனம். (860)

விஜ்ஞாதபரமார்த்தாநாம் சூதஸ்ச்வாந்மனா சதாம் ।

யதிநாம் கிம்நுஷ்டானம் ஸ்வாநுஸந்திம் விநா஽பரம் ॥ ௮௬௧ ॥

விஜ்ஞாத பரமார்த்தாநாம் சூதஸ்ச்வாந்மனம் சதாம் ।
யதிநாம் கிம்நுஷ்டானம் ஸ்வாநுஸந்திம் விநா஽பரம் ॥

விஜ்ஞானரமாயினி - உண்மைப்பொருளான ஆத்மாவை அறிந்தவர்களுடைய, சூட்சுமசுவரமனா-சுத்தமான ஸத்வ ஸ்வபாவ முள்ளவர்களாலும், சதா-ஸாதாதுக்களாலும் உள்ள, யதினா-ஸந்யாஸிகளுக்கு, சானுசந்தி விநா-தன் ஆத்மாவை அனுஸந்தானம் செய்வதைத் தவிர, அபர-வேறு, அநுஷாந-அனுஷ்டானம், கி-எது இருக்கிறது?

உண்மையான ஆத்மதத்வத்தை அறிந்தவர்களாலும், சுத்தமான ஸத்வஸ்வபாவமுள்ளவர்களாலும், ஸாதாதுக்களாலும் உள்ள ஸந்யாஸிகளுக்குத் தன் ஆத்மாவை அனுஸந்தானம் செய்வதைத்தவிர வேறு என்ன அநுஷ்டானம் இருக்க முடியும்? (861)

तस्मात् क्रियान्तरं त्यक्त्वा ज्ञाननिष्ठापरो यतिः ।

सदाऽऽत्मनिष्ठया तिष्ठेत् निश्चलः तत्परायणः ॥ ८६२ ॥

தஸ்மா த்க்ரியாந்தரம் த்யக்த்வா ஞானநிஷ்டாபரோ யதி: |
ஸதா த்மநிஷ்டயா திஷ்டேத நிச்சலஸ்தத்பராயண: ||

तस्मात् - ஆகையால், ஜ்ஞானநிஷ்டா-ஞான நிஷ்டையில் ஈடுபட்ட, யதி:-யதியானவர், க்ரியாந்தர-வேறு கர்மாவை, त्यक्त्वा-விட்டுவிட்டு, तत्परायण:-அதையே முக்ய லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு, निश्चल:-சலிக்காதவனாக, सदा-எப்பொழுதும், आत्मनिष्ठया-ஆத்ம நிஷ்டையுடன், तिष्ठेत्-இருக்கவேண்டும்.

ஆகையால் யதியானவர் வேறு கர்மங்களை விட்டுவிட்டு ஞானநிஷ்டையில் ஈடுபட்டு அதலேயே நோக்கத்துடன் சலிக்காமல் எப்பொழுதும் ஆத்மநிஷ்டையுடன் இருந்து வரவேண்டியது. (862)

कर्तव्यं स्वोचितं कर्म योगं आरोढुं इच्छता ।

आरोहणं कुर्वतस्तु कर्म नारोहणं मतम् ॥ ८६३ ॥

கர்தவ்யம் ஸ்வோசிதம் கர்ம யோகமாரோடுமிச்சதா |
ஆரோஹணம் குர்வதஸ்து கர்ம நாரோஹணம் மதம் ||

யோగ்யோக நிலையில், அரோஹ்-ஏறுவதற்கு, ஐஞ்சா-
விரும்புகிறவனால், ச்வோசிதம்-தனக்கு உசிதமான, கர்ம-கர்மா
வானது, கர்மச்ய-செய்யத்தக்கது அரோஹ்-ஏறுவதை,
குவீதஸ்து-செய்கிறவனுக்கோவெனில், கர்ம-கர்மாவானது,
அரோஹ்-ஏறுவதற்கு ஸாதனமாக, நமத்-கருதப்படவில்லை.

யோகநிலையில் ஏறுவதற்கு விருப்பமுள்ளவனால் தன் தன்
வர்க்கத்திற்கும் ஆசிரமத்திற்கும் உசிதமான கர்மா செய்யத்
தக்கதுதான் கர்மாக்கள், யோகநிலையில் ஏற விருப்பம் ஏற்படு
வதற்கு ஸாதனம். பலனில் ஆசையில்லாமல் ஈசுவரார்ப்பண
புத்தியுடன் நித்யதைமித்திக கர்மாக்களைச் செய்வதால்
சித்தத்திற்கு சுத்தி ஏற்பட்டு அதன்மூலம் யோகநிலையில்
ஏறுவதற்கு இச்சை இண்டாகிறது. இதே கருத்தைத்தான்
கீதையில் (6-7)

आरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।

என்று பகவான் கூறுகிறார். யோகத்தில் ஆருருஷுவாக
ஆவதற்கு கர்மா காரணம் என்பது இதன் கருத்து. இதே
அபிப்பிராயத்தில்தான் ஜிஜ்ஞாஸக்தும் முமுக்ஷுக்கும் கர்மா
காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. கர்மாக்களால் சித்த
சுத்தி ஏற்பட்டு யோகாரோகணத்தில் தீவ்ரவிருப்பம் வந்தபின்
ஆரோஹணம் செய்வதற்குக் கர்மா காரணமில்லை. (868)

(அ) யோகாரோஹணம் செய்வதற்குக் கர்மா ஸாதனம்
இல்லை என்பதுமட்டுமல்ல. கர்மா இடைஞ்சலாகத்தான்
ஆகும் என்பதைக் கூறுகிறார் :-

योगं समारोहति यो मुमुक्षुः क्रियान्तरं तस्य न युक्तमीषत् ।

क्रियान्तरासक्तमनाः पतत्यसौ तालदुमारोहणकर्व्वत् ध्रुवम् ॥

யோகம் ஸமாரோஹதி யோ முமுக்ஷு:

க்ரியாந்தரம் தஸ்ய ந யுக்தமீஷத் ।

க்ரியாந்தராஸக்தமநா: பதத்யஸௌ

தாளத்ருமாரோஹண கர்த்ருவத் த்ருவம் ॥

முமுக்ஷு:-மோக்ஷம் அடைவதில் விருப்பமுள்ள, ய:-எவன்
யோக்யோகத்தில், சமாரோஹதி-ஏறுகிறானே, தச்ய-அவனுக்கு,
கியான்தர்-வேறு கர்மா, இஷத்-கொஞ்சமும், நயுக்த்-
உசிதமில்லை. கியான்தராஸக்தமநா:-வேறு கார்யத்தில் ஈடுபட்ட

மனம் உள்ள அசு-அவன், ஐ-நிச்சயமாக, தாலுமாரோஹ-
கர்வத் - பணமரத்தில் ஏறுவதைச் செய்கிறவனம்பால்,
பவதி-விழுகிறான்.

எந்த முழுக் யோகநிலைக்கு ஏறுகிறாரோ அவருக்கு
வேறு காரியம் கொஞ்சமேனும் நியாயமாகாது. வேறு
காரியத்தில் பற்றுள்ள மனஸ் உள்ளவனாய் இருந்தால் அவன்
கீழேதான் விழுவான். பணமரத்தில் ஏறிக்கொண்டிருக்க
அவன் வேறு காரியத்தில் கவனம் செலுத்தினால் கீழே
வழங்குந்துவிடுவான் அல்லவா? அவன் மேலே எப்படி ஏற
முடியும்? இதுபோலவேதான். (864)

(அ) ஏறுகிறவருக்கே கர்மா கிடையாதென்றால் ஏறின
வருக்குக் கர்மா நிச்சயம் கிடையாது என்பதைக் காட்டுகிறார்:-

योगारूढस्य सिद्धस्य कृतकृत्यस्य धीमतः ।

नास्त्येव हि बहिर्दृष्टिः का कथा तत्र कर्मणाम् ।

யோகாரூடஸ்ய ஸித்தஸ்ய க்ருத க்ருத்யஸ்ய தீமத: ।

நாஸ்த்யேவ ஹி பஹிர் த்ருஷ்டி: கா கதா தத்ர கர்மணாம்

யோகாரூடஸ்ய-யோகத்தில் ஏறினவரும், சித்தஸ்ய-ஸித்தி
பெற்றவரும், கृतकृत्यस्य - செய்யவேண்டியதைச் செய்து
முடித்தவருமான, धीमतः-புத்திமானுக்கு, बहिर्दृष्टिः-வெளிப்
பார்வை, नास्त्येव हि-இல்லவே இல்லையல்லவா, तत्र-
அவரிடம், कर्मणां-கர்மாக்களுக்கு, का कथा-ஏது பேச்சு?

யோகநிலையேறிவிட்டவராய், எல்லாம் ஸாதித்துவிட்ட
வராய், செய்யவேண்டியதையெல்லாம் செய்தவராய் (இனி
செய்யவேண்டியது யாதொன்றுமில்லாதவராய்) ஞானியாய்
உள்ளவருக்கு வெளிப்பார்வையே கிடையாதே? அவர்
விஷயத்தில் கர்மாக்களின் பேச்சு ஏது?

(அ) இத்துடன் த்ருச்யானுவித்த ஸனிகல்ப ஸமாதியை
முடிக்கிறார்:-

दृश्यानुविद्धः कथितः समाधिः सविकल्पकः ॥ ८६५ ॥

த்ருச்யானுவித்த: கதித: ஸமாதி: ஸனிகல்பக: ॥

दृश्यानुविद्धः-த்ருச்யானுவித்தமென்ற, सविकल्पकः समाधिः
ஸனிகல்ப ஸமாதி, कथितः-சொல்லப்பட்டது.

த்ருச்யானுவித்தமென்ற ஸனிகல்ப ஸமாதி சொல்லப்பட்டு
விட்டது. (865)